

Джейн Ан Кренц

КЛАДА ОТ СТРАСТИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ КЛАДА ОТ СТРАСТИ

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Рейна Талънтайър има необикновената дарба да „чува гласове“, да усеща чужди мисли и емоции. Частният детектив Закъри Джоунс притежава уникалната способност да „вижда“ образи и случки от миналото. Двамата се запознават, когато Зак търси помощта на младата жена за разследването на загадъчни събития, водещи към миналото на семейството ѝ. Неочаквано Рейна и Зак са въвлечени и в издирването на сериен убиец, който изгаря жертвите си. Между младата жена и обаятелния детектив се зараждат силни чувства на взаимно привличане и духовна близост. Но помежду им стои една пречка: Зак работи за тайното общество „Аркейн“.

Ала когато става ясно, че Огнения убиец е набелязал Рейна за следващата си жертва, нещата се променят. Тя трябва да се довери на Зак, за да не попадне в ръцете на психопата. Но ще може ли да устои на страстта?

Великолепно написан роман с умело преплетени паранормален съспенс и огнени страсти.

*На Франк — както винаги, с цялата ми любов.
Благодаря на искрящата енергия, с която ме даряваш!*

1

Гори, вещице, гори...

Мрачният призрачен шепот изпълваше съзнанието ѝ. Рейна Талънтайър спря пред стъпалата, водещи надолу към мазето. Докосна предпазливо парапета с върховете на пръстите си. Не ѝ бе нужен продължителен контакт. Гласът, натежал от жажда за кръв и нечестива възбуда, отново зашептя:

... Има само един начин да убиеш вещица. Накажи я. Накарай я да страда. Гори, вещице, гори...

Беше същият глас, който чу, когато се допря до кухненския плот преди няколко минути. Шептеше за мрак, страх и огън. Следите бяха още пресни. Човек със сериозно разстроена психика беше минал през къщата съвсем скоро. Рейна можеше само да се моли маниакът да е от онези, които се задоволяваха да разиграват извратените си фантазии единствено във въображението си. Но опитът ѝ подсказваше, че случаят надали е такъв. Негодникът беше съвсем истински, чудовище в човешки образ.

Тя потрепери, дръпна рязко ръката си от парапета и изтри длан в шлифера си. Жестът ѝ бе напълно инстинктивен. Дългият черен шлифер на Рейна беше мокър, защото навън валеше като из ведро, но тя знаеше, че и тонове вода не могат да измият следите на зловещата енергия, която бе усетила току-що.

Погледна назад към Дъг Спайсър и чу друг глас, този път гласа на леля си. Предупреждение, което ѝ бе отправяно неведнъж в юношеските години: *Никога не им казвай за гласовете, които чуваш в главата си, Рейна. Иначе ще те обявят за луда, както направиха с мен.*

— Искам да огледам набързо мазето — каза тя, предусещайки какво я очаква.

Дъг надникна смутено към тъмнината, в която се губеше подножието на стълбата.

— Наистина ли мислите, че е необходимо, госпожице Талънтайър? Сигурно има мишки и плъхове, дори змии. Не се тревожете, ще започна да предлагам къщата и без да сме огледали подробно мазето.

Дъг беше собственик на „Спайсър Пропъртис“, една от трите агенции за недвижими имоти в малкото градче Шелбивил, щата Вашингтон. Рейна го беше наела същата сутрин още с пристигането си в града, тъй като беше единственият агент, който си бе направил труда да се свърже с нея след смъртта на Вела Талънтайър. Беше подпитал деликатно дали има намерение да продава имота. Рейна беше повече от щастлива да му възложи да търси купувач. И без това не беше обсадена от ентузиазирани агенти. От своя страна Дъг, който сравнително отскоро живееше в града, се бореше да си създаде клиента. И двамата се нуждаеха един от друг.

Облечен в добре скроен сив костюм и бледосиня вратовръзка, с кафяво кожено куфарче в едната ръка, Дъг беше типичен представител на своето съсловие. Елегантните дизайнерски очила бяха подбрани с вкус. Колата, паркирана на алеята отвън, бе ягуар.

Рейна прецени, че е малко под четиридесетте. Косата му бе започнала да редее едва видимо. Имаше вид на солиден, добре гледан мъж, който в недалечно бъдеще щеше да си има проблеми с излишните килограми. Дъг я беше предупредил, че мрачната къща с безнадеждно остаряла водопроводна и електрическа инсталация няма да се продаде лесно.

— Веднага се връщам — увери го тя.

Не можеше да му каже, че всъщност няма избор, след като вече бе доловила призрачния шепот на мъжа, обсебен от желание да убива вещици. Трябваше да научи истината, преди да си тръгне от къщата.

— Направих някои проучвания и се обадох на Фил Брукс, след като говорих с вас — каза Дъг. — Той ми обясни, че леля ви е спряла да ползва услугите му за изстребване на гризачи малко преди да... хм, да напусне града.

Малко преди аз да я отведа, помисли си Рейна. Стисна силно дръжката на чантата си със същата ръка, която беше докоснала парапета. Малко преди да се наложи да я настаня в онази частна и изключително скъпа клиника.

Преди един месец Вела Талънтайър беше починала в малката сестая в психиатричната болница „Сейнт Деймиънс“ в Ориана, на брега на езерото Вашингтон. Според лекарите причината за смъртта ѝ беше сърдечен удар. Тя беше на петдесет и девет години.

Изведнъж Рейна осъзна, че Дъг навярно не иска да изцапа безупречния си костюм и лъснатите обувки. Не можеше да му се сърди за това.

— Няма нужда да идвате с мен — каза тя. — Просто ще слеза до последното стъпало.

Моля те, бъди джентълмен и настоявай да ме придружиш.

— Ами добре, щом сте сигурна в това — каза Дъг и се дръпна назад. — Не виждам откъде се светва.

— Ключът е в подножието на стълбата.

Дотук с джентълменството. Какво ли беше очаквала? Не живееха в деветнайсети век. Никой не зачиташе джентълменските правила. А след преживяното с Брамбли тя трябваше да е наясно с това по-добре от всеки друг.

Мисълта за детектив Брамбли Мичъл я изпълни с решителност. Последвалият прилив на феминистко възмущение отприщи полезна доза адреналин, която беше достатъчно силна, за да я изстреля надолу по стълбите.

Дъг се мотаеше в горния им край и изпълваше рамката на вратата.

— Ако осветлението не работи, имам фенерче в колата.

Подготвеният за всичко агент по недвижими имоти.

Тя не му обърна внимание и продължи да слиза предпазливо надолу в тъмнината. Може пък и да не му възложи продажбата. Проблемът беше, че никой от другите двама агенти по недвижими имоти в града не изгаряше от желание да се занимава с тази къща. Не беше само заради занемареното състояние на имота. Истината бе, че е малко вероятно някой местен да пожелае да купи къщата.

През изминалите двайсетина години в къщата бе живяла душевноболна жена, освидетелствана луда. Подобен род истории обикновено охлаждаха ентусиазма на потенциалните купувачи. Както беше обяснил Дъг, трябваше да се опитат да привлекат някой, който не е живял по тези места, човек, който търси имот в лошо състояние, за да го стегне и продаде на по-висока цена.

Старите дървени стъпала поскръцваха. Рейна се опита да не докосва парапета и стъпваше съвсем в края на всяко стъпало, за да избегне неговите следи. Беше научила по трудния начин, че човешката психична енергия се предава най-лесно върху някаква повърхност чрез директен контакт с кожата, но жаждата за кръв понякога проникваше и през подметките на обувките.

Колкото и да внимаваше, не можеше да го избегне напълно.

Накарай я да страда. Накажи я така, както мен ме наказваше мама.

Мирисът на влага и мухъл се засилваше с всяка стъпка надолу. Тъмнината в основата на стъпалата зееше като бездънен кладенец.

Рейна стъпи на последното стъпало и потърси ключа за лампата. Когато го докосна, усети удар, който нямаше нищо общо с електричеството. Гори, вещице, гори.

За щастие голата крушка на тавана все още светеше и обля ниското помещение без прозорци със слаба жълтеникава светлина.

Мазето съхраняваше останки от несретния живот на Вела Талънтайър. Захвърлени мебели, включително една масивна тоалетка с огледало, хромирана маса за хранене с червена пластмасова повърхност в комплект с четири червени пластмасови стола, струпани върху нея. Почти цялото останало пространство бе заето от няколко големи кашона и сандъци. В тях се намираха картините, сътворени от Вела през годините. Картините имаха една обединяваща тема: всички представляваха мрачни, потискащи изображения на маски.

Сърцето ѝ се сви. Не можеше просто да хвърли поглед наоколо и да се върне горе. Трябваше да слезе от последното стъпало и да обиколи лабиринта от кашони и сандъци, за да се увери, че тук не е погребана някоя ужасна тайна.

Всъщност не бе необходимо да го прави. В момента си имаше достатъчно проблеми. Уреждането на документите около скромното наследство на леля ѝ бе отнело много повече време, отколкото очакваше, а освен това ѝ действаше потискащо. Междувременно ѝ се бе наложило да се сблъска с факта, че единственият мъж, за когото мислеше, че я приема такава, каквата е, с всички гласове в главата ѝ, всъщност я намира за напълно отблъскваща в леглото. Освен това тя трябваше да се грижи за собствения си бизнес. Краят на октомври беше напрегнато време за магазина ѝ за карнавални костюми

„Инкогнито“. Не, определено нямаше нужда от нови проблеми, но добре знаеше, че ако пренебрегне шепота, щеше да будувa нощ след нощ, седмици наред. По непонятни за нея причини разкриването на истината се бе оказало единственото спасение от гласовете в главата ѝ.

С присвит стомах тя стъпи на циментовия под и протегна ръка, за да докосне най-близкия предмет — прашен кашон. Вече нямаше връщане. Трябваше да тръгне по следите от психичната енергия на онзи побъркан.

— Какво правите? — извика смутено Дъг от върха на стъпалата. — Нали щяхте само да хвърлите един поглед?

— Тук има доста неща. Рано или късно ще трябва да ги разчистя. Искam да си изясня колко време ще ми трябва за това.

— Моля ви, внимавайте, госпожице Талънтайър.

Рейна се престори, че не го чува. Щом не си беше направил труда да я придружи в тъмното мазе, можеше да си спести любезностите.

Върху кашона нямаше нищо, но когато пръстите ѝ се плъзнаха по ламинираната повърхност на старата маса, Рейна усети нова вълна от злоба.

Демонът е по-силен от вещицата.

Ахна, дръпна ръката си от масата и бързо направи крачка назад. Колкото и да се подготвяше, никога нямаше да свикне с усещането, което ѝ причиняваше досегът с реалното зло.

Погледна към пода, търсейки отпечатащи от стъпки. Дори и да имаше такива, те не се забелязваха. Плътният слой прах, който покриваше всичко, изглеждаше циментово сив на светлината на слабата крушка. Дълбоките сенки между купчините кашони скриваха голяма част от пода.

Рейна пристъпи напред, докосвайки предметите по пътя си със същата предпазливост, с която би допряла гореща печка. Натрупаната енергия по старинната тоалетка я накара да се присвие от болка.

Огледа се и осъзна, че върви по тясна пътека, която се виеше в джунглата от кашони и сандъци. Пътеката водеше към затворената врата на стар дървен шкаф. На масивната му врата висеше тежък катинар.

Съвсем нов, лъскав катинар.

Още преди да го докосне, вече знаеше, че катинарът вони на извращения тип, който бе идвал тук.

Закова се на половин крачка от шкафа, затаи дъх и протегна ръка. Едва докосна с пръст катинара, и шокът я разтърси цялата.

Гори, вещице, гори.

Пое въздух дълбоко.

— По дяволите!

— Госпожице Талънтайър? — Сега вече Дъг звучеше искрено разтревожен. — Какво става? Всичко наред ли е?

Чу стъпките му по стълбите. Очевидно приглушеният вик от болка и изненада бе събудил у него някакъв спящ мъжки инстинкт да се втурне да я спасява. По-добре късно, отколкото никога.

— Аз съм добре, но тук долу има нещо, което изобщо не е наред. — Тя потърси мобилния си телефон в чантата. — Ще се обади на 911.

— Не разбирам. — Дъг се закова на последното стъпало, стиснал куфарчето си. Той се огледа и най-после я забеляза. — Защо, за бога, търсите полицията?

— Защото в това мазе е било извършено престъпление.

Операторът в централата на 911 се обади, преди Дъг да се опомни от шока.

— Пожарна или полиция? — попита жената кратко.

— Полиция — отвърна Рейна, мобилизирайки цялата си самоувереност, за да прозвучи гласът ѝ достатъчно убедително пред телефонистката. — Намирам се на „Кресънт Лейн“ номер четиринайсет, къщата на Талънтайър. Кажете на хората, които ще отговорят на повикването, да носят инструмент за рязане на катинари. По-бързо.

Жената отказа да бъде пришпорвана.

— Какъв е проблемът, госпожо?

— Току-що открих труп.

Рейна затвори, преди жената да успее да зададе друг въпрос. Щом прекъсна връзката, осъзна, че Дъг още стои на последното стъпало. Лицето му се губеше отчасти в сенките, но Рейна беше почти сигурна, че е, зяпнал от изненада. Клетият човек очевидно започваше да осъзнава защо местните агенти не искаха да се ангажират с продажбата на къщата на Талънтайър. Вероятно бе чул слухове за леля ѝ Вела и вече си задаваше въпроса дали лудостта не се предава по наследство. Напълно основателен въпрос впрочем.

Дъг се прокашля:

— Сигурна ли сте, че сте добре, госпожице Талънтайър?

Тя му отправи усмивката, която пазеше за такива случаи. Специалната усмивка, която според асистентката ѝ Пандора означаваше недвусмислено „Да ти го начукам“.

— Не, но това не е нещо ново — отвърна Рейна учтиво.

Полицаят се казваше Боб Фултън. Държеше се строго и безцеремонно като бивш военен, какъвто действително беше. Слезе в мазето с голям фенер и зловеща на вид резачка.

— Къде е трупът? — попита той делово като човек, който постоянно си има работа с мъртъвци.

— Не съм абсолютно сигурна, че има труп — призна Рейна. — Но мисля, че няма да е зле да проверите този заключен шкаф.

Изглежда я с изражение, което ѝ беше до болка познато. Погледът му говореше: „Всички тук са заподозрени до доказване на противното“. Брадли придобиваше същото характерно изражение, когато работеше по някой случай.

— Вие коя сте? — попита Фултън.

— Рейна Талънтайър.

— Роднина ли сте на лудата госпожа... ммм, Талънтайър?

— Нейна племенница.

— Може ли да попитам какво правите тук?

— Аз наследих тази къща — отвърна Рейна хладно. Той беше нарекъл леля ѝ Вела „лудата госпожа“. Това означаваше, че няма нужда да се държи любезно с него.

Ясно долавяйки нарастващото напрежение в атмосферата, Дъг пристъпи напред.

— Дъг Спайсър, полицай Фултън. От „Спайсър Пропъртис“. Мисля, че не се познаваме. Аз дойдох с госпожица Талънтайър тук днес, за да се договорим да поема продажбата на имота.

Фултън кимна.

— Чух, че Вела Талънтайър е починала. Моите съболезнования, госпожо.

— Благодаря — кимна Рейна. — В този шкаф...

Той огледа катинара, после хвърли подозрителен поглед към Рейна.

— Какво ви кара да мислите, че вътре има труп?

Тя скръсти ръце на гърдите си и премина в защита.

Знаеше, че трудното тепърва предстои. Липсваше ѝ Брадли, който до неотдавна я предпазваше от подигравки и недоверие.

— Просто предчувствие — отвърна тя спокойно.

Фултън издиша шумно.

— Не ми казвайте, ще отгатна. Мислите се за екстрасенс... също като леля ви, нали?

Тя му отправи специалната си усмивка.

— Моята леля наистина имаше необикновени способности.

Фултън повдигна рунтавите си вежди.

— Чух, че свършила в някаква психиатрична болница в Ориана.

— Тя си отиде, защото никой вече не ѝ вярваше. Моля ви, отворете този шкаф, господин полицаи. Ако е празен, ще се извиня, че съм ви загубила времето.

— Нали разбирате, че ако наистина намеря труп в този шкаф, ще се наложи да отговаряте на много въпроси в участъка?

— Повярвайте ми, разбирам го много добре.

Той я погледна изпитателно. За секунди ѝ се стори, че ще продължи да спори, но очевидно изражението ѝ го накара да замълчи. Без да каже и дума повече, той се обърна към шкафа и вдигна резачката.

Халката остро изхрущя и катинарът увисна срязан. Фултън остави инструмента на земята и стисна фенера в лявата си ръка. Посегна към дръжката на шкафа с облечена в ръкавица ръка.

Вратата се отвори със скърцане. Рейна спря да диша. Миг по-късно си наложи да погледне в шкафа.

На пода лежеше гола жена. Единственият елемент от облеклото ѝ, който се виждаше наоколо, беше широк кожен колан, извит като змия край тялото ѝ.

Жената бе с вързани ръце и крака. Устата ѝ бе залепена с тиксо. Беше съвсем млада, може би не повече от осемнайсет — или деветнайсетгодишна, и болезнено слаба. Разрошената тъмна коса отчасти скриваше чертите ѝ.

Единствената истинска изненада беше в това, че бе още жива.

2

Ножовете бяха най-страшни. Хората правеха наистина невероятни неща с тях, всеки по свой собствен начин.

— Не обичам остри предмети — каза Зак Джоунс.

Вниманието му оставаше концентрирано върху церемониалната кама в стъклената витрина. Илейн Браунли, директор на музея, се наведе, за да огледа артефакта отблизо.

— Вероятно поради безкрайните предупреждения в детството, че е опасно да се тича с ножица в ръка — предположи тя. — Оставя отпечатък за цял живот.

— Да, сигурно е така — съгласи се Зак.

Не за пръв път му се случваше да стои редом с Илейн и да съзерцава неприятни предмети зад стъклена витрина. Това беше едната от двете му професии. Консултирането на кураторите от мрежата на обществото „Аркейн“ бе сред постоянните му ангажменти.

Илейн свали очилата си и го загледа в очакване. Тя беше към петдесет и пет годишна. С късата си сребрееща коса, кръгли очила, интелигентни очи и леко измачкан тъмносин костюм тя имаше вид на университетски преподавател. Зак знаеше, че тя има няколко научни степени по археология, антропология и изящни изкуства. Освен това говореше перфектно няколко езика, включително латински и старогръцки.

В различни моменти от живота на Илейн нейните преподаватели и колеги я бяха определяли като „изключително надарена“. Повечето от тях навярно и не подозираха колко са прави, помисли си Зак. Всъщност тя притежаваше паранормална способност да открива и идентифицира оригинални антики от всякакъв вид. Никой не можеше да ѝ пробута фалшификат, независимо дали се отнасяше за ренесансова картина или стъкло от римско време.

Повечето ѝ колеги от университета очакваха, че след дипломирането си Илейн ще започне работа в някой от най-прочутите музеи в света, които се надпреварваха да ѝ отправят предложения.

Вместо това тя стана директор на музея на обществото „Аркейн“ на Западния бряг, един от четирите музея, които Обществото поддържаше. Първият музей на „Аркейн“ бе създаден в Англия, останалите три се намираха в Съединените щати.

Музеите на Обществото бяха малко известни и като цяло оставаха извън полезрението на археолозите и изследователите. Обществото предпочиташе да не се афишира. Неговите високоспециализирани музеи събираха и изучаваха артефакти и реликви, които имаха връзка с паранормалното. Те не бяха достъпни за широката публика.

Илейн го погледна подканващо.

— Е?

— Стара е. — Зак отново се съсредоточи върху камата. — Усеща се дори от разстояние.

— Знам, че е стара — каза нетърпеливо тя. — Не съм я купила от супера вчера. Струваше ми доста сериозно перо от годишния бюджет на музея. Повярвай ми, не бих одобрила покупката, ако не бях сигурна, че е от втори век от новата ера. Не това те питам.

— Ще трябва да я докосна, за да узная нещо със сигурност. Без ръкавици.

Илейн нацупи устни. Не позволяваше да пипат предмети от нейните колекции без ръкавици. Но знаеше неговите изисквания. Ако искаше да получи потвърждение на теорията си за камата, трябваше да му позволи директен физически контакт с предмета.

Без да каже и дума, Илейн набра кода, с който се отваряше стъклената витрина.

Зак се подготви за шока, който знаеше, че го очаква, и съзнателно изостри паранормалните си сетива. Протегна ръка и обви пръстите си около богато инкрустираната дръжка на камата.

Потокът психична енергия, който обгръщаше острието, бе намалял през вековете, но бе обагрен с кръв и достатъчно силен, за да прониже сетивата му. Той стисна зъби и затвори очи. Но спуснатите клепачи не бяха преграда за призрачните образи, които изплуваха в съзнанието му.

Сцените се наслаждаваха една върху друга, защото камата бе използвана многократно с една и съща цел, и се явяваха пред него в ярки цветове като среднощен кошмар. Той нямаше обяснение за

интензивните цветове на паранормалните си видения. Те нямаха еквивалент в нормалния свят.

... Той се опиянява от движението, с което замахва с камата, предвкуша досега с човешката плът, изпълва се с примитивна похот и възбуда, породена от убийството, усеща ужаса на жертвата.

Зак бързо затвори сетивата си и пусна камата на мястото ѝ.

— Хей — извика възмутено Илейн. — Внимавай с това.

— Извинявай. — Той тръсна ръката, с която бе докоснал камата, сякаш този незначителен жест можеше да го освободи от бремето на мрачните видения. Знаеше, че това няма да помогне. За щастие камата беше много, много стара.

Илейн повдигна въпросително вежди.

— Е?

— С нея са били убивани хора, а не животни — каза той. Благодарение на дългогодишния си опит и силна воля успя да потисне виденията. За съжаление това бе временно. Те щяха да се върнат, навярно още в сънищата му довечера. — Жертвоприношения на хора.

— Сигурен ли си, че става въпрос за жертвоприношения, а не за избиване на неприятели или обикновени убийства?

Зак я погледна.

— Обикновени убийства?

Илейн направи гримаса.

— Знаеш за какво говоря.

— В енергията на дръжката се долавя характерният прилив на свещена мощ, който съпътства жертвоприношенията. На копелето му е харесвало това, което прави, възбуждал се е от кръвта. Така се е появила думата кръвожаден, Илейн.

Тя остана скептично настроена, но в очите ѝ проблесна искра.

Такива са археолозите, помисли си Зак. Ненаситни.

— Може би са били екзекуции? — предположи тя.

— Не. Ритуални жертвоприношения. Имало е олтар и убиецът е бил сигурен в правото си да убива.

Илейн се отпусна и усмихна изключително доволно.

— Оказах се права — каза тя и потри ръце. — Тази кама е била използвана от жреците на култа към Бракън.

— Какво толкова ѝ е специалното?

Илейн се засмя.

— Директорът на клона в Седона я издирва от години. Нуждае се от нея, за да допълни колекцията си от артефакти, свързани с култа към Бракън.

— Нещо като приятелска конкуренция между куратори?

— Не толкова приятелска. — Илейн затвори стъкления капак и го заключи. — Майло притежава един египетски пръстен, за който отдавна мечтая. От години го умолявам да се съгласи на размяна. Той винаги отказва. Но сега имам с какво да го изкуша. Ще му се наложи да приеме моите условия.

— Ясно. — Зак огледа витрините в галерията. — Превърнала си този музей в забележително постижение, Илейн. Не съм археолог, но съм давал достатъчно консултации и в четирите музея на „Аркейн“, за да знам, че това е колекция от световна класа.

Тя се засмя.

— Аз съм живо доказателство, че склонността към вманиачаване и жаждата за професионална конкуренция трябва да бъдат основни черти в характера на всеки куратор на музей.

— Тези качества ми се струват полезни във всяка професия. — Зак също бе фанатично и всеотдайно отдаден на нещата, които го интересуваха от професионална гледна точка, поне докато съдбата не го срещна с Джена.

Илейн го изглежда замислено. Зак знаеше накъде води това и подготви стратегията си за отстъпление. Харесваше Илейн и се възхищаваше на професионалните ѝ умения. Но тя бе и приятел на семейството, а семейството упражняваше доста сериозен натиск върху него напоследък.

Привидно поканата бе съвсем непринудена.

— Имаш ли време за чаша кафе, преди да потеглиш за летището? — попита тя.

— Смятах да прекарам час-два в библиотеката на музея — опита да се измъкне той.

— Така каза и предишния път.

Зак обмисли вариантите и не хареса нито един от тях. Илейн беше добър клиент и умна жена. Ако тя се придържаше към деловия разговор, той не би имал нищо против да изпие едно кафе с нея. Нямаше причина да бърза да се прибере в Северна Калифорния. Там не го чакаше никой.

Всъщност той нямаше нищо против новия си живот като работохолик с две професии. Проблемът бе, че роднините и приятелите ставаха все по-агресивни в настояванията си да продължи с кариерата, за която смятаха, че е предопределен. Той си даваше сметка, че те не настояват единствено защото се тревожат за него, макар и това да бе вярно. Истината бе, че имаха по-голяма цел, а той вече не възприемаше тази цел като своя собствена. Погледна часовника си.

— Полетът ми е в пет и трийсет. Имам малко време.

— Ентусиазмът ти е покъртителен.

Зак усети, че се изчервява.

— Напоследък се поразсеях малко.

— С какво?

— С работа.

— А, да, обичайното извинение. — Илейн го потупа леко по ръката. — Няма спор, че това е отлична терапия, когато човек преживее подобна загуба. Но вече мина повече от година, Зак. Време е да продължиш напред.

Той не каза нищо.

Двамата поеха обратно през галерията. Преминаването между стъклени витрини беше истинско изпитание за него. Комбинираната психична енергия на музейните експонати атакуваше сетивата му. Знаеше, че Илейн също усеща нещо, но на нея това сякаш й бе приятно.

Налагаше се да впрегне цялата си воля, за да изключи паранормалните си сетива. Да го постигне буквално бе практически невъзможно, никой човек със способности от десета степен не би могъл да изключи сетивата си напълно. Със същия успех обикновен човек би могъл да реши да изключи едното си ухо или да игнорира вкусовите си усещания. Но паранормалната чувствителност все пак можеше да бъде регулирана в известни граници.

— Върху какво работиш сега? — попита Илейн.

— Довършвам една статия за списанието.

За кураторите и консултантите от мрежата на музеите „Аркейн“ съществуваше само едно печатно издание — „Списание за паранормални и психични изследвания“. Също както и в музеите,

широката публика нямаше достъп нито до печатното издание, нито до интернет версията му.

— Чувствам се като детектив, който се опитва да разпита заподозрян в отсъствието на адвокатата му — отбеляза Илейн сухо. — Но нямам намерение да се отказвам. Каква е темата на статията?

— Камерата на Тарасов.

Тя наклони глава, за да го погледне.

— Никога не съм чувала за това.

— Според документите е придобита през 50-те години на миналия век по време на Студената война. Била открита в руска лаборатория, но впоследствие била откупена и донесена в Щатите от член на Обществото.

— Открита? — попита Илейн развеселена.

Зак също се подсмихна.

— Евфемизъм за открадната. Събитията датират от периода, когато бившият СССР провеждал многобройни паранормални изследвания и експерименти. Някой в ЦРУ доста се притеснил и поискал да научи какво точно става. „Джоунс и Джоунс“ били помолени за съдействие и внедрили свой агент в една от руските лаборатории.

Нямаше нужда от повече обяснения. Всички членове на Обществото знаеха за „Джоунс и Джоунс“ — собствената фирма за разследвания на „Аркейн“, която вършеше работата си, без да се набива на очи.

— Да разбирам ли, че „Джоунс и Джоунс“ са успели? — попита Илейн.

— Агентът действително успял да измъкне камерата от страната. Донесъл я тук и я предал на ЦРУ. Техните специалисти я огледали и заключили, че е имитация. Не могли да я накарат да работи.

— Защо?

— Защото е необходим оператор, който притежава уникален екстрасензорен талант. След като ЦРУ решили, че камерата е фалшива, тя се озовала в Обществото. Нашите техници също не успели да я накарат да работи, така че я прибрали в един склад. И тя си стояла там през всичките тези години.

— Какво необикновено има в тази камера? — попита Илейн.

— Смятало се е, че камерата на Тарасов може да фотографира човешката аура.

— Глупости — възкликна Илейн. — Не е извършен нито един успешен опит да се заснеме човешка аура, дори в лабораториите на Обществото. Мисля, че беше свързано с разполагането на енергията на аурата в спектъра. Аурата може да бъде измерена и анализирана, някои хора дори могат да виждат аурата на другите, но никой не е успял да я фотографира. Още не разполагаме с такава технология.

— Нещата се развиват — обясни Зак. — Според бележките на агента, донесъл камерата зад Желязната завеса, руските изследователи смятали, че оператор с уникален тип парапсихични способности може не само да заснеме аурата на човека, но и да използва камерата по такъв начин, че да причини тежки психични травми или смърт.

Илейн се намръщи.

— С други думи, смятали са да я използват като оръжие?

— Да.

— Но експертите твърдят, че никоя съвременна технология не може да въздейства успешно на човешката психическа енергия. Затова никой не е успял да създаде оръжие, което да се активира с паранормална енергия, и никой не може да произведе такава енергия.

— Вярно е.

— С други думи, камерата наистина е фалшива? — Тя въздъхна. — Това е голямо облекчение. Светът и бездруго е въоръжен до зъби. Последното, което искаме, е да се появи някаква нова технология за убиване на хора.

— Аха.

Тя смръщи вежди и го изгледа изпитателно.

— Какво би трябвало да означава това?

— Успях да установя, че камерата на Тарасов е била използвана поне веднъж, може би и два пъти. Но вибрациите от първото убийство са доста силни.

Илейн ококори очи.

— С други думи, руснаците са разполагали с поне един човек, който е можел да си служи с камерата.

— Така изглежда.

Продължаваше да го гледа изумено.

— Но как е възможно това?

— Агентът на „Джоунс и Джоунс“ е предположил в личните си записки, че руснакът, използвал камерата, е бил с уникален и екзотичен талант. Някой от необичайните таланти с десета степен, които така и не са класифицирани от Обществото.

„Екзотичен“ в езика на Обществото означаваше човек, надарен с рядко срещани екстрасензорни способности от изключително висока степен. Най-общо казано, определението не звучеше като комплимент. Истината беше, че хората с изключително силни паранормални способности често караха останалите членове на „Аркейн“ да се чувстват неловко. Всъщност не беше нещо необичайно и хора извън Обществото — хора, които не вярваха в съществуването на паранормални феномени — да се чувстват изключително нервни или стресирани в присъствието на човек, надарен с мощни паранормални способности.

Всяка сила, включително и психичната, е форма на енергия. Повечето хора, независимо дали го осъзнават или не — независимо дали го признават или не, — реагират спонтанно, когато са изложени на мощно енергийно въздействие.

— Какво се е случило с оператора на камерата? — попита Илейн.

— Била е жена. Мъртва е.

— Убил я е агентът на „Джоунс и Джоунс“, за да вземе камерата?

— Да. Висял е на косъм. За малко да убие нашия човек с проклетото нещо.

— Впечатляваща история. И кой от музеите на Обществото е получил камерата?

— Не е в музей. Пази се в трезора на семейство Джоунс.

Илейн се навъси.

— Трябваше да се досетя. Не се засягай, Зак, но манията на семейството ти да пази тайни е изключително дразнеща за тези от нас, които се занимаваме с насърчаване на изследванията. Тази камера, ако изобщо има някакво историческо значение, би трябвало да е в колекцията на някой от музеите на „Аркейн“.

— Е, отдай ми дължимото все пак. Аз убедих дядо си да ми позволи да проуча камерата и да опиша резултатите в статия, нали? Това не е малко постижение. Знаеш какъв е дядо, когато става дума за тайните на семейството и Обществото.

— Ако питаш мен, Банкрофт Джоунс е прекарал прекалено много време в света на разузнаването, преди да приеме върховния пост в Обществото — каза Илейн с видимо неодобрение. — Ако зависеше от него, щеше да засекрети и списъка с гостите на годишния Зимен бал. Щеше да настоява да остане достъпен единствено за членовете на Съвета.

Зак се подсмихна.

Илейн се закова на място и се обърна към него.

— Мили боже! Не ми казвай, че наистина е опитал да го направи!

— Баба ми каза, че споделил с нея идеята на закуска преди няколко месеца. Не се тревожи, тя го разубедила.

Илейн подсвири.

— Това си е старата школа. Още един пример защо се нуждаем от свежа кръв на върха. Всъщност, ако питаш мен, цялата вътрешна организационна структура на Обществото се нуждае от сериозни реформи и модернизация.

— Не е толкова зле. Промените, които Гейбриъл Джоунс е направил в края на деветнайсети век, са служили достатъчно добре на Обществото през двайсети век.

— Но вече сме в двайсет и първи век! Понякога си мисля, че някои членове на Съвета не са го забелязали.

— Аха. — Зак се подготви да изслуша лекцията ѝ. Беше я чувал неведнъж.

— Мога да предскажа, че в следващите двайсет-трийсет години изследванията и проучванията на паранормалното ще излязат на светло — продължи разпалено Илейн. — Те постепенно ще преминат в сферата на традиционната наука. Когато това се случи, е напълно възможно да възникнат някои рискове за хората с екстрасензорни таланти и чувствителност. Трябва да започнем да се подготвяме за това.

— Аха.

— В крайна сметка една от най-важните цели на Обществото е да помогне изучаването на паранормалното да стане част от утвърдената наука и академичните среди да го възприемат сериозно. Последното нещо, от което имаме нужда, е още един лов на вещици.

— Мисля, че е малко вероятно да се случи — възрази той. Решението да пие кафе с Илейн се оказа грешка. Погледна крадешком към часовника си. Може би имаше шанс да хване по-ранен полет. — Днес хората, които твърдят, че притежават паранормални способности, не отиват на кладата. Вместо това гостуват в телевизионни токшоута.

— Да те третират като панаирджийско чудо не е точно пример за приобщаване към науката, а тези глупави шоупрограми правят точно това, ако питаш мен.

— Така е.

— А какво да кажем за хората, които свършват в психиатрични болници или на улицата, защото не успяват да приемат паранормалната страна на личността си, или защото някой е решил, че са луди.

— Аха.

— Да вземем мен за пример. Ако кажа на някой колега извън Обществото, че мога да определя възрастта и автентичността на всеки предмет благодарение на екстрасензорните си способности, ще стана за посмешище в тези среди.

— Така е. — Крайно време беше да се престори, че си е спомнил за някаква уговорка.

Но Илейн вече нямаше спиране.

— Ще трябва десетилетия да се подготвят научните среди и останалият свят за реалността на паранормалното — каза тя. — Работа на Съвета е да насочва обществото „Аркейн“ и членовете му в този преходен период.

— Знаеш, че Съветът много държи на традициите, Илейн.

— Няма нищо лошо в традициите, но оцеляването е най-важният приоритет. Казвам ти, Зак, остарялото мислене в Обществото много ще ни пречи в следващите няколко десетилетия. Хората се страхуват от тайни общества. И човек не може да им се сърди.

— Съгласен съм с теб — каза той.

И после, сякаш Зак наистина притежаваше паранормална дарба за избягване на неловки ситуации, телефонът му иззвъня.

Той го откачи от колана си и погледна кодирания номер. Косъмчетата на тила му настръхнаха. Зак не вярваше в предсказанията. Никой не можеше да предвиди бъдещето. Най-доброто, което човек би могъл да направи, бе анализ на вероятностите. Но нямаше нужда от

специален талант, за да отгатне, че щом се обажда Фалън Джоунс, предстоеше да се случи нещо интересно.

— Извинявай, Илейн — каза той. — Ще трябва да отговоря на това обаждане. От „Джоунс и Джоунс“ е.

Тя му посочи една празна конферентна зала.

— Никой няма да те безпокои там. Ще те чакам в кафенето.

— Благодаря. — Зак влезе в залата, затвори вратата и натисна бутона, за да отговори на обаждането. — Здравей, Фалън.

— Къде си, по дяволите? — попита Фалън.

Шефът на „Джоунс и Джоунс“ обикновено звучеше така мрачно, сякаш се готви да съобщи новината, че небето се срива, но днес Фалън изглеждаше по-мрачен и нервен от обичайното.

Той притежаваше силна дарба, както и всеки от семейството на „Джоунс и Джоунс“, но талантът му беше наистина необикновен. Фалън можеше да види модели и връзки там, където всички останали виждаха хаотично разхвърляни точки и несвързани линии. Той бе роден теоретик на хаоса.

Беше наследник на Кейлъб Джоунс, който заедно със съпругата си бе основал „Джоунс и Джоунс“ в края на викторианската епоха. Фирмата все още имаше офис в Англия. В момента притежаваше и четири регионални офиса в Щатите. Фалън ръководеше клона на организацията за Западния бряг и Югозападните щати.

Фалън се намираше в малък офис в градчето Скаргил на северния калифорнийски бряг. Рутинните ангажименти на неговите агенти бяха свързани с охраната и сигурността на членовете на Обществото. За всички обаче бе ясно, че основният клиент на „Джоунс и Джоунс“ бе Управителният съвет на обществото „Аркейн“.

В редки случаи хора извън Обществото, които бяха научили за съществуването на „Джоунс и Джоунс“, търсеха услугите на детективската агенция за парапсихологични разследвания. В още по-редки случаи някои от тези клиенти биваха обслужени от агенцията. Сред тях бяха неколцина доверени хора, занимаващи се с разследвания в едно полицейско управление и строго секретна държавна агенция за сигурност.

— В Ел Ей съм — обясни Зак.

— В музея ли?

— Да.

— Трябваше да си вече вкъщи. — Фалън изглеждаше изключително недоволен.

— Сигурно ще бъдеш изненадан да го чуеш, но аз не седя вкъщи по двайсет и четири часа в денонощието в очакване телефонът да позвъни и ти да ми възложиш някаква работа. Имам си и друг бизнес, ако не си забравил.

— Имам нужда от теб във Вашингтон. Спешно е — събщи Фалън.

— В града или щата? — Понякога се налагаше човек да бъде търпелив с Фалън Джоунс. Той винаги бе с няколко хода напред върху имажинерната шахматна дъска, която никой друг не можеше да види. По непонятни причини той очакваше от агентите да следват неговата непредвидима логика.

— В щата — сопна се Фалън. — В град, наречен Ориана. Намира се на около трийсет и два километра източно и малко на север от Сиатъл. Знаеш ли го?

— Не, но сигурно мога да го намеря.

— Кога можеш да пристигнеш?

— Зависи от много неща. Кога е най-ранният полет от Ел Ей, колко време ще ми трябва да се придвижа от летището до дома в претоварения трафик, колко бързо мога да си приготвя багажа и какъв полет мога да хвана през Оукланд или Сан Франциско за Сиатъл.

— Забрави редовните линии. Тръгни веднага към летището. Ще уредя един от фирмените самолети да те чака там. След като си вземеш нужното от къщи, същият самолет ще те откара в Сиатъл.

Фирмен самолет означаваше частен необозначен реактивен самолет на „Аркейн“. Фалън изпращаше самолет в изключително редки случаи, когато ситуацията наистина бе много напечена.

— Веднага тръгвам — обеща Зак.

— Трябва да ти напомня нещо по отношение на багажа...

— Да?

— Носи хардуер.

Значи според Фалън можеше да му се наложи да използва оръжие. Задачата ставаше все по-интересна.

— Разбрах. — Зак се отправи към вратата.

— Защо, по дяволите, изглеждаш толкова радостен? — попита Фалън, който веднага заподозря, че премълчава нещо. — Не си бил в

толкова добро настроение от цяла година. Да не си пушил нещо, Джоунс?

— Не. Нека просто да кажем, че не можеше да уцелиш по-подходящ момент с обаждането си. — Зак понижи глас: — Спаси ме от една много дълга и досадна лекция за бъдещето на Обществото.

— Хм. — С обичайната си проникателност Фалън веднага отгатна каква е ситуацията. — За Илейн Браунли ли става дума?

— По дяволите, Фалън, да не си ясновидец?

Фалън не обърна внимание на думите му.

— Току-що ти пратих имейл с информация за случая в Ориана. Данните са оскъдни, съжалявам. Ще разбереш защо, когато прочетеш всичко. Между другото файлът е криптиран трета степен.

Зак усети прилив на адреналин. Криптиране трета степен обясняваше използването на фирмения самолет и настойчивостта в гласа на Фалън. Напоследък той действаше толкова решително само в случаите, когато беше замесена организацията „Нощни сенки“.

До случая в Стоун Кениън Фалън наричаше тайната групировка на хора с паранормални способности просто „Заговора“. Но Стоун Кениън беше променил всичко. В края на аферата беше станало ясно, че групата не се състои от малък брой тясно свързани помежду си хора. Всъщност тя бе строго йерархизирана структура от мафиотски тип, управлявана от безскрупулен елит. „Нощни сенки“ бяха доказали, че са готови да минат през трупове, за да постигнат целите си.

— Компютърът ми е с мен — обясни Зак. — Ще прочета файла по време на полета.

— Ще ми се да не звучеше толкова радостно, по дяволите — измърмори Фалън. — Това ме изнервя.

3

Зак дочете досието точно преди малкият реактивен самолет да кацне на летище Сонома. Докато шофираше към дома си, размишляваше върху прочетеното, търсеше слаби места и обмисляше стратегията си.

Поговори отново с Фалън, докато хвърляше разни неща в пътната си чанта и вадеше от сейфа пистолета и кобура си.

— Не ми каза, че става въпрос за дъщерята на Джъдсън Талънтайър.

— Нямах време да навлизам в подробности. Реших, че ще е по-добре да го разбереш в контекста на ситуацията.

— И то какъв контекст. — Дръпна ципа на чантата си.

— Сега разбираш защо бързам толкова. Това е нещо голямо, Зак. Усещам го.

— Няма да споря с теб. — Зак взе чантата си и се отправи към вратата. — Кажи ми за пътуванията до Вегас.

Фалън изсумтя.

— Очевидно Рейна Талънтайър има сериозна склонност към комара.

— Според досието допреди година почти не е ходила във Вегас. А после това се е превърнало в ежемесечно занимание.

— Е, със сигурност не е първият човек с паранормални способности, който проявява пристрастие към казината. Удивително е колко много хора са склонни да забравят, че законите на вероятностите и обикновеният късмет не престават да действат само защото някой с малко паранормален талант е решил да хвърля заровете.

— Тя играе на карти, не на рулетка или ротативки. Блек Джек. Никога не ходи в едно и също казино два пъти последователно. Никога не печели толкова много, че да привлече вниманието на охраната. Но според твоята информация трябва да е прибрала почти сто хиляди долара през последните дванайсет месеца.

— Добре де, явно я бива. — Фалън прозвуча така, сякаш вдигаше рамене. — Може би тази информация ще ти свърши някаква работа.

— Сигурен ли си, че не разполагаш с нищо повече за лелята?

— Дал съм ти всичко, което имам. Вела Талънтайър е сестра на Джъдсън Талънтайър. Дарба осма степен. Малко след като навършила трийсетте, започнала да страда от продължителни пристъпи на депресия. Миналата година била настанена в психиатрична клиника. Умряла от сърдечен удар на двайсети миналия месец.

— В същия ден, в който изчезналият Лорънс Куин е бил в Ориана.

— Ясно ли ти е защо тази работа ме притеснява толкова? — намръщи се Фалън. — Няма нужда човек да е ясновидец, за да види връзката.

— Ще ми трябва досието на Джъдсън Талънтайър.

Фалън замълча необичайно дълго.

— То е с четвърто ниво на секретност — каза той накрая. — Могат да го четат само членовете на Съвета и Магистъра.

— Осигури ми го, Фалън.

Последва нова пауза.

— По дяволите! — изсумтя ядосано Фалън. — Знаех, че ще се случи.

— Кое?

— От пет минути се занимаваш със случая и вече раздаваш заповеди. Колко пъти трябва да ти напомням, че аз съм шефът в „Джоунс и Джоунс“?

— Ще се постарая да го запомня.

Зак приключи разговора и закачи телефона на колана си. Прекоси притихналия дом с чанта в ръка и спря за миг до входната врата.

Обърна се и се загледа в меките отблясъци на залязващото слънце по плочите на пода в антрето, топлите тоскански цветове на стените и успокояващата гледка на лозя и планини през прозорците.

Това място му бе харесвало през шестте години, в които бе живял тук. Но после в живота му се появи Джена. Тя дойде да живее при него и двамата планираха сватбата си. Живяха заедно достатъчно дълго, за да остави отпечатъка си навсякъде в къщата.

Това никога вече нямаше да бъде неговият дом. Щом приключеше със случая в Ориана, щеше да го продаде.

4.

През всички тези години, откакто работеше в полицията, в началото като редови детектив в Сан Диего, а в по-добри времена и като шеф на полицията в Шелбивил, Уейн Лангдън се бе нагледал на странни птици. Никой от тях обаче не бе предизвиквал у него такова особено, направо смразяващо усещане като жената, която седеше срещу него в момента.

Никога досега не беше виждал такива очи, каквито бяха очите на Рейна Талънтайър.

— Момичето добре ли е? — попита тя.

Толкова добре се владее, помисли си той, сякаш открива жертви на серийни убийци всеки божи ден.

Най-сетне осъзна какво го бе смущавало в очите ѝ. Котката, която се мотаеше край задния вход на управлението, имаше същите златистозелени очи. И същия пронизващ поглед. Рейна носеше строги очила с черни рамки, които изобщо не смекчаваха израза ѝ. Държеше се така, сякаш виждаше разни неща в тъмното, които другите хора не можеха или не искаха да видят.

— Лекарят ми каза, че физически е невредима — отвърна Уейн, като избягваше да се взира в очите ѝ. — Но очевидно преживяното е било голямо изпитание за нея. Казва се Стейси Андерсън. Проститутка от Сиатъл. Похитителят се представил за клиент. Довел я тук по някое време вчера и я затворил в шкафа. Казал ѝ, че това е наказание. Преди да я заключи, ѝ направил снимки. С цифров фотоапарат.

Рейна потрепери едва доловимо. Тя кимна леко, сякаш бе получила потвърждение за нещо, което вече бе подозирала.

— Той си прави албум — каза Рейна. — Спомени от завоеванията му.

Полицаят прецени, че тя е малко над трийсетте. Доста висока за жена. Но не се опитваше да прикрие ръста, си с ниски обувки, както постъпваха повечето високи жени. Токовете на черните ѝ ботуши бяха поне седем сантиметра. Черната ѝ коса беше прибрана в кок на тила,

което подчертаваше скулите ѝ и котешките очи. Черният шлифер сякаш бе дело на прочут италиански дизайнер, създаден в единствен екземпляр за мафиотски бос от женски пол. Носеше шоколадовокафяв панталон и поло в същия цвят.

Уейн забеляза, че не носи халка. Това не го изненада. Някой авантюрист можеше да си позволи лека забегка с жена от нейния тип, но трябваше да е пълен глупак, за да се ожени за нея. Тя бе опасна територия. Всички казваха, че леля ѝ била луда. А такива неща често се предаваха по наследство.

Поне не се беше опитала да го убеждава, че е екстрасенс. А това бе голямо облекчение. Мразеше да се занимава с измамници и набедени екстрасенси, които се появяваха в такива случаи и твърдяха, че имат паранормални способности.

— Казвате, че това е първото ви идване в Шелбивил, откакто сте преместили леля си в Ориана миналата година? — попита той.

— Да. Дотогава леля ми използваше къщата в Шелбивил като убежище.

Той погледна бележките си.

— Очевидно е идвала тук няколко пъти годишно и е оставала за дълго.

— Харесваше ѝ спокойствието и уединението на планината.

— Според моята информация вие сте я посещавали често по време на престоите ѝ тук, така че не сте непозната в този град.

Уейн не беше виждал Вела Талънтайър. Тя бе настанена в психиатрична клиника два месеца преди пристигането му в Шелбивил. Естествено беше чувал някои неща за нея. Секретарката му Мардж му беше разправяла, че родителите в градчето не позволявали на децата си да посещават Вела Талънтайър на Хелоуин. Според малките Вела била истинска вещица. Слуховете, че чува разни гласове, държали децата далеч от нея и къщата ѝ. Навярно родителите им са били не помалко изплашени, помисли си той.

— Така е — кимна Рейна. — Не съм непозната тук, но и не съм общувала с никого в града. Винаги отсядах у леля Вела, а както несъмнено знаете, тя нямаше приятели сред местните жители.

— Оставам с впечатлението, че не храните особено топли чувства към нашия хубав град.

Тя сви рамене.

— Хората в Шелбивил страняха от леля ми и я смятаха за луда. Защо да изпитвам топли чувства към тях?

Уейн реши да остави думите ѝ без коментар. Доколкото беше чувал, това бе самата истина.

— Кога за последен път дойдохте в града?

— Преди малко повече от година. Тогава помогнах на леля Вела да се премести.

Вела Талънтайър не се беше преместила. Беше настанена в психиатрична клиника. Той си записа нещо.

— И сега сте тук, понеже сте наследили къщата и сте решили да я продадете с посредничеството на местна агенция? — попита той.

— Точно така. С господин Спайсър оглеждахме къщата, за да уточним какво трябва да се направи, преди да я обявим за продан.

— Как разбрахте, че в мазето има нещо нередно? — Уейн можеше да се закълне, че челюстта ѝ се стегна и странните ѝ очи се присвиха леко.

— Забелязах катинара на вратата на шкафа. Не беше там при последното ми идване.

— Защо позвънихте на 911, а не на някой ключар?

— Бях убедена, че този случай изисква намесата на полицията. Катинарът не би могъл да се озове там по законен начин. Никой не беше упълномощен да влиза, освен Ед Чайлдърс, мъжът, който се грижеше за къщата в отсъствието на леля Вела. Но той почина преди шест-седем месеца.

— Сигурна ли сте, че катинарът не е бил поставен от Чайлдърс преди смъртта му?

— Признавам, че не бих могла да бъда напълно сигурна. Честно казано, изобщо не ми хрумна такава възможност.

— И направихте прибързаното заключение, че е извършено престъпление?

— Наистина е извършено престъпление — каза Рейна сухо. — Човекът, който е влязъл в къщата на леля ми и е поставил катинара, ако не друго, със сигурност е влязъл с взлом.

Уейн се облегна назад и обмисли думите ѝ. Полицейският му инстинкт не беше напълно удовлетворен, но поне бе получил рационално обяснение за действията ѝ. А това беше добре, защото детективите от Сиатъл и Портланд, както и репортерите вече бяха на

път за Шелбивил. Трябваше да се подготви за пресконференцията. Момичето, намерено живо в мазето на Талънтайър, можеше да се окаже големият пробив в случая с неразкритите убийства, приписвани на Огнения убиец. А Уейн ръководеше разследването в момента.

— Благодаря ви, госпожице Талънтайър. Това е всичко засега. Колко време ще останете в града?

— Връщам се в Ориана утре сутрин. — Тя се изправи, но застана неподвижна, с въпросително изражение. — Освен ако не ми позволите да вляза в къщата утре. Наистина предпочитам да я продам възможно най-бързо.

— Засега това е невъзможно. Никой няма да бъде допуснат в къщата поне още няколко дни. — Той също се изправи. — Съжалявам за неудобството.

— Разбирам. — Рейна праметна през рамо дръжката на зелената си чанта.

— Къде ще отседнете през нощта?

— В пансиона на Шелбивил. — Откачи дългия черен шлифер от закачалката на стената. — Знаете как да се свържете с мен в Ориана.

— Да.

Уейн осъзна със закъснение, че би трябвало да ѝ кавалерства. Но тя вече беше облякла ексцентричната дреха, наподобяваща дълга черна пелерина.

Все пак успя да ѝ отвори вратата. Преди да излезе, тя спря за момент. Стори му се, че е решила да му съобщи нещо неприятно, преди да излезе.

— Искате ли да знаете какво ми подсказва интуицията по отношение на убиеца? — попита тя направо.

Започва се. По дяволите! Тъкмо беше решил, че няма да го занимават с паранормални фантасмагории.

— Разбира се — каза той възможно най-нехайно. — Кажете ми.

Рейна сякаш се вгълби още повече в себе си. Очите ѝ се присвиха леко, но явно бе твърдо решена да каже това, което смята за необходимо.

— Затворил е жената в мазето, защото майка му го е наказвала по този начин — каза тя тихо. — Оставяла го да седи в тъмнината с часове, а после го биела с колан, защото се подмокрял, докато чакал. Казвала му, че в него има демон и че тя ще го прогони.

— Не се засягайте, госпожице Талънтайър, но това е обичайното обяснение на така наречените специалисти по психологически профили. Сега ще ми кажете, че той е сериен убиец, нали? Че е бял мъж, между трийсет и пет и петдесет и четири. Че е интелигентен и самотен, без близки роднини или приятели, че не ходи на църква.

— Не знам за това — настоя тя решително, — но мога да ви кажа, че трябва да търсите човек, който е убеден, че е обсебен от демон. Той се възприема като ловец на вещици.

Детективът въздъхна тежко.

— Оценявам съветите ви.

— Първата вещица, която убил, била майка му. Прикрил престъплението си, като инсценирал пожар. Това би трябвало да е отправната ви точка. Очевидно е въвн от подозрение, което може да означава, че се е случило отдавна и разследването е изоставено или че е успял да нагласи нещата да изглеждат като нещастен случай.

Уейн не се впечатли.

— Наричат този човек Огнения убиец, защото убива жертвите си, а после изгаря телата им и унищожава всички улики. Това не е голяма тайна. — Той спря, заинтригуван, въпреки нежеланието си. — Защо смятате, че е убил майка си?

— Интуиция — каза тя хладно.

Вече наистина започваха да го побиват тръпки от нея. Рейна Талънтайър или беше превъзходна актриса, или пълна откачалка като леля си.

— Добре, благодаря, госпожице Талънтайър. Ще поддържаме връзка.

Тя рязко се завъртя на пети, върна се при бюрото и взе една химикалка.

— Ще ви запиша името и телефона на един човек, на когото можете да се обадите. Брадли Мичъл. Детектив от полицията в Ориана. Той ще потвърди, че не съм престъпник и че не се преструвам на екстрасенс в търсене на слава.

Уейн се намръщи.

— Имали сте подобни случаи и преди?

— Да. — Рейна откъсна листа и му го подаде. — Обадете се на детектив Мичъл, той ще ви обясни. Довиждане, главен инспектор Лангдън. Успех на пресконференцията.

— Откъде знаете за нея?

— Винаги има пресконференция — отвърна тя и го изненада с искрена усмивка. — Не се тревожете, няма да опитам да ви открадна славата. Всъщност ще ви бъда изключително благодарна, ако не споменавате името и самоличността ми пред медиите.

— Няма проблем — увери я той. — Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да сподели с журналистите, че ползва услугите на екстрасенс. Щеше да стане за посмешище.

— Благодаря. — Тя се устреми към вратата и дългият шлифър се развя около краката ѝ, обути във високи черни ботуши.

Детективът изчака малко, после влезе в стаята на секретарката си. Мардж беше на бюрото си. Гледаше над рамките на очилата си към вратата, през която Рейна Талънтайър беше изчезнала току-що.

Мардж беше на шейсет и две години. Беше живяла в Шелбивил през целия си живот. Тя беше неговият източник на информация за местните хора. Той приседна на ръба на бюрото ѝ.

— Какво знаеш за нея? — попита Уейн.

— Всъщност не много — призна Мардж. — Вела Талънтайър купи къщата преди повече от двайсет години. Двама мъже водеха Рейна, докато беше малка. По-късно започна да идва сама. Понякога пазаруваше в местната бакалия или зареждаше бензин на бензиностанцията, но като цяло почти не я виждахме. Сякаш тя не желаше да познава никого от нас, местните. Дори не я бях срещала до днес.

— Ами човекът, който се е грижел за къщата? Ед Чайлдърс? Той казвал ли е нещо за нея?

— Ед не беше особено разговорлив. Но помня, че го срещнах в пощата малко преди смъртта му. Тогава ми каза нещо за Рейна, което никога не забравих.

— Какво?

— Каза, че в една от спалните на старата къща имало снимка на Вела Талънтайър с някакъв мъж. На снимката Вела била млада, около трийсетгодишна. Според Ед Рейна Талънтайър била точно копие на леля си на тази възраст.

— Виж ти.

— Единственото друго нещо, което си спомням да съм чувала от Ед за двете Талънтайър, беше, че Вела имала фобия от огън. Накарала

го да инсталира десетина детектора за дим. Държала навсякъде из къщата пожарогасители. На прозорците на горния етаж имало противопожарни стълби. Не позволявала да се пали огън дори в камината.

— Типична фобия.

— Така си е.

5.

— Казва се Стейси Андерсън — обясняваше Рейна по телефона. — Според тях може би е най-новата жертва на онзи маниак, когото в пресата наричат Огнения убиец. Кошмарът на проститутките в Сиатъл и Портланд.

— По дяволите! — Андрю Китридж не изглеждаше особено изненадан. — Не можеш да заминеш от града за ден, без да попаднеш на някое престъпление.

Тя почти се усмихна. Андрю беше един от малцината, които знаеха за нейната ексцентричност, както я наричаше той, и просто я приемаше за даденост. Партньорът му Гордън Салазар също я приемаше такава, каквата е.

Леля й Вела беше човекът, който я разбираше най-добре. Баща й навярно също щеше да приеме паранормалните й способности като нещо естествено, ако не бе отдавна мъртъв. Джъдсън Талънтайър беше загинал в катастрофа, когато тя бе едва шестгодишна, а сега и леля й Вела си бе отишла.

Рейна нямаше други близки роднини. Майка й бе починала, когато бе на година и половина. Джъдсън Талънтайър бе принуден да излезе от любимата си лаборатория, за да се заеме с отглеждането на невръстната си дъщеря. Малко след това той бе помолил сестра си да се премести при него и да поеме грижите за детето и домакинството. Вела се бе съгласила и веднага бе приела Рейна в сърцето си.

Разрешил по този начин жизненоважния въпрос, Джъдсън отново бе потънал в лабораторията си.

Денят на неговото погребение бе повратен момент в живота на Рейна. Скромната траурна церемония бе съпроводена от унил, непрестанен ръмеж, типичен за тези места. Денят бе последван от кошмарна нощ, която Рейна по-късно нарече Нощта на пожара и сълзите. Не помнеше всичко, но в съзнанието й завинаги се бяха отпечатали поредица ужасяващи и мъчителни образи.

Няколко месеца след онази съдбовна нощ Вела изпадна в първия от серия продължителни пристъпи на депресия. С течение на времето тя все по-ясно осъзнаваше, че вече не е в състояние да се грижи сама за Рейна. Ужасена, че социалните служби могат да ѝ я отнемат и да я настанят при приемни родители, Вела се обърна към най-добрия си приятел от детството Андрю Китридж и неговия партньор Гордън.

Андрю и Гордън изобщо не се поколебаха. Те приеха Рейна и Вела в живота си и се грижеха за Рейна винаги когато Вела потъваше по спиралата на своята депресия. Четиримата образуваха своеобразно семейство, което предпази Рейна от дългата ръка на социалните служби.

— Не го представяй така, сякаш го правя нарочно — каза тя на Андрю, за да разведри настроението.

— Знам, че не е нарочно — съгласи се Андрю. — Но трябва да признаеш, че малките ти странности могат да опънат нервите на всеки.

— Добре, признавам.

Тя опъваше нервите на Андрю и Гордън още от лятото, когато навърши деветнайсет години и за първи път се натъкна на труп: млада жена, убита от параноичния си съпруг.

Рейна се настани по-удобно на стола, вдигна краката си на една табуретка и се загледа отнесено в гледката зад прозореца. Още нямаше шест часа, но навън вече се бе здрачило.

— Слава богу, че онова момиче е било още живо — отбеляза Андрю. — Представям си как са се чувствали близките ѝ, когато са разбрали, че е изчезнала.

— Казала на Лангдън, че няма семейство, или поне не признала да има. Изглежда, е живяла на улицата през последните две години. Според Лангдън тя пасва точно на профила на жертвите на Огнения убиец. Досега са намерени три трупа, всички на млади жени с история като на Андерсън. Едната от Портланд, другите от Сиатъл.

— Класическите жертви на сериен убиец — каза замислено Андрю. — Хора, които никой няма да потърси. Цяло чудо е, че сте открили Стейси Андерсън все още жива.

— Похитителят ѝ казал, че първо трябва да бъде наказана, затова я заключил в мазето. Беше чист късмет, че точно днес отидох да огледам къщата с агента.

— Предишните жертви също ли са били държани в мазето на Вела?

— Не знам до какво заключение ще стигнат полицаите — отвърна Рейна, — но аз не долових следи от други жертви. Почти сигурна съм, че Стейси Андерсън е първата, за която маниакът е използвал къщата на леля Вела.

— Предполагам, че местните полицаи не са обърнали внимание на това, което си им казала.

— Правилно предполагаш. Освен това главен детектив Лангдън доста се изнерви по време на разговора.

— Нали ти казах, направо имаш дарба за това. Кога се прибираш?

Рейна кръстоса крака върху табуретката.

— Тази вечер ще остана, както възнамерявах първоначално. Според Лангдън детективите от Портланд и Сиатъл можело да поискат да говорят с мен. Но няма да мога да напредна изобщо с продажбата на къщата, докато не махнат полицейските заграждения, така че утре се прибирам.

— Днес следобед минах през апартамента и нахраних Батман и Робин. Поиграх си малко с тях. Добре са.

— Благодаря.

Котарациите ставаха неспокойни, когато ги оставяше сами прекалено дълго. А неспокойните котараци можеха да направят големи бели в един малък апартамент. Особено в случая с Батман и Робин, чиито нокти Рейна отказваше да изреже. Не можеше да ги лиши от единствената им естествена защита само заради скъпите вълнени килими. От собствен опит знаеше колко е важно да имаш защитни механизми.

— Предполагам, че шефът на полицията ще обере лаврите за големия пробив по случая? — попита Андрю. — Също както правеше Брамбли?

Андрю и Гордън не одобряваха уговорките й с Брамбли Мичъл.

— Лангдън е много фотогеничен — отвърна Рейна развеселена. — С обветрено, мъжествено лице. Ще изглежда добре във вечерните новини.

— Брамбли също изглеждаше добре пред камерите. Да видим какви интервюта ще дава сега, когато вече не му помагаш.

— Аха. — Тя се постара да прозвучи небрежно. Колкото и наранена и ядосана да беше, още не беше решила какво да прави с професионалните си отношения с Бадли. Личната им връзка — ако изобщо бе имало такава — беше приключила, но тя не беше сигурна, че ще престане да му помага в разследването на някои случаи. По всякакви непонятни и за самата нея причини изпитваше необходимост да използва паранормалните си способности. Да отрича съществуването им беше все едно да отрича, че има зрение, слух, обоняние.

— Искаш ли да дойдем да те вземем с колата от Шелбивил? — попита Андрю.

— Не, не се тревожи, не съм заподозряна — успокои го бързо. — Един час отговарях на въпросите на главен инспектор Лангдън и му казах да се обади на Бадли, ако има нужда от мен. Той изглеждаше доволен. Всъщност направо се радваше да се отърве от мен.

— Казаха си на Лангдън да се обади на онзи негодник? — възмути се Андрю.

— Не се безпокой, Бадли е истински професионалист. Той ще гарантира за мен.

— Ами онзи мъж от агенцията? Как се казваше... Спайсър? Той как прие тази история?

— Беше потресен. Имам чувството, че след като е дал показания пред Лангдън, се е прибрал вкъщи и е изпаднал в истерия. Едно нещо е сигурно: ако досега беше трудно да се намери купувач за къщата на леля Вела, сега ще бъде почти невъзможно.

— Не можеш ли да я продадеш на някой нищо неподозиращ купувач по интернет?

— Знаеш ли, това не е лоша идея. Но първо ще трябва да я разчистя. Бях забравила колко сандъци с картини има в мазето. Леля Вела рисуваше като полудяла, докато се намираше в Шелбивил.

— За нея това бе форма на терапия — вметна Андрю.

— Знам.

Телефонът в стаята иззвъня.

— Изглежда, те търси още някой — каза Андрю.

— Сигурно е Лангдън с още въпроси.

— По-добре вдигни. До утре. Обичам те.

— И аз. До скоро. — Рейна прекъсна връзката и посегна към другия телефон. — Ало?

— Госпожице Талънтайър, обажда се Бъртън от рецепцията. Един мъж настоява да ви види. Твърди, че се казва Джоунс. Да го пусна ли да се качи при вас?

Изящната чашка на жълто-зелени цветя замръзна във въздуха.

— Джоунс? — повтори тя предпазливо. Това бе често срещана фамилия, но в нейната строго контролирана и затворена среда името Джоунс имаше същото въздействие като светлините на приближаващ влак. — Полицай ли е? — попита тя с надеждата, че може да е случайно съвпадение.

Последва тиха размяна на реплики. После Бъртън отново се обади:

— Казва, че е частен детектив.

Това ѝ вдъхна кураж. Може би все пак ставаше въпрос за съвпадение. Може би семейството на някоя от жертвите на Огнения убиец бе наело частен детектив на име Джоунс. Може би въпросният господин Джоунс бе научил за случилото се през деня и бе успял да я открие.

А може би щеше да е по-добре да се метне на някоя метла и да излети.

Адреналинът запрепуска във вените ѝ. Примитивният инстинкт „бий се или бягай“ се пробуди и я накара да се чувства нервна и изплашена. За момент се поколеба дали да не каже на Бъртън да отпрати мистериозния господин Джоунс. Но тя се бе сблъсквала с реалността достатъчно често, за да знае, че може да е доста упорита и не изчезва просто ей така, само защото някой много силно го иска.

Внезапна догадка вледени кръвта ѝ. Ами ако този Джоунс долу на рецепцията беше същият, който бе изплашил нея и леля Вела в онази нощ преди толкова много години? Ако наистина бе той, очакваше го голяма изненада. Момиченцето, загубило ума и дума от страх, отдавна беше пораснало.

Нямаше как. Трябваше да разбере защо този господин Джоунс бе дошъл да я търси тук, в Шелбивил.

— Кажи му да се качи, Бъртън.

Пусна слушалката на мястото ѝ, остави чашата на подноса и стана от канапето. Внезапно осъзна, че е по чорапи. Бързо седна и обу

ботушите си. Няколкото добавени сантиметра височина се отразиха добре на самочувствието ѝ.

Отиде до прозореца със свит стомах. Сетивата ѝ бяха изострени до краен предел. Ослуша се за стъпки в коридора. Навън бе пълен мрак. Въпреки твърдата си решимост да не показва колко е изплашена, тя се чувстваше като газела, попаднала в капан. Усещането я вбеси, но това се оказа полезно. Гневът ѝ даде сила.

Долови тихи стъпки миг преди да чуе рязкото властно почукване на вратата. Господин Джоунс се движеше почти безшумно.

Пое си дълбоко дъх, стегна се и прекоси стаята, за да отвори вратата.

Нямаше и най-малка предварителна представа как би могъл да изглежда господин Джоунс. Спомените ѝ от Нощта на пожара и сълзите не бяха особено ясни. Събитията бяха протекли на фона на сенки, викове и хаос. Тя криеше лице в рамото на леля Вела, защото не смееше да погледне онзи опасен господин Джоунс. Едва шестгодишна, много преди да развие паранормалните си способности, тя бе усетила силата на мъжа, който в онази нощ нахлу в лабораторията на баща ѝ.

Един поглед ѝ бе достатъчен да се увери, че този господин Джоунс не бе човекът, който я беше изплашил до смърт преди толкова години. Преди всичко онзи господин Джоунс би трябвало да е прехвърлил шейсетте. Мъжът на вратата бе няколко години по-възрастен от нея. Този факт обаче не ѝ донесе очакваното облекчение, защото мъжът имаше не по-малко властно излъчване от другия Джоунс.

Господин Джоунс, който стоеше пред нея, беше висок, слаб и мъжествен. Изглеждаше уравновесен и самоуверен, човек, който притежава отличен самоконтрол и не познава вътрешните конфликти. Косата му бе къса и тъмна, очите бяха с онзи нюанс на синьо, който събуждаше асоциации за глетчери и хладно оръжие. Беше облечен с черно кожено яке, черен пуловер, тъмен панталон и зимни обувки.

Веднага осъзна, че бе не по-малко опасен от онзи, който бе преобърнал живота ѝ в съдбовната нощ, но поради някаква странна причина сега не се чувстваше изплашена. Невидимата енергия, която той излъчваше, накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат, но това не я притесни, по-скоро ѝ поддейства възбуждащо. Испита някакво смущаващо нетърпение. Търсеше дума, с която да опише непознатото

състояние, в което се намираше. Мозъкът ѝ веднага подсказа думата. Тя тръпнеше от непознато вълнение.

— Рейна Талънтайър.

Той изрече името ѝ така, сякаш констатираше факт, а не задаваше въпрос, сякаш по някакъв начин я бе познал, което бе невъзможно, защото тя бе абсолютно сигурна, че никога преди не са се срещали. Щеше да си спомня, ако го беше виждала. Не би могла да го забрави, нито него, нито ниския, плътен и наелектризиращ глас. Това бе глас, който можеше да подмами една жена в леглото или да предизвика мъж на дуел на зазоряване. Нова тръпка от възбуда премина през тялото ѝ. Рейна направи крачка назад, за да си осигури дистанцията, която щеше да ѝ позволи да се съвземе.

— Аз съм Рейна Талънтайър.

— Закъри Джоунс. Наричайте ме Зак и нека да си говорим на ти. Дошъл съм да сключим сделка.

Така, явно току-що бе паднала в дупката на заека.

— Каква сделка? — успя да попита.

— Имам нужда от твоята помощ. — Той вдигна един голям жълт плик. — В замяна ще ти дам това.

Тя погледна плика.

— Какво има вътре?

Той се усмихна с бавната самоуверена усмивка на човек, който е сигурен, че държи най-силните карти.

— Липсващите парчета от семейната история. В този плик е твоето наследство, всичко, което си загубила, когато баща ти е бил изхвърлен от обществото „Аркейн“.

— Не разбирам.

— Съвсем просто е. Аз съм човекът, който знае отговорите на въпросите, които са те мъчили през всичките тези години.

6.

Както обикновено, стратегията, която беше избрал, представляваше синтез от хладна пресметливост и интуитивни прозрения за опонента му. Разчиташе на това, което знаеше, и на това, което можеше да долови с паранормалните си сетива. Веднага щом дочете материалите, които Фалън Джоунс му беше изпратил, вече знаеше как трябва да подходи към случая „Рейна Талънтайър“. Много малко хора можеха да устоят на изкушението да научат тайните на миналото си.

Откриването на слабостите на определен човек и предвиждането на евентуалните му ходове бе част от таланта на Зак. Не се гордееше особено с това, което можеше, но то бе нещо, което правеше много добре. През повечето време.

Това, което не беше успял да предвиди, бе собствената си реакция спрямо Рейна. Енергия заливаше тялото му, бушуваше в кръвта му и предизвикваше непознати усещания. Не можеше да откъсне поглед от прекрасните ѝ очи. Гласът ѝ, звучен и мек, действаше на слуха му като зов на морска сирена. Той усещаше силата ѝ. Това го привличаше също като уханието ѝ и смътното усещане за предизвикателство, което се излъчваше от нея.

Цял живот беше чакал да срещне жена, която да му въздейства по този начин. Собствената му интуиция, оценена с десета степен по скалата на Джоунс, го предупреждаваше, че това я прави потенциално най-опасната жена, която някога бе срещал. И най-съблазнителната.

— Ти си от „Аркейн“ — каза тя. Това не беше въпрос.

— Член съм на Обществото — съгласи се той. — Също както родителите и леля ти. Както и ти, в интерес на истината.

— Не съм.

Зак повдигна плика.

— Според досието родителите ти са те регистрирали при раждането ти.

— Майка ми е мъртва, а баща ми е бил изключен от Обществото.

— Така е. Но никой не е изключил теб или леля ти.

Тъмните ѝ вежди се надигнаха над черните рамки на очилата.

— Това не е ли някаква формалност?

— Разбира се, но е важна формалност. След смъртта на баща ти леля ти е направила избора да те държи настрана от наследството, което е принадлежало и на двете ви. — Той премести леко плика в ръката си, за да привлече вниманието ѝ към него. — Е, искаш ли отговорите, Рейна Талънтайър?

Фантастичните ѝ очи се съсредоточиха за момент върху плика.

— Зависи от цената, която ще трябва да платя за тях.

Зак се усмихна и мислено хвърли заровете, наслаждавайки се на двубоя, който водеха.

— Какво пък толкова. — Подаде ѝ плика. — Давам ти го, независимо дали ще решиш да ми помогнеш или не.

Рейна го пое предпазливо.

— А какво ще стане, ако откажа да ти помогна?

Зак сви рамене.

— Ще загубя облога със себе си.

Тя се поколеба, но той усети, че любопитството ѝ надделява. Точно на това разчиташе. Със смъртта на леля си Рейна бе загубила и последната си връзка с онази част от семейната история, която можеше да обясни защо бе толкова различна. Как би могла да устои?

Той разбра още преди нея, че е спечелил. С таланта да отгатва реакциите на човека срещу себе си долови лекото напрегане на ъгълчетата на чувствената ѝ уста и едва забележимото движение на ръката.

— Разполагаш с петнайсет минути — каза тя и отвори вратата по-широко. — Ако не ми хареса това, което чуя, или не повярвам на теб и на написаното в този плик, ще трябва да си вървиш.

— Дадено.

Побърза да влезе, преди да е размислила. Тя му предложи с жест да се настани на някой от столовете край масата.

Стаята беше доста просторна за обикновена хотелска стая. Имаше удобен кът за сядане и газова камина, която ѝ придаваше топлина и уют. Той седна, без да съблича якето си. Не смяташе, че ще се зарадва при вида на оръжието му.

Рейна седна на другия стол, кръстоса крака и отпусна ръце върху тапицираните облегалки. Не му предложи чай, но и без това имаше само една чаша на подноса.

— Какво знаеш за обществото „Аркейн“? — попита Зак.

Рейна повдигна рамене, сякаш този въпрос не я интересуваше. Но неговата дарба да отгатва мислите на другия му подсказа, че тя се преструва.

— Знам много малко. Леля ми рядко говореше за Обществото. Опитах да направя някакво проучване в интернет, но не намерих нищо съществено.

— Обществото има много сайтове, но те са недостъпни за простосмъртните.

Устните ѝ се извиха презрително.

— Поредното тайно общество.

— Разбира се. Посочи ми поне една общност, която може да проследи историята си четири-пет века назад и която да не е обгърната в тайнственост. На всичко отгоре основателят ни е алхимик.

— Силвестър Джоунс.

— Точно така. — Зак се усмихна. — Поне това знаеш.

— Леля ми го е споменавала. — Замълча за миг. — Някой от твоите предци може би? — попита спокойно.

— Точно така. — Той се намръщи. — Старите алхимици са известни с това, че предпочитали да живеят в пълно уединение и фанатично пазели тайните си. Трябва да ти кажа, че Обществото се гордее с тях и следва тези традиции.

— Според леля ми Обществото се ръководи от наследници на Силвестър Джоунс от основаването си досега. — Рейна забарабани с пръсти по облегалката. — Никой не би определил структурата му като демократична.

— Вярно е, че най-високият пост винаги се заема от някой Джоунс — призна Зак. — Но от деветнайсети век насам съществува Управителен съвет с избираеми членове. Те определят Магистъра, който на свой ред отговаря пред Съвета и може да бъде сменен по негова преценка.

— Щом сте толкова модерни и демократични, защо ви е цялата тази тайнственост?

— Има си причини.

— Какви например?

— Помисли малко. — Той наклони глава към плика. — Ти имаш истинска дарба, истински паранормални способности и въпреки това, както личи от досието ти, не даваш пресконференции и не се появяваш в телевизионни предавания.

Рейна се поколеба, после се отпусна леко на стола си.

— Добре, разбрах идеята.

— Обществото е създадено и продължава да следва две основни цели: да провежда проучвания в сферата на паранормалното и да осигурява среда и убежище за хора, които притежават паранормални таланти.

Тя застина.

— Убежище?

— Всеки член на Обществото е автоматично свързан с други хора като него, хора с истински екстрасензорни таланти, не шарлатани. Среща се с хора, които разбират какво означава това да имаш допълнителни сетива. — Зак отново се усмихна леко. — В рамките на Обществото да си екстрасенс в повечето случаи се приема като нещо нормално.

— Какво толкова — каза Рейна нехайно.

— През вековете реакцията на общественото мнение спрямо различните проявления на паранормалното е вариала от вяра във вещици и магии до пълното им отричане като плод на болна фантазия. По средата са лековерните типове, които си падат по самозвани гурута, медиуми и врачки. Никъде извън Обществото паранормалното не се смята за законна сфера на научно познание и никъде извън неговата среда хората с парапсихични таланти не са приемани за нормални.

— Да, това и сама съм го разбрала — каза тя сухо.

— Вярно е, че някои полицейски управления и отчаяни семейства наемат екстрасенси, когато изчерпят всички други възможности в разследването на трудни случаи. Но това не променя факта, че обществото по принцип определя всички, които твърдят, че имат паранормални способности, като шарлатани, измамници или душевноболни.

Усмивката ѝ бе прекалено широка и прекалено крехка.

— Както се казва, от нас тръпки ги побиват.

Явно бе докоснал оголен нерв.

— Предполагам, че някои хора са описвали леля ти по този начин? — попита той предпазливо.

— Някой описа мен по този начин.

— Някой, на когото си се доверявала?

— Да.

Зак кимна.

— И с мен е така. Дори и в Обществото хората с твоя талант са рядко явление.

— Ясно.

— Опитай се да не го приемаш лично. Проблемът е, че хората с изключителен талант, от какъвто и да е вид, по принцип карат другите да се чувстват неловко.

— Включително и хората със сродни таланти?

— Да. Но мога да ти гарантирам, че вътре в Обществото е много по-добре, отколкото навън. — Зак погледна плика. — Според това досие през последната година и половина ти си помагала на детектив на име Бradли Мичъл от полицейското управление в Ориана. Осигурила си му информация, благодарение на която той е разрешил поредица стари, смятани за безнадеждни случаи, както и един съвсем скорошен случай с отвлечане.

Рейна се напрегна.

— Знаеш за работата ми с Бradли?

— Като се съди по всичко дотук, детектив Мичъл се е превърнал в звездата на управлението благодарение на теб. Носят се слухове, че той ще оглави управлението, когато сегашният шеф се оттегли.

— Досието е много подробно. — Очевидно се чувстваше нещастна от този факт. — Моето име не се споменава в нито един от докладите на Бradли.

— Давам си сметка, че си направила всичко възможно да останеш анонимна. Мичъл общува сам с медиите.

Тя заговори отново самоуверено и бързо:

— Аз държах на това.

— Защото не си искала да те смятат за измамница или за луда като леля ти.

Няколко секунди изглеждаше така, сякаш се двоумеше дали да не го изхвърли от стаята, после се усмихна ослепително, макар очите ѝ да останаха мрачни.

— Струваха ми се основателни причини, поне в онзи момент — каза тя.

— Сериозни причини — съгласи се той.

— Наистина знаеш много за мен, нали? — Рейна рязко спря да се усмихва и погледна плика на масата. — Нима обществото „Аркейн“ е шпионирало мен и леля ми през всичките тези години?

— Не. Честно казано, и двете сте излезли от полезрението на Обществото след смъртта на баща ти.

— Тогава откъде знаете толкова много за сегашния ми живот?

— Това, което ми е известно, е било събрано през последните двайсет и четири часа. Агенцията, която представлявам, е много добра в събирането на информация в кратки срокове. Но нямам нужда от досието ти, за да отгатна как би се чувствала, ако медиите надушат, че ти си екстрасенсът на полицията.

— Така ли? — Рейна вирна леко брадичка. — Защо?

— Защото и аз бих се чувствал по същия начин.

Тя не изглеждаше впечатлена.

— Нима?

— Предвид изключително резултатното ти сътрудничество с полицията в Ориана през последните осемнайсет месеца, предположих, че имаш таланта на леля си или сходен с него. Чуваш гласове в съзнанието си, нали?

Тя замря неподвижна.

— Спокойно — каза Зак. — Разбирам те напълно. Аз пък получавам видения.

7.

Рейна бе толкова поразена от признанието му, че ѝ отне няколко секунди да проговори.

— Това твоята представа за шега ли е? — попита накрая.

— Не се шегувам. — Той я гледаше с поразителните си енигматични очи. — Способността ми се прояви в пълния си блясък малко преди да навърша двайсет. Всички смятаха, че съм ловец като повечето мъже от семейството ми.

— Ловец?

— Вид паранормален талант, който засилва естествения ловен инстинкт. Ловците имат изключително бързи рефлексии и долавят психичните следи на насилието. Освен това виждат в тъмното.

Рейна сви устни в иронична гримаса.

— И какво точно ловуват? Слонове? Лосове?

Зак се усмихна.

— В древността умението да се убиват животни е било средство за оцеляване. В наши дни хората предпочитат да ловуват сред себеподобните си. Навярно е по-голямо предизвикателство.

Това видимо я шокира.

— Ходят на лов за хора?

— Успокой се. Повечето ловци, които познавам, са на страната на правото и закона. — Той замълча за момент. — Макар че трябва да призная, че някои кривват от правия път. Но не съм чувал някой Джоунс да го е правил.

— Ясно. — Тя погледна вратата, чудейки се дали да не хукне към нея.

— По-спокойно — каза той. — Току-що ти казах, че не съм ловец.

Рейна се поколеба, подразнена.

— Да не четеш мисли?

— Не. Според експертите това е невъзможно.

— Тогава какъв си всъщност?

— Технически погледнато, аз съм това, което в Обществото наричат огледален талант. Десета степен.

— Това пък какво означава?

— Най-точното определение, което експертите дават, е рядък вид психометрия.

— Способност да усещаш нещата чрез докосване.

— Точно така. Твоите гласове са друга форма на същото.

— А защо те наричат огледален талант?

Зак опря ръце на облегалките на стола и доби вид на човек, който се кани да изнесе лекция.

— Предполагам, че си чувала израза огледална интуиция?

Рейна се замисли.

— Тя дава информация на хората при общуването, нали? Ако видим някой да се мръщи или усмихва, разбираме интуитивно какво става. Не е нужно да спираме, за да анализираме изражението му.

— Точно така. А ако видим някой да държи нож, можем да разберем дали се кани да реже пържола или нечие гърло.

— Четох статия за този феномен — каза тя. — Свързваха го с функциите на мозъчните неврони. Благодарение на тях в съзнанието ни възниква огледална картина на действията на другите и ние можем да направим мигновена преценка на ситуацията. Това е вроден механизъм за оцеляване.

Зак потупа с пръсти.

— Никой не знае как точно работи огледалната интуиция, но е сигурно, че почти всеки притежава тази способност в някаква степен. Всъщност я приемаме за даденост, докато не попаднем на човек, който няма този талант, човек с аутизъм или умствено заболяване, като шизофрения например.

— Казваш ми, че притежаваш паранормалната версия на тази способност?

Той я погледна над върховете на пръстите си.

— С моя талант е достатъчно да докосна нож, пистолет или камък, послужили за нечие убийство, и съзнанието ми като огледало отразява реакциите и действията на човека, който е използвал оръжието. Мога да доловя какво е възнамерявал да направи и дали жертвата е очаквала това. Освен това съм много добър при сбивания в барове.

Рейна се напрегна отново.

— Моля?

Зак се усмихна.

— Благодарение на способностите си мога да отгатна какво ще направи противникът ми. Но се опитвам да избягвам подобни упражнения.

— Надявам се. — Тя се намръщи. — Аз също ли съм огледален талант?

— Не. Твоята дарба действа по друг начин. Тя не е свързана със зрението. Но най-вероятно също си имаш десета степен.

— Откъде знаеш, че съм с десета степен, каквото и да означава това?

— Способностите на членовете на Обществото се класифицират по така наречената скала на Джоунс. Скалата има нива от едно до десет и служи за измерване на екстрасензорната енергия, която човек генерира. Аналитиците са ти направили прогнозна оценка, защото леля ти така и не те е подложила на тестовете, след като си развила способностите си през юношеството.

Рейна не знаеше какво да каже. Не можеше да повярва, че седи и обсъжда паранормалните си способности с човек, който се държеше така, сякаш тези способности бяха най-нормалното нещо на света, като да имаш тъмна коса и очи. Никога досега не бе водила такъв разговор с непознат.

Преди да се запознае с Брадли, тя не бе говорила с никого за своите особени дарби, освен с леля си и най-близките ѝ приятели. Вела не насърчаваше такива разговори и все ѝ напомняше, че трябва да пази това в тайна. Опитът да обясни способностите си на Брадли се бе оказал голяма грешка.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Зак се усмихна съчувствено.

— По дяволите, пропуснала си адски много, като си израснала извън Обществото. Колко хора с истински паранормални способности си познавала през годините, освен леля ти и баща ти?

— Потърсих връзка с хора, които твърдяха, че са екстрасенси — призна тя. — Някои работеха като консултанти за полицейски управления. Други си изкарваха прехраната като ясновидци. Един беше написал книга за това как можем да развием екстрасензорни умения, докато сънуваме.

Лицето му грейна в усмивка.

— Четох я. Пълен боклук.

— Определено. — Рейна се усмихна неочаквано. — Хубаво е да знаеш, че още някой е стигнал до същия извод. — Тя се поколеба. — Книгата беше в класацията на бестселърите няколко седмици.

— Има много лековерни хора и много измамници, които с радост се възползват от тях. — Зак я погледна замислено. — Оставам с впечатлението, че с изключение на леля ти, всички останали екстрасенси, с които си се запознавала, са били измамници.

— Леля ми не беше такава.

— Знам. Обзалагам се, че всеки път, когато си я поглеждала в очите, си се питала дали не виждаш собственото си бъдеще.

Начинът, по който той говореше и я гледаше, малко я смущаваше. Тя не беше свикнала да е в компанията на човек, който я разбира напълно. Не знаеше как да реагира.

— Ще ти кажа нещо, което не е написано в тази папка — каза той и посочи с глава плика. — Един от нашите аналитици ти е направил психологически профил. Според него е истинско чудо, че не си се озовала в психиатрия и не си потърсила помощта на транквилантите, когато си започнала да осъзнаваш паранормалните си способности.

Усети как в гърдите ѝ се образува буца лед, но все пак успя да запази любезното спокойно изражение на лицето си.

— Означава ли това, че според вашия аналитик и аз ще свърша в клиника за психично болни като леля си?

— За бога, не. — Гласът му прозвуча напълно спокойно и убедено.

Рейна затаи дъх, не смееше да му повярва.

— Защо си толкова сигурен?

— Статистически погледнато, психологическите проблеми, свързани с екстрасензорните таланти, се появяват рано, обикновено по времето, когато тези способности започнат да се развиват. В късното юношество. Ако съществуваше вероятност да свършиш живота си в клиника, щеше вече да го знаеш.

— Но сериозните проблеми на леля Вела започнаха, когато тя беше на трийсет и две. Точно на колкото съм аз сега.

— Няма да те заблуждавам, никой не знае защо леля ти е стигнала дотам. Но е малко вероятно да е свързано с паранормалните ѝ способности. Тя се е справяла доста добре с тях, докато не станала на трийсет.

— Но ти каза, че аналитиците ви били изненадани от това, че не съм посещавала психиатрия.

— Твоят талант е един от най-трудните за овладяване. Като се добави и интензивността на възприятията при степен десет, мога да разбера опасенията на аналитиците. Ако няма кой да те насочва и да ти помага, докато се учиш как да се справяш с това, много лесно можеш да повярваш, че се побъркваш. Околните веднага правят това заключение и те пращат на психиатър. В крайна сметка се озоваваш в психиатрична клиника, натъпкана с всевъзможни силни лекарства. Талантът се оказва проклетие.

Рейна стисна облегалките на стола толкова силно, че ноктите ѝ се забиха в тапицерията.

— Сякаш в главата ми е нахлул някой непознат. Ужасяващо е, че се случва вътре в мен. Толкова е злоецо. Кара ме да се чувствам насилена.

— Повярвай ми, когато се потапям във водовъртежа от емоции, които убиецът изпитва секунди преди да забие камата в гърдите на жертвата си, се чувствам не по-малко зле. Чувствам се така, сякаш аз съм извършил убийството. Известно време след това... — Той млъкна по средата на фразата.

Рейна долови, че не бе възнамерявал да ѝ довери толкова много и се колебае дали да продължи.

После Зак бавно потупа върховете на пръстите си. Веднъж. И отново.

— Чувствам се омърсен — каза тихо. — Сякаш мракът в душата на убиеца е проникнал в мен.

Рейна се вгледа в лицето му.

— И с мен е така.

На лицето му се изписа странна озадачена усмивка.

— Никога не съм казвал това на никого. За усещането, че мракът на убиеца нахлува в мен.

— Нито пък аз. — Тя си пое дъх. — Смятах, че ще е нелепо да призная пред другите, че се страхувам. Че се ужасявам при мисълта, че

мога да попия част от черната енергия, оставяна от убийците и насилниците. Не исках да тревожа хората край себе си, а това определено не е подходяща тема за светско парти.

— Същите причини ме караха да мълча досега.

Споделени тайни, помисли си тя. Съзнаваше изключителната интимност на ситуацията. Как бе възможно да води подобен разговор с мъж, с когото се бе запознала току-що? Къде щеше да я отведе това? Или по-точно казано, къде ѝ се искаше да я отведе?

— Достатъчно неприятно е да чуваш гласове. Не мога дори да си представя какво е да имаш видения.

— Какви са гласовете? — попита той с искрено любопитство.

— Шепот — отвърна Рейна и спря за миг, търсейки подходящи думи. — Но не истински шепот, не са истински гласове. Мозъкът ми прави разлика, макар да не мога да я обясня.

Зак кимна. В очите му имаше разбиране.

— Сякаш аз се намирам в едно измерение, а те в друго и помежду ни има тънък воал — обясни тя. — Някой е от другата страна на воала и говори. Ако слушам внимателно, чувам някои думи. Всъщност не чувам гласовете, по-скоро ги усещам.

— Когато слушаш внимателно, както се изрази, допълнителните ти сетива са изложени на определен вид енергийно въздействие, което с посредничеството на интуицията се преобразува в думи.

— Сякаш в главата ми се разхождат духове.

— Понякога чуваш и шепота на жертвите, нали?

Тя потрепери.

— Това е най-ужасното. Мразя шепота на убийците, но да долавяш молитвите на жертвите е много по-мъчително, защото знаеш, че е прекалено късно да бъдат спасени.

— Все пак има изключения. Момичето в мазето на леля ти например и онова похитено момиче, което Мичъл е спасил благодарение на теб преди няколко месеца.

— Така е. Но щастливите развръзки са твърде малко. А при старите изоставени случаи просто не съществува добър край.

— Макар че справедливостта тържествува — каза той тихо.

— Да.

— Може би не е голяма утеха, но според проучванията на обществото „Аркейн“ това, което долавяш, не са гласовете на убийците

или жертвите. Всъщност възприемаш остатъците от психична енергия, нематериалните следи, оставени на местопрестъплението.

— Разбирам, но защо долавям само мрачната, отрицателна енергия? Никога не усещам щастие или радостта, които хората са изпитвали.

— Изследователите си имат еволюционистично обяснение за това. Основната работа на мозъка е да осигури оцеляването. Най-общо казано, емоции като щастие или радост не представляват заплаха, така че, като се изключи сексът, мозъкът се е научил на екстрасензорно ниво да пренебрегва добрите и да се концентрира върху лошите емоции.

Рейна усети как ѝ става горещо.

— Сексът?

Зак изглеждаше развеселен.

— Сексът е пряко свързан с оцеляването. Повярвай ми, нашите паранормални сетива са устроени така, че да улавят безпогрешно вибрациите, свързани с възпроизводството.

— О... — Май беше най-добре да изоставят тази тема.

— Но силните емоции, като страх, гняв и похот, са свързани с опасността и нашите паранормални сетива са се адаптирали да ги долавят — продължи той. — Както и нормалните ни сетива, в интерес на истината.

— Ясно.

Последва ново мълчание. Усещането за интимност в малката, осветена единствено от камината стая се засилваше с всяка изминала минута. Можеше да продължи да седи тук и да говори с този мъж до края на живота си, помисли си Рейна. Изкушението бе невероятно силно и навярно опасно. Време бе да развали магията, преди да ѝ е подействала необратимо.

Изправи се леко на стола.

— Какво искаш, Зак Джоунс? И моля те, не ми пробутвай версията, че обществото „Аркейн“ се е загрижило за мен. Ако беше така, щяха да са се свързали с мен много отдавна.

Той присви леко очи. Рейна усети, че е спечелила точка в двубоя помежду им.

— Аз съм агент от „Джоунс и Джоунс“ — каза той. — Чувала ли си за тях?

Шокът направо я помете. Дотук с интимната атмосфера. Тя призова целия си самоконтрол и му отправи най-унищожителната си усмивка.

— О, да — каза тихо. — Чувала съм за „Джоунс и Джоунс“.

Той кимна, сякаш го очакваше.

— Значи си спомняш. Така си и мислех.

— Помня много добре, че един агент от „Джоунс и Джоунс“ на име Уайлдър Джоунс унищожи целия труд на баща ми и изгори лабораторията му до основи. Освен това мисля, че леля Вела беше права в теорията си, че някой от хората на „Джоунс и Джоунс“ е причинил смъртта на баща ми в онази катастрофа. Ако наистина си от „Джоунс и Джоунс“, значи само си загубил времето си. Не бих си мръднала и пръста, за да ти помогна.

8.

— Сключихме сделка — напомни й той.

Вземи се в ръце, Рейна, помисли си тя. Той вече не бе единственият човек сред познатите й, който наистина разбираше какво е да живееш с необикновени способности. Той беше човек от „Джоунс и Джоунс“. Не трябваше да забравя това.

— Не, не сме сключили сделка — отвърна тя. По дяволите, можеше да е не по-малко спокойна и овладяна от него. — Ти влезе в стаята ми преди няколко минути и размаха онзи плик пред лицето ми, а аз го приех. Не съм ти обещавала нищо в замяна.

— Прие плика, значи приемаш и условията.

— Добре, съди ме.

Зак отново се усмихна спокойно и уверено.

— Не се тревожи, когато чуеш историята, ще пожелаеш да ми сътрудничиш в разследването.

— Посочи ми една причина, поради която да поискам да помогна на човек от „Джоунс и Джоунс“.

— Само една? — Той сви рамене. — Разследването ми е свързано с историята на твоето семейство. Това стига ли ти?

— Какво?

— Мисля, че в някои отношения двамата с теб си приличаме. Най-вече в стремежа да контролираме събитията. Харесва ти да държиш живота си под контрол и знаеш как да го правиш. Мога да ти гарантирам, че единственият начин да упражниш някакъв контрол над тази ситуация е, като сътрудничиш на разследването. Умна си и бързо ще го разбереш. А щом го разбереш, ставаме екип.

— Ти разследваш историята на семейството ми? — Чувстваше се напълно озадачена. И слисана.

— Косвено. — Зак хвърли поглед към часовника на ръката си. — Ще ти обясня всичко, докато вечеряме, стига да намерим някое тихо местенце, където да можем да поговорим.

— Не съм гладна.

— Използването на талант с десета степен по скалата на Джоунс се отразява изтощително на организма. След като съм упражнявал екстрасензорните си способности, аз винаги съм гладен.

Рейна внезапно осъзна, че умира от глад.

— Не мисля, че вечерята е добра идея — каза тя.

— Това показва колко се заблуждаваш. Вечерята е една от най-добрите идеи за днес.

Нямаше смисъл да спорят. След като беше споменал, че разследването е свързано с историята на семейството ѝ, тя нямаше търпение да чуе останалото. Освен това беше гладна.

— Приеми вечерята с мен като нещо полезно за здравето ти — предложи Зак.

— Не съм убедена в това.

— Не ми казвай, че нямаш нужда от чаша червено вино.

Тя се замисли.

— Знаеш ли, прав си. Определено е полезно за здравето ми, току-виж съм се озовала в спешното отделение.

— Да вървим.

С измамно непринудено движение той се изправи от стола, взе плика от ниската масичка и тръгна към вратата. Не погледна назад към нея. Сигурен беше, че няма да устои на изкушението да узнае отговорите на въпросите, които си бе задавала цял живот.

Поради някаква странна причина тя едва не се разсмя на глас.

— По дяволите — каза вместо това и се изправи. — Много те бива.

Зак свали дългия ѝ черен шлифер от закачалката и ѝ помогна да го облече.

— Знам. Това е дарба.

Слязоха във фоайето. На рецепцията Бъртън Росър вдигна глава от списанието, което четеше. Бъртън бе странен и неописуем образ според Рейна. Дори възрастта му бе трудна за определяне. Предполагаше, че наближава четирийсетте, но можеше да е и много по-стар или млад. Беше слаб, с мръсна руса коса и очи, които нито за миг не спираха на едно място. Вечно неспокоен, той току се озърташе през рамо. Рейна се питаше кой и защо може да го преследва.

— Добре че се обадохте и си резервирахте стая предварително — измърмори той на Зак. — Изведнъж всичко се напълни.

Зак погледна малкия паркинг. Рейна проследи погледа му и видя редица от новинарски микробуси.

— Не им трябваше много време да се появят — каза Зак.

— Да, те заеха останалите стаи — кимна Бъртън. — Когато се появиха и ченгетата от Сиатъл и Портланд, всичко беше пълно. — Това стечение на обстоятелствата видимо го облекчаваше. — Наложих се да ги пратя в мотела.

Зак кимна, подхвана лакътя на Рейна и я насочи към вратата.

Бъртън изгледа Рейна настойчиво.

— Чух, че вие с Дъг Спайсър сте открили онова момиче в мазето в къщата на вещицата.

Рейна се закова на място и рязко се обърна. Полите на дългия шлифер се развяха около високите ѝ ботуши.

Не каза нищо, само изгледа Бъртън продължително. Той се изчерви и примигна бързо няколко пъти.

— И-и-и... имах предвид в мазето на къщата на леля ви — заекна мъжът.

Тя не реагира. Когато се завъртя на пети, видя Зак, който беше отворил вратата. В очите му проблясваха смях и искрено възхищение.

— И теб си те бива — каза той тихо, докато минаваше покрай него. — По дяволите, май не мога да устоя на жена, която може да закове човек с един поглед.

9.

Тя държеше чадъра достатъчно високо, за да предпази и двама им от проливния дъжд. Влажният и студен нощен въздух подейства освежаващо на всичките ѝ сетива. Чувстваше се невероятно жизнена, пълна с енергия и умопомрачително гладна. Знаеше, че причината за това опияняващо усещане е мъжът, който крачеше до нея. Сякаш я беше привлякъл в невидимо енергийно поле.

Без да изричат и дума, двамата едновременно се отправиха към неоновите светлини на близкия ресторант. Пикап и ван профучаха по тесния двулентов път, който беше основната пътна артерия на градчето.

Шелбивил беше стар град с дървени къщи като повечето градчета, разположени в гористите подножия на планината. Единствената дърворезница, осигурявала поминъка на няколко поколения граждани на Шелбивил, бе затворена преди години. В отчаян опит за оцеляване местните жители се бяха опитали да преобразят града с надеждата да привлекат туристи, скиори или хора от големите градове, които си търсят тихо убежище за уикендите. Усилията им се бяха увенчали с частичен успех. В разстояние от три пресечки между пансиона и ресторанта имаше хубави магазинчета и галерии. Но отвъд тази витрина се виждаше износеният скелет на обречения град.

— Откъде знаеш, че обичам червено вино? — попита тя след малко.

— Аналитиците на „Джоунс и Джоунс“ са изтеглили извлеченията от кредитните ти карти за последните няколко месеца, докато са съставяли досието ти.

— Може би е безсмислено, че го казвам, но това не е ли незаконно?

— Може би. Оставям това на Фалън Джоунс. За такива неща предпочитам някой друг да носи отговорността.

— Кой е Фалън Джоунс?

— Шефът на клона на „Джоунс и Джоунс“ за Западното крайбрежие.

— Значи е шефът ти?

— Харесва му да мисли, че е така.

— Всички ли с някакви по-важни постове в „Аркейн“ са с фамилия Джоунс? — попита тя, без да опитва да скрие неодобрението си.

— За бога, не. — Той успя да се престори на удивен от въпроса ѝ. — Откъде ти хрумна тази идея?

— Откъде ли наистина. Как се казва сегашният Магистър на Обществото?

За нейна изненада Зак се поколеба секунда, преди да отговори:

— Банкрофт Джоунс.

— Някога Магистър да е бил някой, който не се казва Джоунс?

— Опитваш се да ме накараш да се защитавам, а?

— Мисля, че това отговаря на въпроса ми. — Рейна погледна плика, пхнат под мишницата му. — Какво друго пише за мен в това досие?

— Да видим. Имаш магазин за карнавални костюми в Ориана с една служителка на пълен работен ден. Предпочиташ да пазаруваш в „Нордстрьом“ и изяждаш тонове фъстъчено масло.

— На закуска — поясни тя. — Почти всяка сутрин закусвам с препечена филийка с фъстъчено масло.

— Ясно, това обяснява фъстъченото масло.

— А ако живееш около Сиатъл, пазаруваш в „Нордстрьом“. Това си е нещо като правило.

— Непременно ще отбележа този коментар в досието.

Рейна пхна свободната си ръка по-дълбоко в джоба на шлифера си.

— Всичко, което знаеш за мен, го пише в тази папка, така ли?

— Да. За теб нямаше почти никакви данни, а разполагахме само с двайсет и четири часа да ги съберем. В голямата си част информацията в досието на „Джоунс и Джоунс“ се отнасяше за баща ти, а не за теб и леля ти.

В думите му нямаше и помен от извинение. Просто констатираше фактите.

— Давам си сметка — каза тя хладно, — че в наши дни няма такова нещо като тайна на личната информация. И въпреки това фактът, че в „Джоунс и Джоунс“ разполагат с подробно досие, е в състояние да ме вбеси.

— Предположих, че ще е така. Затова ти казах истината още в самото начало. Искан да сме наясно, преди да говорим за други неща.

— Като разследването, за което искаш да ти помогна?

— Точно така.

Той бутна стъклената врата на ресторанта и направи път на Рейна. Тя мина край него, развяла дългия си шлифер.

Петнайсет минути по-късно, когато вечерята бе поръчана и пред тях имаше по чаша червено вино, Рейна се чувстваше по-уверена, че може да се справи с мъжа от „Джоунс и Джоунс“.

— Някога събличаш ли това яке? — попита тя.

— Понякога.

Реши да не пита повече за това. В края на краищата имаше по-неотложни въпроси.

— Разкажи ми за това разследване, което е свързано със семейството ми. — Стараеше се да звучи възможно най-спокойно и делово.

Той бързо огледа ресторанта. Рейна осъзна, че Зак проверява дали някой не би могъл да подслуша разговора им. Бяха извадили късмет със свободното сепаре в дъното, защото ресторантът бе почти пълен. Рейна не се съмняваше, че повечето от масите са заети от репортери и полицаи, пристигнали от други градове. Надали изобщо имаше местни хора. Постоянно звъняха мобилни телефони. Водеха се шумни разговори за ефирно време и как да се вземе интервю от главен инспектор Лангдън. Шумотевицата им осигуряваше добра възможност да водят необезпокоявани разговора си.

Чу на няколко пъти да се споменава името на Дъг Спайсър, но никой не поглеждаше към нея. Очевидно на пресконференцията Лангдън бе спазил обещанието си. Целият град несъмнено знаеше, че тя е била заедно с Дъг Спайсър в къщата, но никой от репортерите не подозираше за тази подробност.

Зак я погледна през масата.

— Истината е, че това, с което разполагам, е само едно съвпадение.

— Какво съвпадение?

— Изследовател на име доктор Лорънс Куин е изчезнал миналия месец. Куин е работил в лабораторията на „Аркейн“ в Лос Анджелис.

Пръстите ѝ стиснаха столчето на чашата за вино.

— Също като баща ми?

— Да. Куин е работил в същата лаборатория и в същото поле на дейност като баща ти. Той е биохимик, специализирал в изследванията на психотропните медикаменти. — Зак отпи от виното си и остави чашата с изненадано изражение. — Не е особено добро.

— Човек не идва в Шелбивил за качествено вино и изискана кухня.

— Тогава защо леля ти си е купила къща тук?

— Харесваше ѝ спокойствието на планината. Разкажи ми още за Лорънс Куин и работата му.

— Сигурно вече знаеш, че повечето стандартни антидепресанти, успокоителни и болкоуспокоителни имат непредсказуеми странични ефекти върху хората с екстрасензорни способности от по-високите нива.

Рейна въздъхна.

— Открихме го, когато лекарите се опитаха да помогнат на леля Вела. Повечето от лекарствата, които ѝ даваха, само влошаваха състоянието ѝ.

— Често срещана ситуация. Психотропните вещества по принцип имат непредсказуем ефект върху хората с повишена чувствителност. Учените работят много в тази област, опитват се да открият кои лекарства са ефективни и кои — опасни. А всеки човек с паранормални способности, който реши да експериментира със забранени вещества или наркотици, определено си търси белята.

— Ясно.

— Да се върнем на Куин. Минало доста време, преди да разберат, че е изчезнал.

— Защо?

— Първоначалното объркване дошло оттам, че той поискал да си вземе продължителен отпуск. Чак преди седмица директорът на лабораторията осъзнал, че Куин не се е върнал на работа. Никой друг

не забелязал липсата му. Куин бил самотник. Няма семейство, нито близки приятели. В крайна сметка директорът на лабораторията решил, че нещо не е наред, и се обадил на „Джоунс и Джоунс“. Но докато се колебаел дали да го направи, минали още два дни. Веднага започнало разследване, но доктор Куин сякаш бил потънал вдън земя.

— Предполагам, че това е засилило подозренията на шефа ти.

Зак се подсмихна.

— Фалън си е подозрителен по природа.

— Може би защото ръководи „Джоунс и Джоунс“.

— Може би. Както и да е, не му отнело много време да стигне до извода, че Куин вероятно е свързан с една организация, наречена „Нощни сенки“. Тази групировка е разработила нова версия на формулата на основателя.

Рейна замръзна.

— Баща ми е бил изключен от Обществото заради слухове, че е правел експерименти с проклетата формула.

— Какво знаеш за това?

— За формулата? — Тя постави чашата си внимателно в средата на салфетката. — Много малко. Само разни откъслечни неща, дотути от леля Вела през годините. Останала съм с впечатлението, че формулата може да усили многократно вродените паранормални способности.

— Теоретично тя може да превърне един талант от средна степен в десета. Страх ме е да мисля в какво може да превърне някой с десета степен като теб и мен. — Зак замълча за момент. — На практика тя би засилила неимоверно паранормалната ни чувствителност.

Рейна потрепери.

— Не мисля, че това би ми харесало. И така ми е трудно да се справям с гласовете. Не ми трябва да ги чувам по-силно.

— Разумно решение. И аз съм на същото мнение. Но нашите таланти са необикновени и трудни за контролиране. Повярвай ми, има много хора — ловци, стратегии и други подобни, които биха минали през труповете, за да се сдобият с лекарство, което може да засили способностите им. А „Нощни сенки“ правят точно това.

— Убиват?

— Има няколко случая през изминалата година.

Рейна го изглежда потресена.

— Само заради тази тъпа формула?

— Тя причинява неприятности още от момента, в който е била извадена от гробницата на Силвестър Джоунс.

— Защо Обществото е против формулата?

Зак повдигна вежди.

— Като изключим факта, че никой не би искал да се появят пълчища престъпници със свръхразвити паранормални способности?

Тя примигна.

— Да, като се изключи това.

— Формулата, от самото си създаване, има един съществен недостатък.

— Какъв?

— Хората, които са приемали някоя от разновидностите на лекарството, умират преждевременно или се побъркват. И всички, без изключение, се превръщат в безскрупулни убийци.

Тя се изкашля смутено.

— Аха. Ясно. Е, това определено е сериозен страничен ефект.

— Не знаем много за дългосрочното действие на новата формула, разработена от „Нощни сенки“, но установихме нещо със сигурност. Лекарството води до сериозно пристрастяване.

— Какви са последствията?

— Лудост, последвана от самоубийство в рамките на два или три дни след като човек спре да получава дозата си. От това, което „Джоунс и Джоунс“ успя да открие, стана ясно, че „Нощни сенки“ използват лекарството, за да контролират хората си.

Рейна потрепери.

— Добра тактика за поддържане на дисциплина сред редовите членове на организацията.

— Със сигурност досега не са се намерили предатели или информатори.

— Каква е целта на „Нощни сенки“?

Зак сви рамене.

— Каква е целта на всички посредствени актьори? Пари и власт.

Рейна се усмихна.

— Тотално подчинение?

Той направи кратка пауза, преди да отговори:

— Ще ти дам един малък пример. Помисли си какво би направила, ако имаше възможност да внедриш известен брой парахипнотизатори — екстрасенси, които могат да внушат всичко на всеки — в различни корпорации и държавни агенции. Говорим за потенциална възможност да се контролират хората на най-високо ниво — изпълнителни директори, сенатори, губернатори, дори президентът.

Рейна подскочи леко и разля малко от виното си. Грабна салфетка и бързо попи капките.

— Добре, разбирам докъде може да доведе това. Каза, че Обществото се е сблъсквало с този проблем и преди?

— Не е имало много организирани опити да се открадне формулата и да се използва за незаконни цели. Но отделни хора просто не са устояли на изкушението да експериментират с нея.

— Хора като баща ми? — попита тя спокойно.

Зак опря ръце на масата и я изгледа твърдо.

— Джъдсън Талънтайър е най-известният учен — ренегат от своето поколение. Когато той изчезнал заедно с формулата, Магистърът и Съветът възложили разследването на „Джоунс и Джоунс“. Откриването на Талънтайър и ликвидирането на лабораторията му се превърнали в основен приоритет на организацията. Във висшите ешелони на Обществото дружно въздъхнали с облекчение, когато Уайлдър Джоунс докладвал за успешното изпълнение на мисията.

Е, поне не направи никакъв опит да замаже фактите.

— Може би трябва да ти отдам дължимото за честността — каза Рейна. — Но чулото никак не ми харесва.

— Разбирам те.

Тя отпи глътка от виното за кураж и бавно остави чашата на масата.

— Нямах представа, че фамилията Талънтайър се ползва с толкова лоша слава в Обществото.

— Ако това ще те успокои по някакъв начин, името е известно единствено във висшите кръгове.

— Е, голямо облекчение, няма що.

— Историята се пази в тайна от членовете на Обществото, защото Магистърът, Съветът и „Джоунс и Джоунс“ съзнателно се опитват да наложат идеята, че формулата на основателя е мит. Това е

част от общия план, който цели да обезсърчи хора като баща ти, решили да се правят на съвременни алхимици.

— Баща ми не беше алхимик. — Гневът изригна в нея. — Той беше учен. Гениален учен.

— Бил е гениален, да. За това няма спор. Затова, когато е преминал на другата страна, се е превърнал в сериозна заплаха. Съветът не е имал избор.

— Трябвало е да го убият.

— В досието не се съобщава, че Уайлдър Джоунс е убил баща ти — каза Зак спокойно. — Според всички сведения катастрофата не е умишлено предизвикана. Било е нещастен случай.

— Просто лош късмет?

— Случва се. — Той повдигна леко вежди. — Не се усмихвай така.

Рейна примигна и спря да се усмихва.

— Как?

— Сякаш ми казваш да вървя по дяволите. Това ме вбесява.

— О! Успях да вбеся човек на „Джоунс и Джоунс“. Какво е наказанието за подобна проява?

— Продължавай в същия дух и ще разбереш. Или предпочиташ да научиш защо изчезването на Лорънс Куин е свързано със семейството ти.

— Кажи ми за Куин. Ако се отегча, винаги мога да започна отново да те ядосвам.

— Обещавам ти, че няма да се отегчиш. Вчера Фалън Джоунс най-после е получил информация, свързана с изчезналия доктор Куин. Оказва се, че миналия месец той се е появил в Ориана.

Тя се намръщи.

— Бил е в моя град?

— За около двайсет и четири часа, доколкото можахме да установим. После отново е изчезнал. А сега най-интересната част. Еднодневната визита на Лорънс Куин в Ориана съвпада с деня, когато леля ти е починала. Ти си екстрасенс. Кажи ми каква е вероятността това да е обикновено съвпадение?

10.

По-късно той я изпрати до пансиона, наслаждавайки се на усещането да е толкова близо до нея. Въпреки че по време на вечерята на моменти прехвъркваха искри помежду им, а може би тъкмо поради това, той бе завладян от нейната женственост. Беше прекрасно да крачи до нея, погълнат от интимността на нощта и дъжда и смътното усещане за плавната игра на преливащи една в друга вълни от психична енергия. За пръв път преживяваше подобно нещо.

— Значи това е всичко, с което разполагаш? — попита тя, когато стигнаха до етажа ѝ и тръгнаха по коридора. — Само фактът, че Лорънс Куин се е появил в Ориана в деня, когато леля ми почина?

— Това е всичко, с което разполагам в момента, но трябва да признаеш, че това е интересна отправна точка.

Рейна спря пред стаята си със сериозно изражение. И без помощта на огледалния си талант Зак усети, че се кани да му довери една от многото си тайни.

— Всички мислят, че леля Вела е починала от естествена смърт — каза тя тихо. — Сърдечен удар. Но аз не можех да повярвам. Тя беше само на петдесет и девет години и в добро здраве. Така че поисках да ѝ направят аутопсия, преди да я кремират.

— Това го нямаше в досието.

— О, радвам се, че „Джоунс и Джоунс“ не са вездесъщи все пак.

— Пак тази усмивка — предупреди я той.

— Извинявай. Неволно е.

— Какво показва аутопсията?

— Нищо смущаващо. — Рейна започна да търси ключа си в чантата. — Не откриха никакви доказателства, че смъртта е била причинена от нещо друго, а не от сърдечен удар. Като се замислиш, защо му е на Куин или на някой друг да я убива след толкова години? Тя не беше биохимик. Беше художничка. Рисуваше картини и уникални маски, които продавах в магазина си.

— Не казвам, че някой я е убил. Съгласен съм с теб, че няма очевиден мотив. Но съвпадението си остава и то ме смущава. Смущава и Фалън Джоунс.

Рейна отвори вратата, влезе и се обърна към Зак:

— Взех решение. Ще ти съдействам в разследването.

— Оценявам го.

Тя скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата, изучавайки го през стъклата на очилата си.

— Знаеше, че ще се съглася, нали?

Зак сви рамене.

— Предположих, че случаят ще те заинтересува. Аз бих постъпил така на твое място.

— Правилно си предположил. Но искам да изясня нещо още сега. Вярно е, че се съгласих да ти съдействам, но целта ми е различна от твоята.

— Какво имаш предвид?

— Ти и „Джоунс и Джоунс“ искате да разберете какво се е случило с доктор Куин. Единственото, от което аз се интересувам, е леля ми. Ако тя е била убита, искам убиецът ѝ да бъде заловен и наказан. Докато ми помагаш да направя това, двамата с теб сме екип.

Зак подпря едната си ръка на стената до рамката на вратата.

— Дадено.

— Лека нощ, господин Джоунс.

Рейна отпусна ръце, дръпна плика от ръката му и затвори вратата пред него внимателно, но решително.

11.

— По дяволите! — беше реакцията на Фалън Джоунс.

Зак се облегна на стола си, вдигна крака на табуретката и продължи да говори по телефона.

— Погледни на нещата откъм хубавата им страна. Нейната цел и нашата засега съвпадат. Докато положението не се промени, можем да разчитаме на нейното съдействие.

— А ако се окаже, че няма връзка между изчезването на Куин и смъртта на Вела Талънтайър?

— Тогава очевидно ще трябва да забравим за помощта на Рейна. Тя не храни топли чувства към Обществото и няма никакво доверие на „Джоунс и Джоунс“. Според нея Уайлдър Джоунс е убил баща ѝ, преди да унищожи лабораторията му.

— По дяволите! — изръмжа отново Фалън. — Покажи ѝ проклетата папка. В нея пише, че катастрофата не е била нагласена.

— В момента Рейна чете досието в стаята си. Но се съмнявам, че ще повярва на всичко, което прочете. На нейно място и аз не бих повярвал.

— Това е самата истина, по дяволите!

— Откъде знаеш? Не си ръководил „Джоунс и Джоунс“ по времето на историята с Талънтайър. И двамата знаем, че добрият стар чичо Уайлдър е могъл да подмени някои факти в досието, без да му мигне окото. Неслучайно са го наричали дивия Уайлдър Джоунс.

— Хм.

Двамата помълчаха, отдавайки дължимото на една от легендите в семейната история.

Уайлдър Джоунс си беше отишъл както бе живял — бляскаво и безразсъдно. В онзи момент бе работил от името на „Джоунс и Джоунс“ за неназована правителствена агенция. Беше успял да победи лошите и да спаси много хора, но с цената на собствения си живот.

Дори в семейството, където всички без изключение участваха в рисковани начинания, Уайлдър беше укоряван заради поемането на

безразсъдни рискове. Той бе пристрастен към бързите мотоциклети, жените и цигарите.

Някои твърдяха, че открай време бил неуравновесен. Според други, макар наистина да бил по рождение пристрастен към адреналина, не стигал до крайности в последните месеци от живота си. Поддръжниците на тази теза смятаха, че с Уайлдър се е случило нещо, преди да се отправи на онази самоубийствена мисия. Според майката на Зак била намесена жена, но никой не вярваше на това, защото беше всеизвестно, че Уайлдър сменя любовниците си толкова често, колкото и ризите си. Според легендите никога не обръщал поглед назад. Каквато и да бе тайната му, Уайлдър я бе отнесъл в гроба.

— Направи всичко необходимо Рейна да продължи да работи с теб по случая — каза Фалън накрая. — Все още мисля, че тя е ключът към тази история.

Зак не оспори това. Нямаше смисъл. Всички знаеха, че предчувствията на Фалън бяха точни в над деветдесет процента от случаите.

Но това не означаваше, че е винаги прав.

12.

Гори, вещице, гори.

Изгори проклетата лаборатория до основи. Накажи я. Унищожни я с огън. За да си сигурен. Изкарай онези двете навън. После унищожни всичко. Не може да рискуваш. Трябва да си сигурен.

Рейна се събуди задъхана. Сърцето ѝ биеше трескаво. Нощницата ѝ беше залепнала за гърба от пот. Трябваше да си поеме дъх.

Рязко седна в леглото, отметна завивките настрани и скочи на крака. Няколко минути остана права, разтреперана, опитвайки да се успокои.

Предварително знаеше, че ще сънува кошмар. Винаги сънуваше, след като бе имала досег с болната психична енергия на убийци и насилници. Гласовете владееха сънищата ѝ в продължение на няколко нощи. Беше се примирила с това.

Но тази нощ в кошмара ѝ се бе появил злокобният глас от Нощта на пожара и сълзите.

Изкарай онези двете навън. После унищожни всичко.

Тя се отпусна на леглото и погледна часовника. Един и петнайсет. Беше стояла будна до полунощ. Изчете цялата папка и разбра на какво се дължеше лошата слава на фамилията Талънтайър. В очите на Магистъра и Съвета тя бе дъщеря на човек, който бе опитал да създаде психовампири.

Да си гледат работата.

Не чу стъпките в коридора. Тихото почукване на вратата я стресна. Чувстваше се нервна и напрегната. За момент реши да се престори, че не е чула тихия звук. Но няколкото часа, прекарани със Зак, ѝ бяха достатъчни, за да знае, че няма да се откаже.

Отиде до гардероба и извади тъмносиния халат, който носеше от къщи. Облече го и го стегна на кръста. Докато вървеше към вратата, прокара пръсти през косата си и я прибра зад ушите.

Погледна през шпионката. Зак стоеше в коридора. Пак беше с черното кожено яке, но този път под него имаше само черна тениска. Наболата брада тъмнееше по лицето му. Беше опрял едната си ръка на рамката на вратата, извън обсега на полезрението ѝ.

Видът му произведе странен ефект върху всичките ѝ сетива. Напрежението, което бе съпътствало кошмарния сън, изведнъж се трансформира в друг вид енергия. Адреналинът я накара да потрепери. Прималя ѝ от очакването. Отново осъзна, че пулсът ѝ се е ускорил, но този път от вълнение.

Отвори вратата. Първото, което забеляза, бе това, че е бос. Кой знае защо, картината с босия Зак, застанал в коридора, ѝ се стори невероятно еротична. Той имаше хубави, силни ходила. Досега не бе забелязвала ходилата на никой мъж.

С усилие вдигна поглед към лицето му.

— Здравсти — каза тя, след като не можа да измисли нещо по-добро.

Зак я огледа с разбиране.

— Зле ли ти е? — попита тихо, така че да го чуе само тя.

Рейна осъзна, че няма нужда от никакви обяснения. Прониза я дълбок копнеж. Той я разбираше както никой друг.

— Било е и по-зле — каза тя. — Все пак момичето беше живо.

— Разбира се. И въпреки това е кошмарно, защото знаеш какво е възнамерявал да направи. Какво е правил в миналото.

— Прав си — призна тя. Но осъзна, че той не знае всичко. Не знаеше, че тази нощ в съня ѝ се бе появил още един глас. — Какво правиш тук?

— Предположих, че досието и кошмарите няма да те оставят да спиш. Аз самият бях ангажиран с една консултация по-рано днес. Кама на две хиляди години, използвана за жертвоприношения на хора.

— Господи, какъв ужас!

— На мен ли го казваш? — Очите му станаха още потъмни и тайнствени. — Реших, че и на двама ни ще се отрази добре, ако малко се поразсеем.

Внезапно остана без дъх. Сърцето ѝ запрепуска. Енергията нажежи атмосферата. После изневиделица здравият разум надигна глава. Зак знаеше колко силно я привлича. Знаеше, че тази вечер е твърде уязвима. Възнамеряваше да използва сексуалната енергия,

която припламваше помежду им, като начин да я манипулира. Ако си бе мислил, че е лесна жертва, определено беше сбъркал.

— С какво по-точно мислеше да се разсеем? — попита тя с възможно най-леден глас.

Той дръпна ръката си от стената и ѝ показа, че държи тесте карти.

— Какво ще кажеш да поиграем Блек Джек?

Рейна, която се бе готвила да отблъсне опитите му да я съблазни, няколко секунди дори не успя да реагира. Взе се в ръце с върховно усилие на волята.

— Предлагаш да играем на карти? — попита тихо.

— Като съдя по опита си, това не помага особено. Трябва ти нещо, което да те накара да се концентрираш, но не прекалено, защото и бездруго си твърде напрегната.

Тя прогони първоначалните си подозрения. Не беше дошъл да правят секс. Просто знаеше какво преживява. Нещо повече, познаваше го от собствен опит.

— Случвало ти се е и преди, нали?

— Няма спасение от кошмарите за хора със способности като нашите. Когато съм сам, обикновено изпивам две-три чаши уиски и реда пасианси.

— Познавам един билкар в Ориана. Той ми приготвя специална билкова смес за чай. Но не си нося от нея. — Погледна с колебание тестето карти в ръката му. — Понякога и аз реда пасианси.

Зак не каза нищо, просто продължи да чака.

— Добре — каза тя, чувствайки се по-безразсъдна от всякога. — Хайде да поиграем Блек Джек.

Той влезе в стаята. Тя затвори вратата. Изведнъж мракът ги погълна. Усещането за интимност бе неустойчиво.

Рейна светна лампата на масата до прозореца. На меката светлина леглото изглеждаше смущаващо голямо. Рейна изпита неудобство заради разхвърляните завивки.

Това, че го покани в стаята, вероятно бе голяма грешка. И все пак не можеше да се принуди да го прогони.

Зак спокойно прекоси стаята. Държеше се така, сякаш не забелязваше леглото, но Рейна не можеше да спре да мисли за него.

Взе покривалото и го метна върху възглавниците. Маневрата не успя да намали усещането за сексуална интимност, изпълнила малката стая.

Зак включи газовата камина. Вместо да седне до масата, той се отпусна на пода пред камината с кръстосани крака. Започна да размесва картите.

— Хайде да го направим интересно — предложи той.

— Как? — затаи дъх тя.

— Да играем на истински пари. — Той извади портфейла си от задния джоб и отдели няколко банкноти. — Залагам двайсет долара.

Дотук с чуденето дали няма да предложи да играят на стрип покер.

Рейна отиде до масата, отвори чантата си и извади портмонето. Отброи двайсет долара на банкноти по един и пет. Върна се при Зак с парите в ръка.

Осъзна, че както бе с късия до коленете халат, не може да седне на земята с кръстосани крака като Зак. Зачуди се какво да прави, после се настани на пода, свила краката си на една страна като русалка. В тази поза халатът я покриваше достатъчно.

Зак започна да раздава.

Тя погледна първата си карта. Беше дама купа. Зак раздаде следващите. Този път ѝ се падна вале каро. Неговата обърната карта беше тройка.

— Чакай — каза тя. Пъхна един долар под картите.

Зак сви рамене и си даде трета карта. И двамата погледнаха червената десетка. Той обърна скритата си карта. Още една десетка.

— Губя — каза той.

Рейна се усмихна.

— Винаги съм била много добра на карти.

Той изглеждаше развеселен.

— Да, виждам.

Зак събра картите и раздаде отново.

Рейна гледаше ръцете му, очарована от лекотата на движенията му.

— Никога ли не си събличаш якето? — попита тя.

Мили боже, това пък откъде ѝ хрумна? Ако си свалеше якето, той щеше да остане само по тениска и панталон.

Той спря насред раздаването и я изгледа преценяващо. След малко сякаш взе решение. Остави картите и свали черното си кожено яке.

Тя се вторачи изумена в кобура под мишницата му.

— А... — прокашля се смутено. — Ясно.

Зак взе картите и продължи да раздава.

Двайсет минути по-късно тя беше спечелила неговите дваайсет долара, както и още четирийсет. Осъзна, че призрачните гласове я бяха оставили на мира от мига, в който Зак бе прекрачил прага на стаята ѝ.

— Прав беше — каза тя зарадвана. — Наистина върши работа. Мисля само за това как да спечеля всичките ти пари.

— Засега се справяш много добре.

Рейна се засмя.

— Значи си забелязал.

— Добре че си платих стаята предварително. — Той се усмихна загадъчно. — Но в своя защита ще кажа, че тази вечер не мога да се концентрирам върху картите.

Недвусмисленият намек в думите му я хвана напълно неподготвена. Зак я пронизваше с поглед, в който се четеше открито сексуално желание, което сякаш се бе появило изневиделица. Само преди минути двамата играеха на карти като приятели. Сега я гледаше така, сякаш искаше да я разсъблече и да я обладае направо на килима. Никой мъж не я бе гледал с такава възбуда.

Първоначалните ѝ подозрения се бяха оказали основателни. Зак много добре знаеше каква химия има помежду им. Той просто атакуваше бавно, подмами я да го пусне в стаята си, предразположи я да се отпусне. Играта на карти бе форма на съблазняване. Той я използва, за да прогони гласовете от главата ѝ, да я остави открита и уязвима.

След като осъзна това, Рейна си каза, че трябва да е много, много предпазлива. Но освен това почувства как възбудата пронизва тялото ѝ.

— Това май не е добра идея — прошепна тя.

Усмивката му стана още по-опасна. Невидима енергия пулсираше във въздуха помежду им.

— Мислех, че обичаш хазарта — каза тихо той.

Не и в такива случаи, опита да каже тя. Но поради някаква причина думите не излязоха от устата ѝ. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Имаше чувството, че всичко в нея се топи.

Зак бавно разкопча кобура на пистолета си и го пусна настрани. Наведе се към нея, като ѝ даде достатъчно време да се отдръпне. Рейна не направи никакъв опит да го избегне. Той я прегърна и придърпа, за да премахне разстоянието помежду им. Картите се пръснаха на пода.

Вместо да му каже, че не си пада по случайните свалки, тя обви ръце около врата му.

Устните му се спуснаха към нейните, търсейки техния отговор. Тялото ѝ се предаде. Огънят, който гореше в нея от мига, в който отвори вратата на стаята си, избухна с пълна сила. Никога преди не бе изпитвала подобно нещо. Никога не бе подозирала, че е способна на такава необуздана реакция.

Но това, което караше кръвта ѝ да кипи, беше фактът, че Зак я желае също толкова силно. Сигурна беше в това. Зак не бе като Брадли. Той не се страхуваше от нейните гласове. Завладя я великолепно чувство на триумф.

Притисна се още по-силно към него и отвърна на целувката му с цялата потискана енергия на жена, която никога преди не се е отдавала напълно на чувствената си природа. Смътно долови, че ръцете му развързват халата ѝ. После дрехата изчезна.

Зак изстена дрезгаво, претърколи се настрана и я издърпа до себе си. Протегна се и дръпна едно одеяло от леглото. Опъна го на пода с бързо и рязко движение, сякаш мятеше мрежа.

След миг тя вече лежеше по гръб върху одеялото и гледаше като омагьосана как Зак сваля тениската си и я хвърля настрана.

Отблясъците от огъня блестяха върху раменете му. Изпълнена с дълбоко чувство на почуда и откривателски възторг, тя докосна извивката на мускулите на ръката му. Зак хвана китката ѝ и целуна дланта чувствено. Дълбоко в нея се надигна нещо, което засили още повече прекрасното напрежение.

Рейна го придърпа върху себе си, желаейки да усети тежестта и силата му.

Тихият му смях бе опияняващ.

— Харесва ми, когато една жена знае какво иска — каза той почти допрял устни до шията ѝ.

Пъхна крак между бедрата ѝ и я целуна дълбоко. Сега вече всичките ѝ сетива горяха и тя импулсивно се вкопчи в него,

наслаждавайки се на усещането да гали мускулестия му гръб. Заби нокти в топлата му кожа.

— Сладък ад. — Зак нежно захапа ухото ѝ. — Имаш ли представа какво ми причиняваш?

В тези мигове тя откриваше нова, чувствена и знойна страна на природата си, за която дори не бе подозирала, че съществува.

— Кажи ми — прошепна му. — Кажи ми точно какво ти причинявам.

— Става ми адски горещо. — Гласът му бе станал осезаемо дрезгав през последните минути.

— Това е добре. — Рейна прокара палец по гръбнака му. — Какво още?

— Ставам твърд. — Тя усети върху бедрото си колко е силна възбудата му. — Много, много твърд.

— И това е добре. — Тя размърда бедра под неговите. — Продължавай.

Зак вдигна глава и изпъна ръцете си от двете страни на главата ѝ.

— Знаеш ли, не ми е до приказки в момента. Предпочитам да ти покажа.

Рейна се усмихна и стисна раменете му.

— Тогава ми покажи.

— С удоволствие.

Той се протегна и издърпа ципа си. Надигна се колкото да свали панталона и боксерките си. Трябваше му още минута да вземе малкото пакетче от джоба на панталона си, да извади кондома и да го сложи.

Настани се до нея и я придърпа към себе си. Когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, тя също загуби желанието си за разговори. След няколко минути вече се опитваше да се обвие около него, да го почувства в себе си, преди напрежението да е изригнало.

— Побързай — помоли го отчаяно. — Моля те, побързай.

— Не толкова бързо. — Зак се наведе и отново целуна шията ѝ, а ръката му продължаваше да се движи, приближавайки я все по-близо до ръба на пълния екстаз. — Имаме цялата нощ.

Това не бе най-добрият момент да си възвръща красноречието. Рейна го стисна за раменете и опита да го разтърси. Беше безнадеждно, сякаш се бореше с масивен речен камък.

— Не разбираш — каза тя почти през зъби. — Мисля, че ще свърша.

— О, знам. — Очите му блестяха. — Знам.

— Не разбираш — каза задъхано тя. — Никога не съм свършвала с мъж. Не прецаквай работата, Джоунс, или няма да ти го простя.

— Ти командваш, скъпа. — Той се настани върху нея. — Този път.

Заплахата само засили нетърпението ѝ.

— Толкова съм близо. — *Толкова близо. Вече го усещаше в себе си.*

— Просто се дръж здраво за мен — прошепна той. — Много, много здраво.

Тя стисна очи и се отдаде на усещането.

— Точно така. Сякаш няма никога да ме пуснеш.

Той започна да се движи бавно в нея. Рейна усещаше могъщата енергия, която струеше помежду им. Сякаш се носеше сред фантастична феерия, подобна на Северното сияние. Двамата създаваха свое собствено сияние там, в стая номер шест на пансиона в Шелбивил.

И после тя стигна до края, яхна гребена на една от великолепните пулсиращи вълни и полетя с нея в звездното небе. Не можеше да диша, но това нямаше значение. Искаше да се смее, искаше да плаче, искаше да пее. Но просто се остави да потъне в мрака.

Смътно осъзнаваше, че Зак се носи с нея. Мускулите му бяха като изсечени от мрамор под ръцете ѝ.

Чу дългото му гърлено ръмжене в момента на триумфалното освобождаване. В един безкраен момент усещаше пулсирането му вътре в себе си.

Когато всичко свърши, той се отпусна върху нея и едва не я смаза с тежестта си.

Зак се изтръгна с неохота от фантастичното чувство на покой, което го бе завладяло, и отвори очи. Рейна лежеше отстрани, с лице към него, пъхнала ръка под главата си. В сенките очите ѝ изглеждаха по-дълбоки и тайнствени от всякога. Тя го гледаше така, сякаш беше някакво непознато и интересно създание, което не бе виждала никога преди. Зак предположи, че вероятно има същото изражение.

— По дяволите — каза той и протегна ръце над главата си. — Ако не вярвах в съществуването на паранормалното, след тази вечер със сигурност щях да съм твърдо убеден.

Рейна го погледна изненадана, после се засмя. Ведрият и искрящ смях събуди у него желание да я прегърне.

Тя още се усмихваше, когато след малко той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото.

13.

Рейна се събуди от настойчивия звън на телефона в стаята. Без да отваря очи, тя се протегна и потърси слушалката.

Ръката ѝ попадна върху здраво мъжко рамо.

Веднага отвори очи. Изправи се в леглото, стресната и изплашена.

— Какво? — почти изкрещя тя.

— Спокойно. — Зак се надигна на лакът и я погледна сънено и развеселено. — Аз съм. Нали ме помниш? Мъжът, с когото се търкаля на пода снощи.

Спомените нахлуха в главата ѝ. Ужасена осъзна, че лицето ѝ става моравочервено.

— Извинявай — измърмори и потърси очилата си. — Малко съм дезориентирана.

Нямаше нужда да му казва, че не е свикнала да се събужда с мъж до себе си. Достатъчно голяма грешка беше да му довери, че до снощи не бе изпитвала оргазъм.

— Не се тревожи — прозя се той. — Ще свикнеш. Ще вдигнеш ли телефона?

Вече бе открила очилата си. Осъзна, че телефонът продължава да звъни.

— Така. Телефонът.

Той беше на нощното шкафче от неговата страна на леглото. За да го стигне, трябваше да се пресегне през Зак. Пак се зачуди какво да прави.

Развеселен, той вдигна слушалката и ѝ я подаде.

— Ало? — Държеше телефонната слушалка така, сякаш ѝ се случваше за пръв път.

— Госпожице Талънтайър? Обажда се Бъртън от рецепцията. Извинявайте, че ви будя, но исках да ви предупредя, че един детектив от полицията идва към стаята ви. Помолих го да изчака, но кучият син,

искам да кажа полицаят, ми показва значката си и тръгна. Полицайте постоянно се правят на важни, нали ги знаете.

Бъртън изглеждаше още по-нервен и напрегнат от обикновено. Рейна се насили да се съсредоточи.

— Главен инспектор Лангдън ли беше?

— Не. Представи се като Мичъл. Детектив от Ориана. Каза, че ви познава.

— Брадли? — Тя се втрени в отсрещната стена, опитвайки да подреди мислите си. — Тук?

— Нали ви обясних. Казва се Мичъл, не Брадли.

— Добре. Благодаря.

Рейна подаде слушалката на Зак. Той я пое с въпросително повдигнати вежди и внимателно я постави на мястото ѝ.

— Гости ли очакваме? — попита спокойно.

— Да. Брадли Мичъл.

— Детективът от Ориана, с когото си работила?

— Да. — Тя отметна завивката и свали крака на пода. — Странно защо всички изведнъж започнаха да се интересуват от мен.

— Ще се заинтересуват още повече от теб, ако се появиш на вратата в този вид — отбеляза Зак.

Рейна погледна надолу и откри, че е свършено гола.

— По дяволите!

Грабна халата си и трескаво го навлече. Зак се надигна от леглото с ленива грация. Той беше по боксерки. Прекоси стаята и облече тениската и панталона си.

Рейна се втурна към банята. В огледалото видя една чорлава непозната жена, която изглеждаше така, сякаш цяла нощ бе правила страхотен секс. Прокара четката през косата си без видим резултат.

На вратата се почука.

— Аз ще отворя — предложи Зак прекалено небрежно. — Не бързай.

Тя изхвъркна от банята, но Зак беше почти стигнал до вратата на стаята. Рейна забеляза, че е облякъл и якето си. Когато погледна към нощното шкафче, откри, че пистолетът и кобурът са изчезнали. Нивото на тестостерон в стаята стремително се покачваше.

Тя се почувства като в капан. Трябваше ли да остави Зак да отвори вратата, или това бе много лоша идея?

После главата ѝ като по чудо се проясни и изведнъж се почувства бодро и весела.

Всъщност идеята бе отлична.

— Благодаря — извика през рамо. — Ще дойда след минута.

Тя затвори вратата, после допря ухо до нея. Чу вратата към коридора да се отваря.

— Извинете — каза Брамбли изненадан. — Сбъркал съм стаята. Мога да се закълна, че мъжът на рецепцията каза номер шест.

— Търсите ли някого? — попита Зак любезно.

— Една жена. Сигурно е в отсрещната стая.

— В тази стая има жена — увери го Зак. — Рейна е в банята в момента, канеше се да си вземе душ. Току-що станахме.

— Рейна Талънтайър? — Брамбли изглеждаше смаян. — Тя тук ли е?

— Точно така — кимна Зак. — Вижте какво ви предлагам. Защо не слезете долу? Ще кажа на Рейна, че сте я търсили. Ако иска да говори с вас, тя ще дойде във фойето, след като вземе душ.

— Вижте, не знам кой сте, по дяволите, но надушвам, че тук нещо не е наред. Аз съм Брамбли Мичъл от...

— Полицейското управление на Ориана. Знам. Видях значката ви.

— Искам да говоря с Рейна. Веднага.

Рейна примигна. Брамбли използваше строгия си полицейски тон. Това не беше добре.

— По полицейски въпрос ли или по личен? — попита любезно Зак.

— По официален въпрос.

— В такъв случай може би е по-добре да говори първо с адвоката си.

— Стига толкова, влизам в стаята.

— Не мисля. — Гласът на Зак стана леденостуден.

— Не знам кой сте, по дяволите — изръмжа Брамбли, — но според мен имам достатъчно основание да подозирам, че сте направили нещо на Рейна Талънтайър. Дръпнете се от пътя ми.

Край на женското отмъщение. Адреналинът и тестостеронът в стаята бяха достигнали токсични нива. Време беше да се намеси.

Въздъхна със съжаление, защото беше започнала да се наслаждава на ситуацията, отвори вратата на банята и подаде глава.

— Брамбли — каза тя бодро. — Стори ми се, че чух гласа ти. Какво правиш тук, в Шелбивил?

Брамбли отмести поглед от Зак и се втренчи в нея. Объркване и гняв изкривиха фотогеничните му черти. Той приличаше на детектив от телевизионен сериал: с твърд поглед и квадратна челюст. Тъмната му коса беше достатъчно дълга, за да докосне яката му. Тази сутрин беше облечен с дънки, риза с отворена яка и спортно сако.

— Какво, по дяволите, става тук, Рейна? — попита той. Изглеждаше хипнотизиран от вида ѝ по халат. — Добре ли си?

— Чудесно — увери го тя, след което скръсти ръце и се подпря небрежно на касата на вратата. — Какво правиш тук?

— Обади ми се шефът на местната полиция. — Брамбли се намръщи. — Някой си Лангдън. Каза ми, че ти и някакъв агент по недвижими имоти сте открили една от жертвите на Огнения убиец в мазето на леля ти. Така ли е?

— Да. Дадох на Лангдън твоя телефон, за да гарантираш за мен. Реших, че така най-лесно ще бъда изключена от списъка на заподозрените. Имаш ли нещо против да обсъдим това малко по-късно? Канех се да си взема душ.

Брамбли хвърли подозрителен поглед към Зак.

— Кой е този?

— Един приятел — отвърна тя. Не устоя на изкушението да му отправи една от специалните си усмивки.

— Добър приятел — поправи я Зак. — Казвам се Джоунс. Зак Джоунс. Между другото теб вбесява ли те, като се усмихне по този начин? Мен определено ме вбесява.

Брамбли се обърна към него, готов да избухне.

— Моля те, слез долу, Брамбли — бързо се намеси Рейна. — Ще дойда при теб след двамадесет минути.

Лицето на Брамбли се напрегна още повече, но бе очевидно, че няма друг избор.

— Двамадесет минути — повтори той.

— Приблизително — кимна тя сладко.

Без да каже дума повече, той се обърна и се отправи към вратата. Зак затвори след него и я погледна.

— Струва ми се, че между вас двамата има още нещо. Не е само това, че сте намерили няколко трупа и сте разкрили убийците с общи усилия — каза той направо.

— Вече няма — отвърна тя, като внимателно подбираше думите си. — Грешката беше моя.

— Какво се обърка?

— Аз сбърках. Дваемата с Бродли бяхме чудесни приятели. Направих грешката да си помисля, че приятелството ни може да прерасне в нещо друго. — Тя замълча за момент. — Той знаеше за гласовете.

Зак кимна, отгатнал какво е станало.

— И си решила, че той няма нищо против твоите свръхспособности?

— Една вечер, след като бяхме разрешили поредния случай, го поканих на гости. Бях приготвила бутилка вино. Шоколадово фондю. Огън в камината. Казано направо, опитах се да го съблазня.

— Надушвам, че изходът е бил неприятен.

Рейна се изчерви.

— Беше изключително неловко и за двама ни. В крайна сметка се принуди да ми каже истината.

— Която беше?

— Че при мисълта да прави любов с жена, която чува гласове, направо го побиват тръпки.

— Виж ти. — Зак сви рамене. — Мен пък ме възбужда.

Тя го изгледа слисана.

— Кой да предполага — промълви накрая. Зак се ухили дяволито.

— Да. Кой да предполага. И как стоят нещата между вас сега?

— Никак. Случката в апартамента ми беше миналия месец, малко преди смъртта на леля Вела. Изненадана съм, че Бродли е дошъл тук днес. Мислех, че след онази неловка сцена ще се опитва да ме отбягва, поне колкото и аз него.

— Ами общата ви работа?

— Би било изключително трудно да забравим за станалото и да се правим на добри приятели и колеги, каквито бяхме. Поне за мен би било мъчително. Почувствах се ужасно унижена.

— И наранена.

Рейна го погледна.

— Е, признанието, че от мен го побиват тръпки, не се отрази добре на егото ми.

— Питам се защо тогава се появи тук днес?

— Нямам представа. Последния път, когато го видях, се беше отправил по пътя на славата.

Зак повдигна вежди.

— И как по-точно?

— Чувал ли си за Касиди Кътлър?

Той присви очи.

— Името ми се струва познато.

— Сигурно защото си го виждал в списъка на бестселърите. Писателка е. Пише криминални романи по действителни случаи.

— Аха. — Той кимна. — Тя беше написала книга за онзи маниак, който избиваше членовете на едно семейство във Флорида. Полицаяте не можеха да разберат защо ги е нарочил. Накрая арестуваха някакъв братовчед, доколкото си спомням.

— Чел ли си я? — попита Рейна.

— Как ли не. Не чета такива книги. Имам си достатъчно кошмари и без това. Знам това от вестниците.

Тя се усмихна горчиво.

— Изглежда, имаме едни и същи четива за приспиване. Както и да е, Касиди Кътлър е решила, че героят на следващата ѝ книга ще бъде детектив от отдел „Убийства“ в малък град, който наскоро е разрешил поредица от безнадеждни случаи.

Зак се засмя.

— Тя пише книга за Мичъл?

— Брадли ми се обади преди няколко дни. Беше много развълнуван. Каза ми, че Касиди Кътлър е пристигнала в града с асистентката си и е започнала първите си проучвания.

— Интересно. Чудя се дали Мичъл смята да ѝ каже, че ключът към успеха на всички разследвания е сътрудничеството му с екстрасенс?

Рейна потрепери.

— Искрено се надявам да не спомене и дума за това. Що се отнася до мен, може да си присвои всички заслуги.

— Защото последното нещо, което искаш, е името ти да се появи в една от книгите на Касиди Кътлър?

— Определено последното.

14.

Брадли отпи продължително от кафето, после остави порцелановата чашка върху чинийката и я изглежда мрачно.

— Какво ти е? — попита той. — Болна ли си?

— Мили боже, не! Всъщност никога не съм се чувствала по-добре. — Тя си наля чай от симпатичния жълто-зелен чайник. — Защо питаш?

— Не знам. — Той се вгледа в лицето ѝ намръщен. — Изглеждаш така, сякаш имаш треска.

Рейна потисна усмивката си.

— Сигурно съм се зачервила от душа.

Малката трапезария на пансиона беше претъпкана с хора. Това бе същата оживена тълпа, която изпълваше ресторанта предната вечер. Постоянният звън на мобилни телефони и шумът наоколо им позволяваше да разговарят без опасения, че някой може да ги подслуша.

— Не е от проклетия душ — измърмори Брадли. — Изглеждаш различно тази сутрин.

— Ами тази нощ се наспах добре — каза тя спокойно.

Челюстта на Брадли се напрегна.

— Къде, по дяволите, го намери този Джоунс?

Рейна седеше с лице към входа на трапезарията. Зак стоеше до бара и си купуваше кафе и кифличка от угрижената жена на касата. Той забеляза, че Рейна гледа към него, и ѝ махна с ръка. Тя също му махна и се обърна към Брадли.

— Извинявай, какво казваше? — попита тя.

Той се намръщи.

— Откъде го познаваш този Джоунс?

— За бога, да не очакваш да обсъждам личния си живот с теб?

— Не знаех, че имаш личен живот — измърмори Брадли.

— Вече имам — заяви тя.

— Джоунс знае ли какво правиш?

— Да. И познай какво. Не го побиват тръпки от това.

Брадли има благоприличието да се изчерви.

— Онази вечер казах някои неща, които не мислех наистина.

— О, мислеше ги, знам това.

Тя видя, че Зак отнесе кафето си във фоайето.

— Виж — каза Брадли сериозно, — дори и да не е било писано да има нещо повече между нас, това не означава, че не можем да продължим да работим заедно. Ние сме екип, Рейна.

Неговата настойчивост започваше да събужда любопитството ѝ. Брадли обикновено бе спокоен, невъзмутим мъжкар. За егото ѝ щеше да е доста ласкателно да си помисли, че той я ревнува от Зак, но беше почти сигурна, че не това е причината за промяната в поведението му. Безспорно, бе неприятно изненадан да я открие с друг мъж сутринта, но Рейна съзнаваше, че това не е, защото внезапно бе открил, че въпреки всичко я желае.

— Не съм сигурна — каза тихо тя. — Напоследък съм под голямо напрежение заради смъртта на леля ми.

— Знам — заговори бързо той. — Но работата може да бъде отлична терапия.

— Имам нужда от време, за да си подредя мислите и да реша какво искам да правя занапред. Освен това изникна още нещо. Както и да е, в момента просто не съм готова отново да работя с теб. Поне още известно време.

Брадли стисна ръба на масата с двете си ръце.

— По дяволите, Рейна. Няма време да си подреждаш мислите. Имам нов случай, който трябва да разреши. Още едно разследване, стигнало до задънена улица.

Любопитството на Рейна нарастваше. Никога не го беше виждала толкова напрегнат, дори и когато се готвеше да арестува някого.

Тя вдигна чайника и отново напълни чашата си.

— Защо е това бързане? По дефиниция при старите случаи никой не бърза, те бездруго са забравени.

— Не и от близките на жертвите — каза той възмутено. — Някои хора така и не доживяват да видят как правдата тържествува.

Въпреки решимостта ѝ, в нея започна да се надига чувство на вина.

— Знам това.

Доволен, че е отбелязал точка, Брамбли смекчи изражението си.

— Съжалявам, че те притискам така. Осъзнавам, че смъртта на леля ти беше тежък удар и че сега трябва да се оправяш с къщата. Но аз съм в безизходица.

Най-после стигнаха до същината на проблема.

— Какво имаш предвид под безизходица!

Той издиша тежко.

— Виж какво ти предлагам, скъпа...

Тя вдигна чаената си лъжичка като вълшебна пръчица.

— Никога не ме наричай скъпа.

— Работата е там, че новото разследване е много важно. Нуждая се от помощта ти.

— С какво това разследване е по-различно от другите?

Брамбли се огледа за втори път, за да се увери, че никой не ги слуша, и понижи глас:

— Касиди има страхотна идея за книгата — каза той.

Рейна остави лъжичката в чинийката. Тя изтрака отчетливо.

— Касиди Кътлър. Трябваше да се досетя.

— Просто ме изслушай, става ли? — помоли я Брамбли. — Тя смята да проследи целия процес на разследване на един неразрешен стар случай. От началото до края. Прегледахме някои от старите разследвания и избрахме едно, което е точно като за теб.

Тя се задави с чая си.

— За мен?

— За нас — поправи се той бързо. — Това е случай, който е идеален за твоята, хм, наблюдателност и проникателност.

Наблюдателност и проникателност бяха думите, които използваше, когато трябваше да назове паранормалните й способности. След повече от година съвместна работа все още не можеше да си наложи да признае, че тя е истински екстрасенс.

— Забрави — заяви Рейна твърдо. — Не искам да присъствам в книгата ти.

— Защо? — учуди се Брамбли.

— Най-вече защото ще загубя анонимността си. Ориана не е Ню Йорк или Ел Ей. Не можеш да останеш невидим. Последното, което искам, е хората от града да започнат да ме сочат с пръст и да си шушукат, че чувам гласове в главата си.

— Това би било страхотна реклама за твоя бизнес.

— Шегуваш ли се? Хората ще говорят, че съм луда като леля си. Не ми трябва такава реклама, повярвай ми. Искам да мога да ходя спокойно по магазините, да участвам в ежемесечните срещи на бизнес асоциацията на Ориана, без да се тревожа, че хората ще шушукат зад гърба ми.

— Добре, добре — вдигна ръка Брадли.

— Знаеш ли как наричаха леля ми хората тук, в Шелбивил? Наричаха я вещица. А някои от тях вярваха, че е такава.

— Виж, ще говоря с Касиди. Може би ще се съгласи да те включи с друго име в книгата.

— Съжалявам — каза Рейна. — В момента имам много работа. Не искам да се ангажирам с книгата.

— Заради него е, нали? Заради мъжа в стаята ти тази сутрин.

— Не — отвърна тя спокойно.

— Глупости. Откога го познаваш?

Рейна започваше да се дразни. Отправи му специалната си усмивка.

— Чакай да сметна. От около шестнайсет часа.

— Шестнайсет часа?

— Плюс-минус един. Не съм се взирала в часовника, честно казано.

Брадли едва не онемя от смайване.

— Искаш да кажеш, че сте се запознали вчера и вече спиш с него? Да не си луда?

Рейна замълча, вдигнала чашата си във въздуха, и само го изгледа, без да каже нищо.

— Не мога да повярвам — продължи той, без да забелязва реакцията ѝ. — Трябва да си си изгубила ума.

— Е, ти винаги си имал известни съмнения в това, нали? — попита тя спокойно.

Той се намръщи.

— Какви съмнения?

— Че може и да не съм съвсем с всичкия си. Затова беше толкова отвратен при мисълта да спиш с мен, помниш ли?

Брадли се намръщи.

— По дяволите, Рейна. Не ми приписвай неща, които не съм казал.

— Ти каза, че те побиват тръпки, не аз.

— Виж, ти не чуваш гласове. — Той сви устни. — Само си мислиш, че чуваш. Всъщност имаш вродена дарба да забелязваш на местопрестъплението неща, които убягват на другите хора, това е всичко.

— Аз действително чувам гласове, Брамбли — натърти тя. — В някои среди това е дефиниция за лудост.

— Мъжът, с когото те намерих горе...

— Казва се Зак Джоунс.

— Джоунс. Наистина ли му каза, че чуваш гласове?

— Да.

Брамбли я погледна невярващо.

— И той не се впечатли от това?

— Каза, че това го възбужда.

— Тук нещо не е наред.

— Довиждане, Брамбли. Късмет с книгата.

Рейна прехвърли дръжката на чантата си през рамо и понечи да се изправи.

— Моля те. — Думите прозвучаха така, сякаш ги бе изстискал от себе си със сетни усилия. — Нуждая се от помощта ти. Тази книга е много важна за мен. Ако се получи добре, мога да се издигна и да стана шеф на управлението. По дяволите, може дори да премина на частна практика.

— Желая ти успех — каза тя искрено.

— Дължиш ми го.

— Моля?

Брамбли се наведе към нея:

— Преди година и половина ти направих услуга, когато дойде при мен с онази шантава история за жената, която била отвлечена и убита от съпруга си, помниш ли? — каза тихо и настойчиво. — Никой друг в управлението не пожела да ти обърне внимание. Но аз се разрових из архивите и открих случай, който в детайли съвпаднаше с онова, което ти вече знаеше. Поисках разрешение за ДНК изследване. Аз открих съпруга и го принудих да си признае.

— И получи всички овации за това, че приключи първия от поредица безнадеждни случаи, което щеше да те направи прочут. Бих казала, че сме квит, Бродли.

— Глупости. Отношенията ни трябваше да си останат само колегиални. Защо се опита да ги промениш?

Рейна трепна за момент, после успя да се овладее.

— Грешката беше моя. Мислех, че сме нещо повече от колеги. Мислех, че разбираш... — Тя млъкна. — Няма значение. Поемам пълната отговорност за това недоразумение. Сега трябва да вървя. Главен инспектор Лангдън каза, че детективите от Портланд и Сиатъл ще искат да говорят с мен тази сутрин. Веднага щом приключа с това, заминавам за Ориана. Магазинът ме чака.

Той се протегна и сграбчи китката ѝ.

— По дяволите, Рейна. Ние сме екип.

Зак се появи на входа и се запъти към масата им. Рейна усети опасните вибрации от разстояние. Тя погледна към китката си.

— Мисля, че трябва да ме пуснеш. Веднага.

Бродли най-после забеляза, че Зак се приближава към тях. Бързо пусна Рейна. Навъси се още повече.

— Вразуми се, Рейна. Не ме интересува, че този Джоунс те е изучава. Той не се е появил случайно. Който и да е, той иска нещо от теб, нали? И това, което иска, не е само горещ и страстен секс.

— Това не е твоя работа.

Бродли сякаш се намираше в стаята за разпити.

— Не мога да повярвам, че си се запознала с него вчера — каза той. — Каква е връзката му с теб?

— Може да се каже, че е стар семеен приятел.

15.

Един час по-късно Зак стоеше облегнат на стената в стаята ѝ, скръстил ръце, и гледаше Рейна, която събираше багажа си. Тя изглежда различна след разговора в трапезарията, помисли си Зак. Пак беше пуснала в действие защитните си механизми.

— Разговорът с детективите не трая дълго — отбеляза той.

— Най-вече защото изобщо не се интересувах от мен. — Рейна дръпна ципа на малкия си куфар. — Бяха прекалено заети с местопрестъплението. Освен това останах с впечатлението, че главен инспектор Лангдън ги беше предупредил, че не съм съвсем наред с главата.

— Каза ли ти кога ще можеш отново да влизаш в къщата?

— Не уточни, вероятно след няколко дни. — Рейна се намръщи.

— Тази история много ще ми помогне да продам къщата, няма що.

— Не се знае. Може да се намери някой купувач, който да се развълнува от възможността да си купи истинска къща на ужасите.

— В Шелбивил? Надали.

— Е, поне медиите не научиха за теб. Тук е пълно с репортери и оператори. Днес се появиха колите на още две телевизии. Но никой не се интересува от теб.

— За щастие.

— Според местния вестник заслугата за намирането на момичето е изцяло на Спайсър.

— Той няма нищо против. Лангдън сигурно се е намесил, за да насочи светлините на прожекторите към него.

— А какво ще правиш с Мичъл?

— Нищо. Поне не веднага. — Рейна облече шлифера си.

— Той няма да се откаже.

— Сигурно не. — Тя огледа за последно стаята, за да провери дали не е забравила нещо. — Той смята, че книгата, която Касиди Кътлър ще напише за него, е шансът му да се издигне в кариерата.

— Съмнявам се, че ще успее да запази блестящата си репутация без твоя помощ.

— Брадли беше разкрил много случаи и преди да се запознае с мен — каза Рейна тихо. — Той е добър полицаи.

— Какво толкова ти каза днес, че те накара отново да се скриеш зад барикадите?

Тя го погледна изненадана.

— Не знам за какво говориш.

Зак не каза нищо, а продължи да чака. Тя стисна дръжката на куфара си.

— Добре. Смята, че връзката ми с теб се е развила прекалено бързо. Че съм ти позволила да ме съблазниш и че вероятно искаш от мен нещо повече от страстен секс.

Той подсвирна тихо.

— Така си и мислех. Коментарът определено обяснява внезапното охлаждане.

Рейна се изчерви и тръгна към вратата с куфара в ръка.

— Тръгвам. Ще се видим в Ориана.

— Ще ме видиш в огледалото за обратно виждане. — Той се дръпна от стената. — Ще бъда точно зад теб. Две неща, преди да тръгнеш.

Тя спря до вратата и го погледна с подозрение.

— Какви?

Зак пристъпи до нея и повдигна брадичката ѝ.

— Мичъл е прав. Наистина искам нещо от теб.

— Знам. — Тя освободи брадичката си от ръката му. — Но нямам нищо против, защото и аз имам план.

— Ти искаш да разбереш дали леля ти е била убита.

— Да.

— С други думи, с теб сме квит, защото всеки използва другия.

— Точно така — съгласи се Рейна.

— А другото, което искам да запомниш — каза Зак решително, — е, че горещият секс дойде, след като с теб сключихме сделката си.

Тя го погледна предпазливо изпод мигли.

— И? — В гласа ѝ прозвуча предизвикателство.

— Така че не съм спал с теб, защото искам да ми помогнеш. Ти вече се бе съгласила да ми съдействаш заради собствените си цели. Аз

спах с теб, защото исках да правя горещ, страстен секс с теб. Бях с впечатлението, че ти искаше същото. Да не съм сгрешил?

— Не. — Рейна се почувства притисната в ъгъла. — Не си сгрешил. Сексът нямаше нищо общо със сделката, която сключихме.

Зак я целуна бързо, преди да успее да се дръпне.

— Радвам се, че изяснихме това.

Рейна се дръпна назад, отвори вратата и излезе в коридора.

— Но колкото повече мисля за това — каза тя, докато вървеше по коридора, — толкова повече се убеждавам в правотата на поговорката, че не трябва да се смесва бизнесът с удоволствието.

— Нямаш представа колко грешиш — каза той спокойно.

Тя се престори, че не го е чула, и слезе по стълбите. Но Зак знаеше, че е чула всяка негова дума.

16.

Електронната брава не бе никакъв проблем. Пансионът на Шелбивил нямаше надеждна защита. До вчера градът се бе радвал на репутацията, че е с почти нулева престъпност. Точно това бе една от причините да избере Шелбивил за своя база в новия сезон на лов на вещици.

Още при първия оглед бе разбрал, че отдалечената, скрита от дървета къща на Талънтайър в края на глухата уличка бе идеална за целите му. Тя бе принадлежала на истинска вещица. Нямаше подходящо място, където да бъдат наказани другите като нея. Отдели няколко месеца, за да се увери, че е безопасно да използва къщата. Още няколко седмици му трябваша, за да открие първата вещица. А сега целият му труд беше отишъл на вятъра.

Каквато лелята, такава и племенницата. Очевидно Рейна Талънтайър бе наследила силата на леля си. Тя също беше вещица, най-силната вещица, която беше срещал досега.

Гневът се надигна в него и помете всички други чувства. За миг вещицата Талънтайър бе съсипала всичко, над което той се бе трудил месеци в Шелбивил. Сега беше принуден да си търси ново място.

Но преди това трябваше да научи повече за противника, с когото му предстоеше да се сблъска. Рейна Талънтайър беше заплаха, която не бе предвидил. Щеше да я елиминира, но трябваше да действа предпазливо. Очевидно бе много опасна.

За щастие момичето, което беше заключил в мазето, изобщо не бе видяло лицето му. Той винаги носеше ски маската, когато се заемаше за работа. Но фактът, че я бяха намерили, преди да бъде наказана, го беше извадил от равновесие. Тя не може да каже на ченгетата нищо, което да ги насочи към него, и въпреки това, за пръв път в кариерата си, се почувства разтревожен. В миналото винаги бе разчитал на пречистващия ефект на огъня, за да унищожи всички следи.

След една дълга безсънна нощ обаче разбра. Това бе изпитание, изпратено от демона.

Той осъзна, че работата му вече няма да бъде така лесна като в миналото. Преминаваше към нова степен на могъщество и щеше да лови по-силни вещици. Трябваше да бъде подготвен.

Даваше си сметка, че пристигането на Рейна Талънтайър в Шелбивил и това, че откри похитената вещица, изобщо не бе случайно. Ако искаше да оцелее и да стане по-силен, трябваше да докаже на демона, че може да се справи с Рейна. Трябваше да я залови и унищожи, както унищожи вещиците преди нея.

Стоеше и оглеждаше малката стая. Беше рисковано да идва тук днес, преди да успеят да почистят стаята, но му трябваше някаква лична вещ, предмет, който вещицата да познае, когато започне преследването. Беше важно да я накара да се страхува, преди да дойде за нея. Откри тази приятна тръпка още в началото. Понякога прекарваше седмици и месеци в преследване и наблюдение, за да ги накара да се страхуват.

Обходи стаята в търсене на подходяща вещ. Понечи да вземе една от калъфките, но после се отказа. Трябваше му нещо по-интересно.

В банята имаше мокра хавлия, но това бе една обикновена бяла кърпа. В нея нямаше нищо отличително. Можеше изобщо да не я познае. Не вършеше работа.

Излезе бързо от банята. Очите му попаднаха на подноса за чай.

Протегна се и взе изящната порцеланова чашка. Идеално.

В късния следобед той откри с ужас колко много бяха напреднали Лангдън и детективите от Портланд и Сиатъл. В пощата се носеха слухове за ДНК и косми, дори за снимки. Глупавото момиче си спомняше най-различни неща, неща, които можеха да се окажат пагубни.

Паника и гняв бушуваха в него. Вината бе изцяло на вещицата Талънтайър. Той взе чашата и я запрати в стената. Крехкият порцелан се разби.

Разтреперан, коленичи и събра парчетата.

Гори, вещице...

17.

— Не мога да повярвам, че работиш по някакъв случай с човек от „Джоунс и Джоунс“ — каза Андрю. Отвори вратичката на фурната, за да нагледа паелята.

— Не че имах особен избор — изтъкна Рейна. — Не и след като ми каза, че онзи изследовател от „Аркейн“ се е появил в Ориана точно в деня на смъртта на леля Вела.

Кухнята бе ремонтирана наскоро. Сега в нея блестяха супермодерни електроуреди. Старите плотове бяха подменени със зелен гранит, а вратичките на шкафовете бяха от искрящо стъкло.

Никакви промени не можеха да повлияят на чувствата, които завладяваха Рейна винаги когато влезеше в тази стая. Това бе нейният дом. Въпреки че докато бе малка, двете с леля й живееха в къщата от другата страна на улицата, истината беше, че тя прекарваше повечето си време тук, привлечена от сигурността и топлотата, с които Андрю и Гордън я обгръщаха. В тази кухня пишеше домашните си, тук се учеше да пече курабийки.

Двамата със Зак бяха пристигнали в Ориана преди няколко часа. Поканата за вечеря дойде веднага щом тя се обади на Гордън и му каза какво е станало.

— Доведи го на вечеря — каза Гордън.

— Но вие сте заети, трябва да се подготвите за онази конференция. Тръгвате за летището в пет часа сутринта, нали? Няма да ви е до гости вечерта.

— Ако мислиш, че ще заминем от града, без да проверим този твой господин Джоунс, много се лъжеш.

Зак прие призовката за вечеря изненадващо спокойно.

— Те искат да ме видят. Така постъпват семействата.

Рейна изпита чувство на гордост и удовлетворение, когато го чу да казва това. Тя имаше семейство. Вярно, нейното семейство се състоеше от двама души, с които нямаха общи гени, но не това беше важното. Тримата бяха свързани по друг начин. Тази вечер нейното

семејство се бе събрало да я заштити и да отпрати едно съвсем директно и недвусмислено послание към Зак. Андрю и Гордън искаха да му покажат, че тя не е самотна и уязвима.

Ароматът на паеля с шафран се понесе от отворената фурна. Рейна подуши шумно и с одобрение.

— Мирише божествено.

— След малко ще е готова. — Андрю затвори вратичката на фурната. — Оризът е почти готов. Още десет минути и ще добавя скаридите и мидите.

Андрю приближаваше шейсетте и оплешивяваше, но все още бе строен мъж с приятна външност.

— Не мога да повярвам, че след всичките тези години „Джоунс и Джоунс“ изведнъж са се загрижили за теб — каза той.

— Не са се загрижили за мен. Тревожат се за изчезналия си учен. Опитват се да го открият.

— Както откриха баща ти ли? — попита Андрю с мрачно изражение.

— Да. — Тя отвори едно чекмедже и извади бъркалка. — Дадох ми да прочета една папка с документи. Трябва да призная, че татко, изглежда, е бил замесен в някакво потенциално опасно проучване.

— Няма значение, Рейна. „Джоунс и Джоунс“ не са ФБР. Това не е нищо повече от частна фирма за разследвания. Нямат никакви законни правомощия да нахлуват в частна собственост и да я унищожават.

— Знам.

— Просто не виждам каква връзка би могло да има между смъртта на Вела и онзи изчезнал изследовател. Не и след всичките тези години.

— И все пак изглежда доста странно, че е избрал именно деня, в който тя почина, за да посети града.

Очите на Андрю се присвиха с неодобрение и загриженост.

— Рейна, това никак не ми харесва. Този Джоунс ме притеснява.

— Май не го харесваш особено? — попита тя и го погледна внимателно. Андрю не притежаваше паранормални способности, но имаше отлична преценка за хората.

— Честно казано, не знам какво да кажа за него. — Андрю взе чашата си с вино от плота и отпи глътка от скъпото каберне. После

остави чашата. — Изобщо не е като Бродли, нали?

— Да.

— Това ми стана ясно още като се запознахме. С Бродли всичко е на повърхността. Но Зак е много по-дълбок. Виждаш само това, което той иска да видиш. — Андрю я погледна. — В това отношение много прилича на теб.

Рейна изглеждаше изцяло съсредоточена да смесва ароматния балсамов оцет със скъпия зехтин, който Андрю настояваше да използва за всичко — от готвените ястия до заливките за салати.

— Ако бях престъпник — каза тя замислено, — не бих искал някой от тях двамата да е по петите ми.

— Кой от двамата би ти се видял по-страшен?

Рейна спря да бърка.

— Е, това е странен въпрос.

— Има ли отговор?

Тя сви рамене.

— Мисля, че повече бих се страхувала от Зак.

— Защо?

Тя почука с бъркалката по купата.

— Може би защото той не би се отказал, дори и да стигне до задънена улица. Бродли е по-прагматичен. Той би изоставил безнадеждния случай и би се заел да търси някой друг престъпник.

— И аз останах със същото впечатление — изрече замислено Андрю. — Но ще ти кажа нещо.

— Какво?

— Каквито и да са причините, които са накарали Зак да се свърже с теб, трябва да призная, че всички сме му длъжници.

Рейна го погледна удивена.

— За какво?

— Двамата с Гордън се тревожихме за теб напоследък.

— Знаеш, че се чувствах малко потисната.

— Не беше просто потисната — каза Андрю убедено. — Вече се питахме дали това не е начало на сериозна депресия.

— Е, не съм била толкова зле. — Рейна помълча замислена. — Или бях?

Андрю се усмихна.

— Имаше си напълно основателни причини за това. Неотдавна загуби единствения си родственик, човека, който те отгледа и когото ти чувстваше почти като истински родител. После Мичъл те отблъсна. Междувременно трябваше да се погрижиш за къщата на Вела. И като капак на всичко, вчера попадна на местопрестъпление.

— Поне последната случка имаше щастлив край. Можеше да бъде много по-зле.

— Вярно е. Но вчера вечерта, докато говорехме по телефона, усетих, че въпреки щастливата развързка, те очакват обичайните кошмари. Долових го в гласа ти.

Тя сви рамене.

— Кошмарите са част от цялото.

— Винаги така казваш. Тази вечер обаче, когато влезе тук заедно със Зак Джоунс, изглеждаше различна.

— Така ли?

— Да. Сякаш си се отблъснала от дъното и си готова отново да се върнеш към живота.

Рейна пусна бъркалката в мивката.

— Зак ми каза, че пристъпите на депресия на леля Вела не са били причинени от паранормалните й способности.

Известно време Андрю обмисля чутото. После лицето му грейна.

— Едва сега разбрах. Затова се чувстваш толкова добре. Джоунс те е уверил, че твоите малки странности няма да те доведат до лудница.

— Той изглеждаше съвсем сигурен. Каза, че психологическите проблеми, свързани с паранормалните способности, се появяват много по-рано, още в края на юношеството. Оказва се, че обществото „Аркейн“ провежда сериозни изследвания в тази област. — Тя се поколеба. — Освен това каза, че ако леля Вела се бе свързала с Обществото, техните експерти биха могли да ѝ помогнат.

— Знаеш ли, веднъж предложих на Вела да направи точно това — каза Андрю.

— Наистина ли? Тя какво каза?

Той завъртя виното в чашата си. Споменът видимо го разстрои.

— Избухна. Каза, че е невъзможно. Че е твърде късно за това. Тя се страхуваше от Обществото и от „Джоунс и Джоунс“. Не се

доверяваше на никой, който бе свързан с тази организация. Тя би била ужасена, ако можеше да научи за Зак Джоунс.

— Знам.

Андрю направи пауза.

— Мисля, че има нещо, което трябва да знаеш. Когато ми каза, че човек от „Джоунс и Джоунс“ се е свързал с теб, двамата с Гордън направо се вкаменихме. Страхувахме се, че историята ще се повтори.

Рейна се намръщи.

— Няма начин. Аз не се занимавам със забранени експерименти с лекарства.

— Не това имах предвид. Уайлдър Джоунс не се появи от нищото онази нощ, когато изгоря лабораторията на баща ти. Двамата с Вела имаха връзка.

Шокът я остави без думи за няколко минути.

— Били са любовници? — промълви накрая.

— Почти два месеца. Уайлдър Джоунс съблазни Вела, излъга я и я използва, за да открие баща ти и лабораторията му.

Рейна се облегна сломена на плота.

— Защо не го помня? Единствения път, когато съм го виждала, беше в нощта, когато той и хората му нахлуха в лабораторията.

— Вела се страхуваше, че когато научиш за връзката им, може да се разтревожиш, че ще те изостави. Разбира се, тя никога не би го направила. Щеше да намери начин да те задържи при себе си, дори и да се беше омъжила. Нямаше да те остави при баща ти. Но докато не бе сигурна как ще се развият отношенията ѝ с Уайлдър, смяташе, че е най-добре да не знаеш за тях. Рейна поклати глава.

— Не знам какво да кажа. Нямах никаква представа.

— Вела беше много хлътнала. Каза ни, че за пръв път в живота си е влюбена. Ние с Гордън се грижехме за теб в нощите, когато тя и Уайлдър искаха да бъдат сами.

— Нищо чудно, че изпадна в истерия в нощта, когато Джоунс и хората му унищожаваша лабораторията. Била е предадена от мъжа, когото е обичала. Виняла е себе си за всичко: за смъртта на баща ми и за това, че неговият труд е бил унищожен.

— Да.

— Това обяснява толкова много неща — каза Рейна тихо. — След онази нощ тя вече не бе същата Вела.

— Вярно е — кимна Андрю.
— Какво се случи с Уайлдър Джоунс? Той появи ли се отново?
— Не. Изчезна безследно.
— Бедната леля Вела — прошепна Рейна. — Поне знам защо сте толкова разтревожени от връзката ми с мъж от „Джоунс и Джоунс“.
— Да.
— Но този път нещата са различни — добави бързо тя.
— Защото смяташ, че Зак е бил честен с теб?
— Да.
— Може би просто използва различен подход, за да те манипулира.
— Може и да приличам на леля Вела, но аз не съм тя. Моите очи са широко отворени, Андрю.
— Знам, но...
Рейна отиде до него и го прегърна.
— Сега има нещо, което аз искам да ти кажа — продължи тя.
Андрю се усмихна горчиво.
— Да не е още някоя шокираща новина? Ако е така, по-добре ще е да изпия чаша вино преди това.
— Помниш ли какво ми каза преди няколко минути? Че когато загубих леля Вела, съм загубила човека, когото съм чувствала като свой единствен родител.
— Разбирам. — Андрю я потупа по рамото.
— Аз обичах леля Вела с цялото си сърце и знам, че тя също ме обичаше. Грижеше се за мен всеотдайно и правеше най-доброто за мен. Но истината е, че ти и Гордън сте моите родители в реалния живот. Всичко, което е трябвало да науча, съм го научила от вас.
— О, Рейна.
В очите на Андрю блестяха сълзи. Той я прегърна силно.
Двамата останаха прегърнати още дълго време.

18.

— Моето мнение е, че Мичъл е абсолютен негодник — каза Гордън. — Той използва Рейна, за да си създаде репутация на гениален детектив. Остави я да си мисли, че го е грижа за нея. Тя започна да се влюбва в него. Когато Рейна му показва чувствата си, той я унизи.

— Знам — каза Зак. — Цялата история ми се изясни в Шелбивил.

Двамата с Гордън седяха в дневната на меките кожени кресла пред камината с пиене в ръка. Звуците и ароматите от приготвянето на вечерята долитаха от кухнята заедно с шума на приглушените гласове. Ако не беше разпитът, на който бе подложен, Зак можеше да се отпусне и да се наслади на уютната семейна атмосфера и вкусната домашна храна. Вместо това преминаваше през тежка проверка.

Неслучайно двамата с Рейна бяха разделени почти веднага след пристигането им. Умните ченгета винаги разделяха заподозрените, когато трябваше да ги разпитат.

Посребрялата коса на Гордън и спокойните му маниери излъчваха достопетие. Нещо в очите, прическата и стойката му подсказваше, че е бивш военен.

— Значи си от „Джоунс и Джоунс“? — попита Гордън.

— Да — кимна Зак.

— Знаеш, че Рейна има неприятни спомени от „Джоунс и Джоунс“.

— Научих.

— Била е в лабораторията на баща си, когато са нахлули хората от „Джоунс и Джоунс“. Изпотрошили са всичко. Месеци след това сънуваше кошмари. А като се добави и това, че загуби баща си, травмата беше изключително тежка.

— Давам си сметка, че „Джоунс и Джоунс“ не са се справили с тази ситуация както трябва.

— Вела все повтаряше, че Уайлдър Джоунс е отговорен за смъртта на Джъдсън Талънтайър.

— Почти съм сигурен, че това не е вярно.

Гордън повдигна едната си вежда.

— Почти?

— В досието няма нищо, което да подсказва, че катастрофата, в която е загинал Талънтайър, е била умишлено предизвикана. — Зак отпи от отличното вино. — Освен това „Джоунс и Джоунс“ не действат по този начин. Това не е мафиотска организация или фирма, която праща наемни убийци. Това е агенция за разследвания. Тя разследва.

Гордън изсумтя презрително.

— Определено направи много повече от това да разследва бащата на Рейна. Вела ни каза, че хората от „Джоунс и Джоунс“ са унищожили резултата от целия му труд.

— Този случай е изключение — каза Зак. Гордън се облегна на стола си.

— Знаеш ли, има нещо, което така и не разбрах. Защо „Джоунс и Джоунс“ подходиха към него толкова агресивно? Вела също не разбра. Останахме с впечатлението, че е откраднал формулата за някакво лекарство, което било собственост на обществото „Аркейн“. Вярно ли е това?

— Нямам право да разкривам конкретни детайли — каза Зак. — Но, да, това е в най-общи линии. Обществото има много строги правила по отношение на изследователската дейност. Талънтайър е нарушил тези правила. Знаел е много добре какво прави, както и това, че ако „Джоунс и Джоунс“ го открият, ще унищожат лабораторията му.

Гордън се намръщи.

— Ако Джъдсън Талънтайър е имал незаконна лаборатория, Обществото е трябвало да уведоми полицията и да остави властите да се справят с проблема. Но не и да праща агентите си по петите му.

Зак се вгледа в чашата си, докато преценяваше какво да каже. Въпрос на политика в „Аркейн“ беше „Джоунс и Джоунс“ да не афишират съществуването си пред широката общественост. Но Гордън беше по-специален. Двамата с неговия партньор бяха извършили удивителен подвиг. Бяха успели да приемат Рейна с нейния необичаен и смущаващ талант. Те бяха нейното семейство, нейната опора години наред. Вместо в сиропиталище, Рейна бе израснала в собствен дом, обгърната от обич и топлина. Гордън имаше право на някои отговори.

— В повечето случаи, свързани с престъпления, „Джоунс и Джоунс“ действат като обикновена детективска агенция и се обаждат на полицията, когато това се налага — каза тихо той. — Но има някои вътрешни проблеми, с които се справят самостоятелно.

— Не ме интересуват вътрешните проблеми на „Аркейн“. Никое общество не е над закона. И ще ти кажа още нещо.

— Какво?

— Ако разбиеш сърцето на Рейна, ние с Андрю ще ти строшим краката.

Зак кимна.

— Справедливо е. — Той се загледа в огъня. — А какво ще стане, ако тя ми разбие сърцето?

— Това не е наш проблем. Оправяй се сам.

19.

Касиди Кътлър се взираше в Брамли Мичъл и не можеше да повярва на лошия си късмет.

— Как така ти е отказала? — попита тя. — Ти каза, че няма да е никакъв проблем да убедиш Рейна да ти помогне за случая „Делингъм“.

Минаваше девет часа. Седяха в големия черен джип на Брамли. Тя бе очаквала с нетърпение да се види с него след завръщането му от Шелбивил, но го бяха повикали спешно заради някаква стрелба. Когато той най-после се появи в хотела, където бяха отседнали заедно с асистентката ѝ Ники Плъмър, Касиди Кътлър вече кипеше от нетърпение.

Новината, че той не бе успял да убеди Рейна Талънтайър да сътрудничи на проекта им за книгата, беше последната капка. Касиди изобщо не очакваше, че Рейна ще откаже предложението. Кой не искаше своите петнайсет минути слава?

Брамли се обърна с лице към нея. С лявата си ръка стисна кормилото.

— Не съм виновен аз, по дяволите. Когато отидох при Рейна в Шелбивил, в стаята ѝ имаше никакъв мъж.

— Била е с друг мъж? — Касиди бързо обмисли усложнението. — Но аз мислех, че тя е отишла в Шелбивил, за да уреди продажбата на къщата на леля си.

— Така беше.

— Тогава как, по дяволите, е намерила време да се свали с никакъв непознат? — Касиди се намръщи. — Или са се познавали от преди?

— Каза ми, че бил стар семеен приятел, но това ми се стори малко вероятно.

— Защо?

Той сви рамене.

— Леля ѝ бе единственият ѝ родственик. Струва ми се, че се е захванала с онзи само за да ми отмъсти. Мисля, че ѝ се искаше да ми натрие носа.

— Но тя не е знаела, че ти ще се появиш в Шелбивил.

Брадли разтри брадичката си с дясната си ръка.

— Значи е съвпадение.

— Аз съм писател. Не вярвам в съвпаденията. Редакторите винаги ги отхвърлят.

— Аз съм полицаи. И аз не вярвам в съвпадения.

Касиди забарабани с пръсти по седалката.

— Това е катастрофа. Сюжетната линия с екстрасенса беше идеална за книгата. Редакторът ми много хареса идеята. Ники вече започна предварителните проучвания.

— Работата е там, че Рейна не иска името ѝ да се разчуе — обясни Брадли. — Тя се страхува, че хората ще я помислят за луда, ако разберат, че чува гласове.

Няколко минути Касиди го гледа изучаващо. Той наистина имаше приятна външност. Светлината от уличната лампа открояваше изсечените черти на лицето му. Дори само снимката му на корицата на книгата щеше да продаде целия първи тираж, помисли си тя. Телевизионните токшоу програми щяха да се влюбят в него. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Сигурно имаше начин да спаси проекта.

— Ще ѝ измисля друго име — каза тя.

— Предложих това на Рейна. Не се съгласи. Никога не е търсила никакво признание за помощта си. Казах ти, не иска хората да я мислят за луда.

— Супер. Просто супер. Аванс за седемстотин и петдесет хиляди долара, потенциал за телевизионен сериал и всичко това отива по дяволите само защото Рейна Талънтайър ти е ядосана.

Брадли замря на място.

— Не си ми споменавала нищо за телевизионен сериал.

— Агентът ми го съобщи днес. Не исках да ти казвам, докато не стане сигурно.

— По дяволите — изръмжа той. — Телевизионен сериал.

Касиди обмисли проблема още малко.

— Добре, Рейна не желае никаква известност. А не иска ли пари?

— Какво?

— Тя има своя собствена фирма, значи може да мисли делово. Вероятно умее да си прави сметката. Ти някога плащал ли си ѝ за работата, която е вършила за теб?

— Как, по дяволите, бих могъл да ѝ плащам? Аз самият не съм получил нищо за това, че приключих онези забравени случаи. А и никога не е ставало въпрос за пари.

— Тази книга е много важна за мен — каза Касиди. — Може би трябва да ѝ изтъкна възможните финансови изгоди.

20.

Пътуването обратно до апартамента на Рейна отне около пет минути. Докато бяха в колата, Зак не се опита да наруши мълчанието. Той паркира и изгаси двигателя. Скръсти ръце върху кормилото и се загледа към входа.

— Като цяло мисля, че мина добре — каза той.

Това беше доста пресилено.

— Гордън заплаши да ти счупи и двата крака — напомни му Рейна.

Той се ухили.

— Чула си това?

— Да.

— Той просто се грижи за твоите интереси. Така правят семействата. Понякога те поставят в адски неловки ситуации, но не защото не са искали да направят най-доброто.

Тя го погледна замислено.

— Твоето семейство поставяло ли те е в неловки ситуации?

— Да кажем, че в момента упражняват сериозен натиск върху мен. Искат да се заема с друга кариера.

— Искаш да кажеш, че не одобряват това, че работиш за „Джоунс и Джоунс“? Тогава мога да ги разбера. Струва ми се, че е доста рискована работа.

— Не чак толкова, макар че мама никога не е одобрявала този аспект на работата ми. Проблемът е там, че всичките ми роднини настояват да се заема със семейния бизнес.

— А, ясно. Старата традиция синът да върви по стъпките на бащата.

— На дядото в този случай. Татко се е спасил. Той има талант на стратег с висока степен и е собственик на юридическа фирма.

— А какъв е семейният бизнес?

— Корпорация от среден мащаб. Холдинг с дъщерни компании в различни сфери на дейност.

— Не се засягай, но това звучи скучно.

— Не е — каза той, без да отделя очи от входа. — Не е скучно. Допреди година и аз исках да поема семейния бизнес, когато му дойде времето. Може да се каже, че съм бил подготвян за това още от люлката.

— Какво те накара да промениш намеренията си?

Зак сви рамене и разкопча предпазния си колан.

— В крайна сметка осъзнах, че не съм създаден за тази работа.

Той отвори вратата и слезе, преди Рейна да успее да зададе още въпроси.

Докато заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата, Рейна явно бе осъзнала, че той не желае да продължава този разговор. Това беше добре. Зак беше стигнал съвсем близо до това да ѝ разкаже за Джена. А той никога не говореше за Джена. С никого.

Двамата тръгнаха към входа на сградата.

— Какво каза на Андрю за причините да работиш с мен? — попита той, когато Рейна спря и започна да търси ключа в чантата си.

— Обясних му, че така ще имам възможност да разбера какво се е случило с Вела в действителност. Двамата с Гордън знаят, че така и не повярвах на заключението за смъртта по естествени причини.

— Значи не си споменала за горещия секс?

Рейна го изглежда навъсено, докато отключваше вратата.

— Сексът няма нищо общо — заяви тя. — Вече не. Казах ти, не е разумно да се смесват бизнесът и удоволствието.

— Кой е казал, че искам да бъда разумен? Мога да бъда и доста безразсъден.

— Няма такава вероятност — засмя се тя.

Зак отвори вратата и я задържа, за да влезе Рейна.

— Е, поне известно време наистина беше разгорещен, страстен секс — каза той, докато Рейна минаваше край него, за да влезе. — Нали?

— Една нощ и нищо повече — каза тя намусено. Тръгна към стълбите за втория етаж. — Кажи ми къде е мястото на Уайлдър Джоунс в родословното дърво на Джоунс?

Зак бе завладян от зловещото чувство за надвиснала катастрофа.

— Уайлдър беше един от чичовците ми — каза той предпазливо. — Аз имам няколко чичовци.

— Знаеше ли, че чичо ти и моята леля са имали любовна връзка? Андрю ми разказа, че Уайлдър съблазнил Вела, за да му разкрие местонахождението на лабораторията на баща ми.

Обречен съм. Мама беше права за теб, чичо Уайлдър. От теб могат да се очакват само неприятности.

— Това не го пишеше в папката — каза той на глас. Напоследък се налагаше доста често да изрича тези думи.

— Предполагам, че би било неловко прочут агент на „Джоунс и Джоунс“ да признае, че единственият начин да се добере до обекта си е, като съблазни и манипулира сестрата на този обект. Не звучи особено героично и мъжествено, нали? По-скоро е лукаво, подло и нечестно.

Зак си пое дълбоко дъх.

— Може би не е било точно така.

— Според Андрю е било точно така.

Зак не каза нищо.

Рейна спря пред една врата.

— Сега поне знам защо леля Вела плака толкова много в онази нощ. Тя се е доверила на мъжа, когото е обичала, а той я е предал.

— Съжалявам, Рейна.

Тя се стресна видимо. Ръката ѝ спря върху дръжката на вратата.

— Точно това каза и той.

— Кой?

— Уайлдър Джоунс. Леля Вела ме държеше на ръце, когато мъжете от „Джоунс и Джоунс“ нахлуха в лабораторията. Помня само виковете и лъчите на прожекторите им, както и сълзите по лицето на Вела. Не знаех какво става. Бях ужасена.

— Наистина ужасяващо преживяване за такова малко дете.

— Един от мъжете, трябва да е бил Уайлдър, спря пред нас с Вела. Той каза: *Съжалявам, Вела*. Тя започна да му крещи. Нарече го лъжливо копеле. Той заповяда на някого да ни изведат от сградата. Отведоха ни в една кола. После чух експлозията. Нощното небе се изпълни с пламъци, а леля Вела не спираше да риде.

— Какво стана след това?

— Един от мъжете ни откара до къщи. Това беше краят. Повече не видях никого от „Джоунс и Джоунс“, докато ти не се появи на вратата ми в Шелбивил.

Зак издиша бавно.

— Сега разбирам как си създала мнението си за агенцията.

— След онази нощ леля Вела разви тежка фобия от огън. Никога не запали и една съчка в камината си в Шелбивил. Започваше да нервничи дори при вида на горящи свещи.

Рейна отвори вратата и влезе в малко антре. Когато светна лампата, две котки се появиха откъм тъмната стая, едната сребристосива, а другата — златистокафява. Рейна остави чантата си на земята и прегърна и двете котки едновременно. Дружното мъркане прозвуча като рев на миниатюрен мотоциклетен двигател.

— Това е Робин — посочи Рейна златистата котка. — А другата е Батман.

Зак почеса котарациите зад ушите.

— Мога да се досетя защо си ги кръстила така. С тези шарки около очите сякаш носят маски.

— Взех ги от един приют за животни, когато бяха съвсем мънички. Миналото им е неизвестно, също като на Батман и Робин.

— И като твоето?

— Напоследък научавам доста за миналото си, особено след като се запознах с теб.

— Затова сложи край на разгорещения секс, нали? — попита той тихо. — Страхуваш се, че историята може да се повтори?

— Просто мисля, че ще бъде най-добре оттук нататък нещата да бъдат на делова основа. Лека нощ, Зак.

Тя затвори вратата.

Той остана така няколко секунди, слушайки как Рейна пуска резетата на вратата. После се отправи към колата си.

21.

Бездомникът лежеше свит в тесния пасаж към мотела. Беше се завил с окъсано мораво одеяло и дебел слой вестници. Зак спря на няколко метра от него. Лицето на мъжа не се виждаше, защото беше завит през глава. Подметката на една маратонка се подаваше в далечния край изпод вестниците.

Аурата на някои бездомници носеше отпечатъка на хроничен психически хаос, осезаем дори за хора без паранормални способности. Зак предпазливо отвори сетивата си.

Изчака няколко секунди, но не долови хаотични, разстроени вибрации откъм бездомника. Зак извади портфейла си и измъкна една петдоларова банкнота. Пусна парите в извивката, образувана от тялото на човека, така че да не ги види някой случайно минаващ крадец. Нощният патрул, който обикаляше на всеки час, щеше да мине скоро. Той щеше да събуди бездомника и да го прати да си ходи. Ако имаше късмет, бездомникът щеше да забележи петарката.

Не трябва да даваш пари на бездомници. Най-вероятно те ще отидат за пиене или наркотици. Но винаги съществуваше възможността спящият да е един от онези нещастници с вродени паранормални способности, които не успяваха да ги овладеят и в крайна сметка се озоваваха в някоя клиника или на улицата. Когато всички те смятат за побъркан, в крайна сметка наистина се побъркваш.

Зак мина покрай спящия и се отправи към заключената порта от ковано желязо, която служеше за страничен вход и бе най-прекият път към стаята му. Кой беше той, че да преценява дали някой бездомник има право да пие или не? След особено тежки случаи той самият се прибираше вкъщи, наливаше си уиски и редеше пасианси до късно през нощта. Това бе неговият начин да държи злокобните видения настрана.

Мислите му отново се върнаха на Рейна. Обективно погледнато, вероятно беше добре, че не го беше поканила да прекара нощта при нея. Имаше нужда да обмисли нещата на спокойствие. Това не

правеше перспективата да прекара нощта сам в празното си легло по-привлекателна, но щеше да го принуди да се концентрира върху работата.

На първо място в списъка на приоритетите му за тази вечер бе да се обади на Фалън Джоунс. Не бе особено вероятно новината за връзката на Уайлдър с Вела Талънтайър преди толкова години да повлияе на сегашната ситуация, но това все пак бе важен детайл, който липсваше в досието. Фалън трябваше да го научи. Той все натякваше как дори и най-дребният и незначителен факт може да преобърне даден случай и да предизвика истинска експлозия. В теорията на хаоса това се наричаше ефект на пеперудата.

Дребни, привидно незначителни подробности.

Дребни подробности като подметката на нова, чиста и скъпа маратонка, която се подава изпод покривката от вестници.

Долови смъртно движение зад себе си миг преди да се обърне.

Спящият сега бе напълно буден и се надигаше от пейката като кобра, която се готви да нападне. Одеждата и вестниците се свлякоха настрани, откривайки възрастна жена с къси посивели къдрици. Носеше широка рокля на цветчета. В дясната си ръка стискаше малък сгъваем чадър.

Крехката старица се наведе и се хвърли неестествено бързо към него, насочила върха на чадъра като копие към корема му.

22.

— Така е най-добре. — Рейна включи електрическия чайник, облегна се на плота и погледна Батман и Робин. — Снощната случка в Шелбивил беше просто стечение на обстоятелствата. И не бива да се повтаря. Не може физическото привличане да пречи на разследването.

Робин размърда едното си ухо, но като цяло не изглеждаше особено заинтересуван от анализа на решението й да не покани Зак в апартамента си. Батман беше съсредоточен върху големия порцеланов буркан за бисквити. Андрю й го беше подарил. Беше оцветен в яркочълто и синьо и бе един от малкото ярки акценти в минималистичния дизайн на жилището й.

Зареди лъжичката за чай със сместа, която й бе приготвил един местен билкар. Гласовете щяха да се върнат тази вечер. Обикновено минаваха няколко дни, преди да се изгубят в тъмното блато, където потъваха такива спомени.

Беше по нощница и халат. Лампите светеха приглушено. Слушаше концерт на Моцарт. Музиката на този композитор обикновено й помагаше. А още повече й помагаше якият оглушителен рок, който свиреха в любимото заведение на Пандора — „Кафе Ноар“. Но тази вечер нямаше желание да звъни на помощничката си и да й предлага да отидат там. Искаше да остане сама, за да обмисли случилото се през последните двайсет и четири часа.

— Животът, какъвто го познаваме, се променя — каза тя на котките. — Трябва да държим положението под контрол.

Батман измяука тихо и продължи да гледа буркана с бисквитите. Робин пристигна при тях с небрежна походка.

Рейна отвори капака на буркана. Опашката на Робин щръкна. Батман се съсредоточи още повече, вероятно с някаква странна котешка енергия се опитваше да я накара да му даде бисквита. И успя.

— Имате ли представа какво означава най-после да срещна мъж, който наистина разбира как се чувствам, когато чувам гласовете в главата си? — Рейна взе две котешки бисквити от буркана и затвори

капака. — Това, което се случи снощи, е резултат от комбинираното действие на адреналина и страхотното усещане, че един сексапилен мъж не се чувства отблъснат от мен въпреки паранормалните ми способности.

Батман отново измяука.

— Добре, добре.

Тя даде на котките бисквитите им и те се заеха да ги ядат лакомо.

Водата в чайника завря. Рейна го изключи и наля горещата течност в чашата. Нежният успокоителен аромат на билките се разнесе във въздуха.

— Едно нещо за играта на карти и секса с господин Джоунс — продължи да обяснява тя на котарациите. — Те определено прогониха гласовете от главата ми снощи.

Батман дояде бисквитата си и се огледа с надежда за още.

— Знаеш, че получавах само по една на ден — напомни му тя.

Котарациите се отказаха от опитите да ѝ въздействат телепатично.

Рейна извади лъжичката от чашата и я остави върху една малка чинийка до чайника. С чашата в ръка отиде в дневната. Черните ѝ балетни пантофки не издаваха никакви звуци върху голия дървен под.

Прозрачните хартиени абажури в стил оригами хвърляха приглушена светлина върху черното кожено канапе и креслата. Газовата камина се очертаваше в рамката си от блестящи черни плочки. Върху масичката за кафе от черен гранит я очакваше тесте карти. Край прозорците имаше две сухи дървета, оформени от дизайнер, които служеха на котките за катерене, панери за спане и разни други неща, с които си играеха. Батман и Робин обичаха да се любуват на гледката към градината.

Единствените цветни предмети в стаята бяха три стъклени статуетки. Всяка от тях бе поставена върху бял пиедестал и бе осветена от миниатюрна халогенна лампа на тавана.

Гордън и Андрю се оплакваха, че апартаментът с белите си стени, голи подове и черни мебели прилича на модернистична художествена галерия или зала за медитация. Но Рейна харесваше спокойната аскетична атмосфера на жилището си. В тежките нощи то бе противоотрова за гласовете.

Рейна застана до прозореца с чаша в ръка и се загледа към градината. Запита се дали Зак вече си е легнал, или говори по телефона

с Фалън Джоунс и се опитва да научи повече за случилото се между Уайлдър и Вела. Рейна знаеше, че това разкритие го бе изненадало не по-малко от самата нея. Реакцията му не бе престорена.

Внезапно ледени тръпки полазиха по гръбнака ѝ. Сякаш я удари ток. Чашата в ръката ѝ потрепери. Няколко капки от горещата течност намокриха пръстите ѝ и Рейна ахна стреснато. Част от чая се разля на пода.

— По дяволите!

Тя се втренчи в разлятата течност, озадачена от внезапно обзелата я нервност. Зак беше в съзнанието ѝ през целия ден, но за пръв път мисълта за него я разтревожи.

Рейна тръгна към кухнята. Остави чашата върху плота, откъсна няколко салфетки от кухненското руло и се върна в дневната.

Наведе се и попи разлятата течност. Когато се увери, че е изчистила всичко, се върна в кухнята, отвори шкафа под мивката и пусна смачканите салфетки в кофата за боклук.

Пулсът ѝ се бе ускорил. Рейна погледна пръстите си. Трепереха.

Какво ѝ ставаше? Само преди минути се чувстваше прекрасно. Сега нещо не бе наред, нещо сериозно застрашаваше Зак.

Беше абсурдно, но тя не можеше да преодолее желанието си веднага да му се обади, за да се увери, че е добре. Той беше написал номера си на една визитна картичка и ѝ я беше дал, преди да потеглят от Шелбивил. За всеки случай, ако се разделим и ти потръбва да се свържеш с мен — каза ѝ тогава.

Какво беше направила с картичката? Трябваше спешно да я намери. Опита да си спомни. Не беше лесно, защото адреналинът препускаше във вените ѝ и я изпълваше с чувство за трескава неотложност.

Батман измяука силно в краката ѝ. Робин се уви около глезените ѝ. Котарациите бяха доловили тревожността ѝ.

Това е налудничаво. Ох, грешна дума. Просто е странно. Наистина, наистина странно. За бога, спри и се успокой.

Беше пуснала визитката на Зак в чантата си, преди да седне в колата. Чантата. Къде другаде може да се дene една визитка?

Добре, следващата стъпка беше лесна.

Изтича в антрето и отвори вратата на гардероба. Чантата беше точно където трябваше да бъде, на полицата до чифт ръкавици и

купчина прилежно сгънати шалове.

Когато посегна към чантата, тя неволно докосна черния шлифер, окачен наблизно. Черна психична енергия я заля като вълна, изгарящо гореща и зла.

... Нека вещицата разбере, че си по следите ѝ. Нека се страхува...

Не!

Тя инстинктивно се дръпна назад и се спъна в Батман, който се бе озовал зад нея. Политна и се опря на стената. Опита да се хване за дръжката на вратата, за да запази равновесие, но не успя и се стовари тежко на пода.

За момент остана седнала, опитвайки да овладее нервите и сетивата си. Батман и Робин се суетяха наоколо неспокойни.

— Не ме гледайте — прошепна тя. — И аз не знам какво става.

Може би инцидентът в Шелбивил, последван от разкритията за тайните около смъртта на Вела, се бе оказал твърде тежък товар за нервите ѝ.

Не мисли така. Зак ти каза, че няма опасност да превъртиш заради способностите си. Вземи се в ръце. Разбери какво, по дяволите, става с теб. Носеше същия шлифер няколко часа по-рано и по него нямаше следи от черната енергия на онзи маниак.

— Някакво странно психично ехо — каза Рейна на котараците. — Може би Зак ще го обясни. Той знае всички отговори.

Зак. Трябваше да му се обади незабавно. Нали оттам тръгна всичко.

Тя потупа Батман по гърба и се изправи на крака.

Несигурно протегна ръка към гардероба и докосна шлифера.

... Накажи я. Също като другите. Гори, вещице...

Рейна рязко дръпна ръката си назад. Това наистина беше маниакът. Но това, което чуваше в главата си, не беше ехо на думите, които бе чула по-рано. Това беше нещо различно, нещо ново.

Тя стисна зъби, извади шлифера и го огледа внимателно. В джоба имаше нещо, което излъчваше лошите вибрации.

Предпазливо разкопча джоба и погледна вътре.

Блесна парче счупен порцелан. Рейна разпозна изящната жълто-зелена рисунка. Беше счупена чаша от пансиона в Шелбивил.

23.

Нещо не беше наред със старицата. Образът ѝ се размаза в движение и внезапно се превърна в мъж, облечен от главата до петите в черно. Черна скиорска маска покриваше лицето му. Вместо чадър той стискаше боен нож.

Очите на Зак се объркаха от внезапната трансформация, но паранормалните му сетива се активизираха максимално и му помогнаха бързо да разтълкува ситуацията. Несъзнателно, както правеше, когато бе в опасност, той се довери на паранормалните си инстинкти.

Огледалните му способности разпознаха убиеца срещу него и предвидиха следващото му движение за частица от секундата.

Хвърли се надясно, защото знаеше, че нападателят му ще очаква да се дръпне наляво. Мъжът със скиорската маска се размаза. В следващия миг отново се появи старицата. Тя се фокусира със смайваща скорост и се хвърли към жертвата си.

Старицата всъщност имаше способности на ловец.

Това не бе добра новина. Зак прекарваше много време във фитнес залата и на ринга като спаринг-партньор на свои роднини ловци. Беше добър, но му липсваха свръхестествената скорост и светкавичните рефлексии на един ловец десета степен. А мъжът с маската определено имаше десета степен.

Рязко извади пистолета от кобура си. Старицата понечи да ритне ръката му с пистолета. Той успя да избегне удара, но загуби равновесие и политна назад. Втори удар порази рамото му. Пистолетът излетя от ръката му и изтрака някъде на цимента. Нямаше време да го търси. Не можеше да откъсне и за миг поглед от старицата.

В следващия момент тя пак се трансформира в мъжа със скиорската маска. Този път Зак долови издйническите белези преди преобразяването и мозъкът му обработи информацията светкавично. Изведнъж разбра нещо много важно. Постоянното преобразяване

вземаше своята цена. То забавяше нападателя му. Тогава защо онзи го правеше, след като така пилееше психичната си енергия?

Въпреки забавянето при трансформацията, нападателят му все още бе невъобразимо бърз. Единственото, което Зак можеше да направи, бе да отбива ударите с ножа. Но нямаше как да избяга. Зад гърба му беше тежката желязна врата. Нападателят блокираше пътя му за бягство.

Старицата отново го нападна със смъртоносен устрем. Сетивата на Зак отбелязаха положението на тялото и след секунди, без самият да си даде сметка как, той бе разбрал, че очаква да се хвърли надясно. Зак изчака до последната възможна секунда и се метна наляво.

Старицата се блъсна в желязната врата. За частица от секундата изглеждаше дезориентирана.

Зак се възползва от тази възможност и побягна към паркинга. Ако можеше да се добере дотам, щеше да използва паркираните коли като прикритие.

Мъжът със скиорската маска изведнъж се оказа точно зад него. Бягаше като хищник, който преследва жертвата си.

Зак се извъртя рязко, описвайки малък полукръг, и протегна десния си крак.

Уловен по средата на трансформацията, мъжът се спъна в крака му и падна на земята. Но с бясна скорост се претърколи и изправи вече като старицата.

Зак грабна моравото одеяло, което лежеше на земята. Хвърли го върху лицето на жената.

Одеялото попадна в целта и закри очите на старицата за няколко решаващи секунди. Жената отскочи назад, дърпайки диво одеялото със свободната си ръка.

Урок номер едно от тренировките: изненадата и късметът могат да победят и най-добрите рефлексии.

Жената отново се превърна в мъжа с маската.

Зак не направи опит да го атакува. Нямаше начин да спечели ръкопашна битка с ловец. Трябваше да стои извън обсега му. Пистолетът беше единствената му надежда. Видя го с ъгълчето на очите си. Лежеше на цимента, на около три метра разстояние.

Прокрадваше се към него, когато внезапно блеснаха фаровете на кола и заслепиха и Зак, и нападателя му. Една кола паркираше в

съседство.

Фигурата в черно отново се поколеба. После се извърна и хукна към сенките край паркинга. Зак взе пистолета и побягна след него, но знаеше, че по-добрите рефлексии и скоростта на нападателя ще му позволят да се измъкне.

Мъжът с маската стигна до един черен джип, който се намираше в далечния край на паркинга. Вратата за пътника вече беше отворена и колата се движеше, когато мъжът скочи на седалката до шофьора. Мощният двигател изрева.

Джипът се устреми с незапалени фарове право към Зак. Ясно бе, че се опитват да го прегазят.

Зак се хвърли в тясната пролука между две коли.

Черният звяр профуча край него, излезе от паркинга и пое по улицата. Секунди по-късно изчезна от полезрението му. Зак не се изненада изобщо, че джипът беше без регистрационен номер.

Чу позната мелодия. Бръкна в джоба си, извади мобилния телефон и го отвори.

— Джоунс — каза по навик, без да отмества поглед от мястото, където беше изчезнал джипът.

— Зак? — Гласът на Рейна беше напрегнат и изплашен. — Добре ли си?

Тревогата в гласа ѝ прикова вниманието му.

— Какво има? — попита той бързо.

— Не съм сигурна. Преди няколко минути ме обзе необяснима паника. Не знам защо, но имах чувството, че си в беда.

— Хм.

— Задъхан си. О, мили боже. — Тя прозвуча ужасно сконфузена. Прокашля се. — Прекъсвам ли нещо?

Отне му секунда да се сети какво има предвид тя.

— Не. Какво става, Рейна?

— Не ми се сопвай така.

— По дяволите, какво става?

— Отидох до гардероба, за да взема твоята визитка от чантата си, и попаднах на нещо странно. Ако не халюцинирам, може да имам сериозен проблем.

— Какъв проблем?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че убиецът ме е проследил до дома ми — прошепна.
— Тази вечер е бил в апартамента ми. Оставил ми е малък сувенир.

24.

Зак стигна до апартамента ѝ за по-малко от десет минути, което означаваше, че е нарушил всички ограничения на скоростта в Ориана.

Когато Рейна му отвори вратата, очите ѝ веднага се спряха на пътната чанта в ръката му. Беше очевидно, че той се кани да прекара нощта при нея. Тя не направи никакви възражения. Зак си каза, че това говори красноречиво за здравия ѝ разум.

Двете котки го обиколиха няколко пъти с интерес и му позволиха да ги почеше зад ушите. После доволни се отправиха към дневната.

Чак тогава Зак осъзна, че Рейна го гледа с шокирано изражение и отворена от ужас уста.

— Какво е станало с теб? — прошепна тя.

Той погледна надолу и видя, че ризата му виси изпод якето. Косата му сигурно беше разрошена, но като цяло не изглеждаше чак толкова зле. Чудеше се защо тя беше толкова стресната. После му просветна, че вероятно долавя енергията, стимулирана от адреналина и насилието.

— Сбих се — каза той. — Обаче другият се измъкна.

— Сбил си се? — попита тя невярващо.

— Това е дълга история. Ще ти обясня по-късно.

Рейна го изглежда навъсено.

— Каза ми, че избягваш сбиванията по барове.

— Това сбиване не беше в бар. Кажи ми за това парче от чаша, което си намерила в джоба си. Сигурна ли си, че е от чашата, която си използвала в Шелбивил?

За момент му се стори, че тя ще продължи с тирадата за сбиването, но вместо това с неохота се концентрира върху странната находка.

— Не мога да бъда сигурна, че е от същата чаша, която беше в моята стая — призна тя. — Но на подноса имаше точно такава чаша. Когато напуснах пансиона, тя още си стоеше там.

— Спомням си.

— Трябва да е влязъл в стаята, намерил е чашата, счупил я е и е оставил едно парче тук тази вечер.

Зак огледа ключалките.

— Как е влязъл в апартамента ти?

— Не знам. Нямахме признаци за насилствено влизане. Не долових никакви лоши вибрации по дръжката на вратата.

— Няма как да си ги доловила — каза той разсеяно, — освен ако маниакът не е бил настроен да убива, когато е влязъл. Освен това нищо чудно да е бил с ръкавици, когато е влязъл. Психичната енергия се предава при директен контакт с кожата. Ръкавиците са относително ефективни бариери.

Рейна потрепери и погледна черната лакирана полица на стената.

— Трябва да е бил много ядосан, когато е разбил чашата. Парчето излъчва паника и ярост.

Зак проследи погледа ѝ и видя парчето счупен порцелан на полицата. Концентрира се и посегна да го вземе.

Тъмната енергия заля сетивата му. Сцената, която изплува в съзнанието му, бе кошмарна като във филм на ужасите. Трая само няколко секунди. В този кратък отрязък от време с парчето порцелан в ръката си усети прилив на ярост и паника и желание да го запрати към някоя твърда повърхност.

Остави парчето на полицата и опита да потисне прилива на адреналин в кръвоносната си система. Тази вечер беше получил достатъчна доза.

— Маниакът е бил тук, това е сигурно — каза той. — Всъщност, сигурен съм, че някакъв маниак е бил тук. Не съм влизал в мазето на леля ти, така че няма как да знам дали е същият.

— Повярвай ми, същият е. — Рейна се взираше потиснато в счупената чаша. — За пръв път ми се случва някой от тях да ме проследи.

— Доста изнервящо е — съгласи се той.

— По-скоро е ужасяващо. Извади ме от равновесие.

Зак я хвана за раменете и я придърпа нежно към себе си.

— Това, че си се изплашила, е добре. Изплашените хора са по-внимателни.

— Не се засягай — каза тя, притиснала лице в гърдите му, — но това не е позитивният решителен подход, на който се надявах.

— Съжалявам, сигурно е последица от работата ми в „Джоунс и Джоунс“. Фалън Джоунс се придържа към теорията, че всичко, което може да се прецака, обикновено се прецаква. Затова се дразни, когато някой от агентите се отдаде на позитивно мислене.

— Трябва да е страшно забавен човек.

— Погледни дефиницията за „забавен“ в речника и ще видиш снимката на Фалън до нея.

Тя издаде някакъв странен приглушен звук, който може би беше сдържан смях. Напрежението осезателно спадна. Рейна вдигна глава.

— Кажи ми какво видя — помоли тя.

— Същото, което ти чу. Копелето разби чашата и пристъп на дива ярост и паника. Започва да се плаши. Вини теб, че си провалила плановете му.

— Трябва да ме е наблюдавал в Шелбивил, изчакван е да потегля. Но е рискувал с влизането в стаята ми. Чудя се дали някой не го е забелязал.

— Добър въпрос. Но има и друга възможност.

— Каква?

— Може да не се е страхувал, че ще го видят. Може да е имал основание да се намира в пансиона. — Зак обмисли тази идея още малко. — Възможно е да е някой от служителите или гост на пансиона. Мястото беше пълно с репортери и оператори. Лесно би могъл да излезе сред тълпата от непознати.

— Така е.

— Големият въпрос тук е какво го е насочило към теб. Според хората в Шелбивил ти и агентът сте открили момичето случайно.

Рейна се отдръпна леко и го погледна с мрачно изражение.

— Не знам за теб — каза тя, — но ако се съди по моя опит, истинските манази не признават съвпаденията. За тях всяко нещо е знак.

Той издиша бавно.

— Права си.

— Момичето беше намерено в къщата на една вещица. Той знае, че аз съм племенница на вещицата. За него това означава, че и аз съм вещица. Не на последно място, той знае, че аз съм била там, когато момичето е било открито. Значи съм лично отговорна, че съм осуетила последния му лов на вещици.

— Някакви други следи тук, в апартамента ти?

— Не, обиколих набързо, докато те чаках. — Сбърчи нос с отвращение. — Това не означава, че не е огледал всичко.

— Съмнявам се да е останал повече от няколко минути. Прекалено рисковано е било. — Зак извади телефона си.

— На кого ще звъниш?

— Първо на главен инспектор Лангдън в Шелбивил. Имаш ли му номера?

— Да, но защо да му звъним? — Рейна махна с ръка. — Нямаме никакви доказателства. Лангдън ми даде да разбера съвсем ясно, че не вярва на екстрасенси. Нещо повече, останах с убеждението, че той ме смята за първокласна кучка. Не мисля, че ще се впечатли, ако разбере, че някой ме е заплашвал.

— Очевидно е човек с ограничено въображение. Дай ми номера му.

Тя го изгледа начумерено, но покорно отиде до гардероба и потърси визитката на Лангдън в чантата си.

— Като оставим личните впечатления настрана — каза тя, докато му подаваше визитката, — единственото, с което разполагаме, е парче от чаша за чай, което не доказва нищо. Не бих се изненадала, ако Лангдън заключи, че сама съм счупила проклетата чаша и съм донесла парчето тук, за да инсценирам заплахата и да привлека вниманието на медиите. Когато говорих с него, усетих, че той само чака да обявя паранормалните си способности.

— Но ти не го направи?

— Шегуваш ли се? Ако бях споменала нещо такова, той изобщо нямаше да обърне внимание и на дума от това, което казах за убиеца. А така съм почти сигурна, че според него съм си измислила всичко, което му казах.

— Все пак ще му се обадя. Възможно е да не ми обърне особено внимание, но няма да може да каже, че не е бил информиран. — Зак набра номера.

На четвъртото позвъняване отговори сърдит сънен глас:

— Лангдън.

— Събудете се, главен инспектор Лангдън. Изглежда, вашият убиец е бил в Ориана тази вечер.

— Кой, по дяволите, се обажда? — Лангдън вече беше напълно буден.

— Зак Джоунс. Аз съм частен детектив. — Това бе стандартната му легитимация, когато работеше по някои случаи. Наистина имаше лиценз за частен детектив, както и всички останали агенти от „Джоунс и Джоунс“. Агенцията беше напълно законна фирма.

Зак съобщи на Лангдън сбита версия на случилото се.

Лангдън не се впечатли.

— Значи госпожица Талънтайър смята, че убиецът я е проследил до Ориана, само защото е намерила парче от счупена чаша в джоба на шлифера си? — попита той.

— Тя не е счупила чашата — каза Зак търпеливо.

— Откъде знаете?

— Напълно съм сигурен.

— Тя ваш клиент ли е? — попита Лангдън с подозрение.

— Да.

— Значи имате причини да ѝ вярвате. Аз пък си имам други, достатъчно солидни версии, които да проверя. Не мога да си губя времето.

— Маниакът е бил в апартамента ѝ тази вечер.

— Защо му е да се занимава с нея? — попита Лангдън.

— Отличен въпрос.

— Вижте, според това, което беше изнесено в медиите, единственият отговорен за намирането на момичето е Дъг Спайсър, агентът по недвижими имоти. Не съм съобщавал името на госпожица Талънтайър на пресата.

— Шелбивил е малък град. Всички местни жители знаят, че тя е била със Спайсър, когато момичето е било намерено. Нещо повече, момичето е било открито в къщата на лелята на госпожица Талънтайър. Съвсем логично е убиецът да насочи гнева си към нея. Всъщност може би не е зле да проверите дали всичко е наред със Спайсър. Възможно е и той да е в опасност.

— Изобщо няма да се вържа на тези ваши теории — каза Лангдън уморено. — Но ето какво ще направя. Ще се обадя на онзи детектив от Ориана и ще го помоля утре да се отбие в дома на госпожица Талънтайър и да погледне тази счупена чаша.

Това беше всичко, на което можеха да се надяват. Бродли Мичъл поне щеше да повярва на Рейна.

— Благодаря — каза Зак с огромно усилие на волята.

— Не се засягайте, Джоунс, но вашата клиентка е странна жена. Ако трябва да се изразя учтиво, тя е доста лабилна.

— Лека нощ, Лангдън. — Той затвори, без да изчака отговора на Лангдън, и погледна Рейна. — Ще изпрати Мичъл да дойде и да погледне чашата.

— Е, Бродли поне ще ми повярва.

— Да, и аз това си помислих. — Зак набра друг номер.

— Сега на кого звъниш? — попита тя.

— На Фалън Джоунс.

— Защо?

— Защото преди около двацет минути някакъв ловец с паранормални способности се опита да ме изкорми като риба с един много голям нож. Никога не съм си падал по ножове.

Рейна го погледна ужасена.

— Мъжът, който те е атакувал, е един от онези ловци, за които ми разказа? Онези, които виждат в тъмното?

— Да, Фалън май ще излезе прав.

Уплахата ѝ премина във възмущение.

— Какво искаш да кажеш с това, че Фалън Джоунс бил прав?

Зак я погледна, докато чакаше Фалън да се обади.

— Той се надяваше, че като ме изпрати тук, ще предизвика някой да излезе на повърхността. Изглежда, че планът му проработи.

Фалън вдигна телефона след първото позвъняване. Изглеждаше мрачен и избухлив, както обикновено.

— Кажи ми някоя хубава новина, Зак.

— Това ще е направо черешката на тортата. Един ловец се опита да ме убие тази вечер на паркинга до мотела.

На другия край на линията последва кратко мълчание.

— Предполагам, че си добре, щом ми звъниш — каза накрая Фалън.

— Толкова си загрижен за хората си, Фалън! Да, добре съм.

— Ами другият?

— Измъкна се.

— По дяволите!

— И аз се ядосвам. Но научих някои неща, които сигурно ще поискаш да вкараш в онзи твой компютър, който наричаш мозък.

— Какви неща?

Знаеше, че Фалън вече го слуша съвсем внимателно.

— Ловецът, който ме нападна, може да прави един страхотен фокус. Преобрази се в симпатична старица пред очите ми, точно както бе залетял към мен с ножа. Случвало ли ти се е да се биеш с някой, който прилича на прабаба ти?

— Уточни „преобрази“ — заповяда рязко Фалън.

— Отначало онзи изглеждаше като бездомник, който спи в пасажа. Според мен това бе стандартна дегизировка. Разкрих го по скъпите маратонки. В следващия момент видях една старица да се носи към мен с чадър в ръка, при това с невероятна скорост. Но ми беше трудно да я фокусирам. После, наред атаката, старицата се трансформира в мъж, облечен в черно и със скиорска маска. Чувал ли си за паранормален талант, който владее изкуството на илюзиите?

Фалън мълча известно време. Почти се чуваше как пукат мозъчните му клетки.

— Може би — каза Фалън накрая. — Мисля, че в историческите хроники има някакви стари легенди. Ще потърся и ще ти се обадя след това. Нещо друго?

— За бога, не съм стигнал до най-възбуждащата част. Тук, в Ориана, беше напрегната вечер. Изглежда, че Огнения убиец е проследил Рейна от Шелбивил дотук.

— Слушай, Зак, не искам да се разсейваш с допълнителни разследвания. Ясно ли се изразих?

— Извинявай, но новината, че Рейна е мишена на убиец садист, е малко трудна за пренебрегване. Не всички имаме твоя талант за концентрирано мислене, Фалън.

— Е, и? Стой близо до нея. И без това ти се плаща да правиш точно това. С теб ще е в по-голяма безопасност, отколкото ако я охранява въоръжен полицаи. Можеш да я пазиш, докато проучвате случая с Лорънс Куин.

— Ти си много целеустремен човек, Фалън.

Фалън се престори, че не го е чул.

— Ако си свършил, имам нещо за теб. Не е кой знае какво, но предчувствам, че може да се окаже полезно.

— Слушам те. — Зак се концентрира. Когато Фалън споменеше думата предчувствие, агентите наостряха слух.

— Моят аналитик откри нещо интересно за Лорънс Куин. Оказва се, че е бил голям почитател на блуса. Проверих тук-там. В Ориана има един клуб, където свирят джаз и блус. Нарича се „Вратата към алеята“.

25.

Худини. Мразеше кодовото име, което му бяха дали. Той се казваше Шон Танър и до неотдавна беше в светлините на прожекторите. Вярно, че когато човекът от „Нощни сенки“ се свърза с него, той беше не особено известен магьосник в Лас Вегас, но бе на път да се прочуе. Беше роден да стане звезда в някое голямо казино. Никой друг не можеше да прави това, което правеше той. Неговите магии бяха истински.

Нощните сенки обаче му обещаха повече, много повече. И му го осигуриха.

Вече бе много повече от второстепенен изпълнител. Лекарството не само му даваше допълнителни способности на параловец, но засилваше и таланта му на илюзионист. Бяха му казали, че той е нещо ново и различно в света на паранормалните таланти: ловец илюзионист десета степен. Заслужаваше уважение, но не го получаваше от Джанюари.

— В „Нощни сенки“ никой не толерира провалите — заяви Джанюари.

Изпълниха го ярост и неудовлетвореност заради пропуснатата възможност. Едва се сдържа да не счупи врата на Джанюари. Щеше да го направи толкова лесно.

За нещастие Джанюари беше източникът му на лекарството. Докато откриеше как да се сдобие с формулата от някой друг в „Нощни сенки“ — тайнствения човек, пред когото отговаряше Джанюари например, — трябваше да изпълнява заповедите.

— Не съм се провалил — каза той. Втренчи се през предното стъкло на джипа към тъмната улица. — Видя какво стана. На паркинга се появи друга кола. Попаднах в светлините на фаровете. Нямах избор, трябваше да се махна. Ти сама каза, че не бива да привличаме вниманието на ченгетата.

— Наблюдавах те. Джоунс те принуди да се защитава. Очевидно илюзията със старицата не работи.

— Работи.

Но го беше забавила и не можеше да я контролира. Това много го тревожеше. Страхуваше се да каже на Джанюари, че в разгара на битката не успяваше да задържи илюзията. Тя се включваше и изключваше произволно като счупен прожектор.

— Ти се спъна и падна — настоя Джанюари.

Явно неслучайно Джанюари^[1] имаше това кодово име. Беше студена като буца лед.

— В боя стават такива неща. Това не би променило изхода. Джоунс не е толкова бърз като мен.

— Той има огледален талант. Предвиждаше всяко твое движение.

— Това не е вярно. Бях го притиснал. Ако не беше проклетата кола, щях да го довърша.

— Надявам се разбираш, че твоят провал ще се отрази зле и на мен. Джоунс остана жив тази вечер. Това означава, че ми предстои неприятен разговор с определен човек. Трябва ли да ти напомням, че и двамата зависим от този човек да ни доставя лекарството?

Наложи си да премълчи. Имаше едно сериозно преимущество. Джанюари можеше да бъде заменена, но не и той. Той беше уникален лабораторен експеримент. Бяха му обяснили, че талантът за илюзии е изключително рядко явление. А талант като неговия, който можеше при подходящо химично стимулиране да се разшири и обогати с талант на ловец десета степен, беше от сферата на митовете и легендите.

Той бе на път да стане жива легенда в организацията. „Нощни сенки“ се нуждаеха от него.

— Следващия път ще се справя с Джоунс — каза накрая.

— Аз ще реша дали ще имаш втори шанс с Джоунс.

Нямаше смисъл да спори. Вместо това започна да крои свои собствени планове.

[1] На английски името означава януари. — Б.пр. ↑

26.

Когато Зак най-сетне приключи разговора, Рейна направо кипеше.

— Доколкото разбирам, господин Джоунс не е състрадателен работодател — каза тя. Едва се беше сдържала да не изтръгне телефона от ръката на Зак и лично да каже на Фалън Джоунс какво мисли за него.

Зак сви рамене.

— Аз го приемам като клиент, не като работодател. Работя за него на договорна основа. Доколкото знам, всичките му агенти и аналитици правят същото. Той няма свои служители. Съмнявам се дали би могъл да намери някой, който да работи за него на пълно работно време. Той просто ангажира този агент, от чийто талант се нуждае в конкретния случай.

— Не за това говорех. — Рейна разпери ръце в отчаяние. — Едва не те убиха тази вечер. Ако се съди по разговора, Фалън Джоунс не изглежда особено притеснен за теб.

— Характерно за Фалън е, че винаги гледа същественото. Щом съм жив и здрав, той вече мисли за следващия ход.

— И все пак не мисля, че е добър човек.

— Фалън си е Фалън. Човек трябва да го познава, за да го оцени.

— Но сигурно няма много приятели — измърмори тя.

— Няма, но това изобщо не го тревожи.

Рейна въздъхна.

— Какво следва сега?

Той погледна пътната си чанта и вдигна очи, за да срещне нейните.

— Предвид скорошните събития, изглежда, че за известно време ще отседна при теб. Къде да си оставя нещата?

Тя си напомни, че беше очаквала това. Той беше тук единствено заради опасността. Това беше бизнес, нищо повече. Но той беше тук,

под нейния покрив, и осъзнаването на този факт караше сърцето ѝ да бие ускорено.

— Добре. — Постара се да прозвучи спокойно и невъзмутимо.

— Не спориш, а?

Рейна повдигна вежди.

— Сериен убиец е влязъл в дома ми тази вечер и при това ми е оставил знак, че ме е набелязал за мишена. Не съм идиот. Определено се радвам, че имам гост, който знае как да се оправя с хора, които атакуват други хора с ножове.

— А аз се радвам, когато здравият разум побеждава. Ще се обадиш ли на Гордън и Андрю да им кажеш какво става?

Тя поклати глава.

— Няма смисъл. Ще отменят пътуването си и ще пристигнат тук, разтревожени за мен. Не могат да направят нищо. Всъщност, ако останат в града, може да се окажат в опасност. Ако маниакът разбере колко са важни тези хора за мен, може да... — Рейна млъкна.

— Ти избираш. Къде ще спя?

— Превърнах втората спалня в библиотека. Там има разтегателно канапе.

— Опасявах се, че ще кажеш нещо такова. Води ме.

Тя се обърна и тръгна по коридора. Зак я последва с чантата и якето си в ръка. Батман и Робин тръгнаха по петите им, заинтригувани от необичайната ситуация.

— Може би трябва да помислиш дали да не си вземеш куче — каза той. — Котките са страхотни, но не стават за охрана.

Рейна го погледна през рамо.

— Ще те оставя ти да обсъдиш този въпрос с Батман и Робин. Нещо ми подсказва, че няма да се съгласят лесно.

Тя отвори вратата на библиотеката и влезе първа. Стенните лавици бяха отрупани с книги. До прозореца имаше лъскаво бюро със стъклен плот. Канаето, черно и кожено като останалите мебели за сядане, се намираше в средата на стаята.

Рейна извади чаршафи и възглавница от шкафа. Когато се върна в библиотеката, Зак беше разпънал канаето. Двамата заедно го застлаха. Преживяването бе доста особено. Но и всичко, което правеше с Брадли, беше особено.

— Има две бани — обясни тя и посочи вратата от другата страна на коридора. — Ето тази ще е само за теб.

— Благодаря.

Тъй като не се сети за друга причина да се задържи в стаята, Рейна тръгна към вратата.

— Лека нощ — каза тя.

Зак не се опита да я спре, но Рейна отгатна по погледа му, че много му се ще да го направи.

Това ли искаше? Да се втурне към нея, да я вдигне и да я хвърли на леглото? Сам да вземе решение?

Разбира се. Коя жена, в чиито вени тече кръв, не би искала да разиграе именно този сценарий? Животът с всеки изминал ден ставаше все по-сложен.

Рейна успя да излезе в коридора, без да се поддаде на изкушението да се хвърли в обятията му. Дотук добре.

Когато бе на две крачки от вратата, той заговори:

— За малко да забравя да ти кажа. Фалън ми съобщи нещо за Лорънс Куин. Бил голям почитател на блуса. Оказва се, че в този град имало някакъв клуб.

Тя се обърна и застана на прага на стаята.

— „Вратата към алеята“. Никога не съм ходила, но съм чувала, че е много популярен.

— Фалън смята, че си струва да го проверим, а тъй като предчувствията са негова специалност, не бих пропуснал това. Утре...

— Зак погледна часовника си. — Всъщност днес двамата с теб ще посетим онзи бар.

Любопитството ѝ се засили.

— Звучи интересно.

Той я погледна с разбиране.

— Харесва ти да ловуваш, а? Въпреки тежките съпътстващи ефекти.

— Харесва не е точната дума — каза бавно тя. — Но, да, наистина това ми дава нещо. Чувствам удовлетворение, като използвам таланта си. Не мога да го обясня, но имам нужда да го правя от време на време.

— Аз също. Стигнах до заключението, че като помагам да възтържествува справедливостта, успявам да прогоня виденията и

гласовете.

Обзе я чувство на почуда.

— Точно така. Никога не съм го обмисляла от тази гледна точка, но точно същото се получава и с мен.

Зак отиде при нея, хвана лицето ѝ в дланите си и я целуна бавно. Когато най-после вдигна глава, възбудата препускаше в тялото ѝ.

— Лека нощ — каза той.

Рейна успя да стигне до спалнята си, без да погледне през рамо. Нямаше нужда. Знаеше, че той я гледа от прага на библиотеката. Усещаше очите му върху себе си. Всичко в нея започна да се топи.

Няколко минути по-късно тя се настани в леглото, взе тестето карти от чекмеджето на нощното си шкафче и се подпря на няколко възглавници.

Робин и Батман се сгушиха до нея.

Нареди първия пасианс и опита да прогони зловещия глас, който ѝ шепнеше:

... Гори, вещице, гори...

27.

Фигурата, застанала до долния край на леглото, се очертаваше на фона на прозореца. Знаеше, че е мъж, но не виждаше лицето му. Опитва се да помръдне, да извика, но нито крайниците, нито гласът ѝ реагираха. Ужасът я парализира.

— Мама се опитваше да прогони демона, но всеки път, когато ме наказваше, само го правеше по-силен. Сега аз му служа. Демонът ме направи по-силен от всяка вещица... Ти ще бъдеш наказана, а после ще изгориш...

Събуди се от усещането за нещо меко и топло до бузата си. Отвори очи и видя Робин, който бе застанал до главата ѝ и я наблюдаваше тревожно. Батман беше от другата страна. Докосна рамото ѝ с малкото си носле и измяука тихо.

Нощницата ѝ беше мокра. Рейна потрепери от усещането за студ и жег едновременно, което я спохождаше винаги когато гласовете нахлуваха в главата ѝ нощем.

Седна, придърпа и двете котки в скута си и зарови лице в козината им.

— Благодаря, момчета — прошепна им.

— Предчувствах, че вечерта ще бъде тежка — каза той от вратата. — Не се надявах пасиансите да свършат работа. Мъчително е, когато гласовете говорят за някой, който навярно е мъртъв. Много трудно, почти невъзможно е да се дистанцираш. Но нещата са съвсем различни, когато мишената си ти и гласовете говорят за теб.

Рейна повдигна глава и го погледна. В сумрака видя, че той е само по панталон.

— На теб случвало ли ти се е?

— В известен смисъл.

— Много загадъчно.

— Съжалявам. Това е дълга история.

— Която не обичаш да разказваш.

— Не става по-леко, като я повтаряш, повярвай ми.

Той има право на своите тайни, помисли си тя. Познаваше го от малко повече от двайсет и четири часа. Как бе възможно мъж, когото е срещнала едва вчера, сега да стои тук, на сантиметри от спалнята ѝ?

Как бе възможно сериен убиец да е влизал в апартамента ѝ тази вечер? Животът ѝ се превръщаше в хаос.

— Не исках да те будя — каза тя.

— Не спях. — Зак не помръдна от вратата.

— Аз всъщност заспах, но после започнах да сънувам. Мисля, че имах лек пристъп на паника.

— Нищо чудно.

— Нищо чудно наистина. Трябваше да го очаквам.

— Предполагам знаеш, че паранормалните способности са тясно свързани с интуицията. Когато твоите свръхсетива забележат опасност, това пробужда добрите стари примитивни рефлексии от рода на „бий се или бягай“.

— Определено знаеш много за този род неща.

— Това е, защото съм имал преимуществото да израсна...

— В обществото „Аркейн“ — довърши тя. — Вече спомена този факт един-два пъти.

— Просто се опитвах да обясня.

— Знам. Но тази тема ми действа леко изнервящо.

— Тогава да я сменим. — Зак изчака малко. — Да поиграем ли Блек Джек?

Защо не? Със сигурност нямаше да успее да заспи повече.

— Добре. — Понечи да отметне завивката си, за да стане и да си облече халата.

— Няма нужда да ставаш. — Той влезе в стаята и светна нощната лампа. После седна на ръба на леглото. — Можем да играем тук.

Ако съдеше по предишния си опит да играе на карти с него в стая, в която има и легло, това вероятно не беше добра идея. Но Зак вече раздаваше.

— Пак ли ще играем на истински пари? — попита тя.

— Мога да се сетя само за две неща, които правят картите интересни. — Той се усмихна бавно и дяволито. — Едното са парите.

Рейна се събуди в сивото дъждовно утро с усещането за нещо топло и тежко, притиснато до гърба ѝ. Не бяха Батман или Робин. Котките бяха в краката ѝ. Освен това имаше нещо увито около кръста ѝ. Тя погледна надолу. Определено не беше котешка лапа. Беше голяма и силна мъжка ръка.

Прекара няколко секунди, ровейки в спомените си. Изиграха няколко игри Блек Джек. Тя печелеше известно време. Пишеха резултатите върху лист хартия.

В някакъв момент Зак отиде в кухнята и донесе бутилката уиски, която Рейна държеше за Андрю и Гордън. Спомни си, че изпи една-две чаши, а може би и три. Малко след това нещата ставаха приятно смътни.

Подпря се на лакти и погледна Зак. Той беше избутал завивката до кръста си, защото му беше топло, но очевидно още беше по панталон. Рейна огледа широкия му гръден кош.

Шокът я прониза.

— Зак?

Той отвори очи и я погледна с лениво мъжко възхищение.

— Снощи не сме играли покер с разсъбличане, ако това те тревожи.

Рейна застана на колене и огледа гърдите му по-отблизо.

— Мили боже, имаш вид, сякаш те е блъснал автобус.

Той погледна надолу и се намръщи, когато видя синините.

— Обикновено не съм така лилав, но не е толкова зле, колкото изглежда.

— Трудно ми е да го повярвам. Нямах представа, че си толкова зле. Трябваше да те закараме в спешното още снощи. — Рейна тръгна да става от леглото. — Обличам се и веднага тръгваме натам.

Зак я хвана за китката и я спря с лекота.

— Спокойно. Нямам нищо счупено.

— Сигурен ли си?

Той изглеждаше развеселен от загрижеността ѝ.

— Просто съм малко натъртен.

— Малко? — Тя го погледна с недоверие.

— Добре де, натъртено е. — Зак предпазливо докосна ребрата си. — Няколко противовъзпалителни таблетки ще оправят работата. Как изглежда лицето ми?

Тя го огледа внимателно.

— Нямах синини, колкото и да е невероятно.

— Добре, това ще ми спести някои излишни въпроси днес. Насинените очи винаги привличат вниманието. — Той я придърпа леко към себе си. — Знаеш ли какво, ако наистина искаш да ускориш оздравяването ми, имам едно предложение.

Една целувка не беше добра идея, но тя не се сдържа и се наведе към него. Докосна леко с устни неговите.

— О, да — каза той и очите му потъмняха. — Това е вълшебното лекарство, да.

Ръката му се обви около кръста ѝ. Рейна устоя.

— Не бих си и помислила да се възползвам от ранен човек.

— Няма нищо. Знам, че ще бъдеш нежна с мен.

— Нямах нужда от секс — заяви тя строго, наслаждавайки се на спора повече, отколкото бе готова да признае. — Имаш нужда от закуска и противовъзпалителни таблетки.

— Ето къде грешиш. — Зак вдигна пръст и добави назидателно: — Сексът води до освобождаването на най-различни ендорфини в кръвта. Кара те да се чувстваш добре. Действа като тоник.

Рейна се засмя, но се изправи, намери очилата си и навлече халата.

— Закуската ми се струва по-безопасна.

— Ти залагаш големи суми във Вегас и участваш в залавянето на разни убийци ей така, между другото. Откога търсиш безопасните неща?

Тя се закова на място при тези думи. Винаги се бе възприемала като човек, който избягва рисковете. Беше прекарала зрелия си живот, криейки способностите си почти от всички, с изключение на малка група приятели. Точно както я беше учила леля Вела, винаги бе внимавала да не дава повод да я сметнат за луда. Преди да срещне Зак, тя никога не бе стигала до истинска близост с мъж, защото се страхуваше да разкрие истината за себе си.

Мисълта, че не е от хората, които се страхуват да рискуват, беше много изненадваща за нея. Канеше се да отвърне с някоя хаплива забележка на Зак, точно както би постъпила една самоуверена и смела жена, когато забележа бележника на нощното шкафче.

Вгледа се в цифрите, написани на най-горния лист, и се възмути.

— Какво е това? — Рейна грабна тефтера и го вдигна пред очите му.

Той се надигна на лакът и погледна цифрите, мръщейки замислено вежди. После се усмихна.

— Това е резултатът от нашата малка приятелска игра на Блек Джек снощи.

— Според написаното тук ти дължа десет хиляди четиристотин и петдесет долара.

— Късметът ми проработи, след като ти изпи три чаши уиски.

— Как ли не! Аз никога не губя на Блек Джек. Ти си ме напил и си се възползвал от състоянието ми.

— Три малки чашки уиски са достатъчни да се напиеш до безпаметност? Ще запомня това.

— Беше комбинация от уискито и стреса — отвърна тя възмутено. — Напоследък съм под голямо напрежение.

— Не знам — поклати глава Зак. — На мен това ми звучи като оправдание.

— Ха! — Рейна хвърли тефтера на нощното шкафче и сложи ръце на кръста си. — Има само едно друго възможно обяснение.

— Какво?

— Лъгал си.

— Значи ли това, че се опитваш да се измъкнеш?

— Ако смяташ, че ще получиш десет бона от мен много грешиш.

— Може да се разберем за някакъв алтернативен на чин на плащане — предложи той самодоволно.

Рейна смръщи вежди.

— Например?

— Мисля, че снощи споменах за двата типа облози, които правят играта на карти интересна.

Тя взе възглавницата и го замери с нея. Той падна назад и се разсмя. Рейна се завъртя на пети и хукна към банята.

Хрумна ѝ, че за пръв път ѝ се случва да тича и да си тананика из апартамента. И това беше много ободряващо.

28.

Брадли изучаваше парчето от счупената чаша.

— Сигурна ли си, че е от пансиона в Шелбивил?

Беше пристигнал малко след осем, с измачкано сако, слънчеви очила с огледални стъкла и специалното си изражение на ченге. Като влезе, свали очилата си. И двамата със Зак бяха достатъчно сдържани, но Рейна долавяше напрежението в стаята.

В опит да разведри атмосферата тя направи голяма кана кафе. После нареди на мъжете да седнат със същия строг тон, с който усмиряваше Робин и Батман, когато започваха да си острят ноктите върху красивите первази на прозорците вместо върху котешките си дървета.

Зак се отпусна на едно от креслата до масичката за кафе, а Брадли се настани на отсрещното кресло. За нея остана канапетото.

— Сигурна съм, че парчето е от чаша, взета от пансиона в Шелбивил — отговори на въпроса на Брадли тя. — Той е бил тук, в апартамента ми.

Брадли я погледна с недоверие.

— Защо да оставя парче от счупена чаша в джоба ти? Не ми прилича на драматично послание. Може да има някакво символично значение, но честно казано, то ми се струва доста неясно. Първо, има вероятност да не разпознаеш парчето, и второ, да не се сетиш кой го е оставил.

Рейна се съсредоточи върху разливането на кафето.

— Започнал е да ме следи, но не иска да оставя никакви ясни доказателства, които да мога да представя в полицията.

— Той се чувства в безопасност — добави Зак, като гледаше Брадли втренчено. — Сигурен е, че дори и Рейна да отиде при ченгетата с това парче порцелан, никой няма да я приеме сериозно.

Брадли не му обърна внимание и продължи да задава въпроси на Рейна:

— Откъде е научил името ти? За всички медии ти си просто неназован клиент на местна агенция за недвижими имоти. Дъг Спайсър и Лангдън обраха лаврите за спасяването на момичето.

— За щастие не се озовах в новинарските емисии — кимна Рейна. — Но всички в Шелбивил знаят, че съм била със Спайсър, когато е открил момичето. Освен това знаят, че съм наследила къщата на леля си.

Брадли я изглежда замислен.

— Да не би да ми казваш, че убиецът е жител на Шелбивил?

— Местен жител или някой, който прекарва уикендите и ваканциите в района. Мисля, че е човек, който познава добре местната общност, не само защото много бързо стигна до мен, но и защото очевидно е можел необезпокоявано да влиза и излиза от къщата на леля ми.

— Разбирам защо може да се е насочил към теб каза Брадли замислено. — В това има някаква извратена логика.

— Той лови вещици. Аз съм племенницата на вещицата от Шелбивил. Следователно и аз съм вещица. Мисля, че се страхува от мен.

Рейна осъзна, че вече не възприема Брадли от позицията на наранена и унижена влюбена жена, а той от своя страна не се опитваше да предизвика у нея чувство за вина, за да я накара да му помогне за книгата на Касиди Кътлър. Двамата отново работеха заедно както в миналото.

Брадли потърка челюстта си.

— Ако се страхува от теб, защо просто не те застреля?

С ъгълчето на окото си Рейна забеляза, че Зак застина неподвижен. Енергията му запулсира в тясното пространство. Брадли явно я долови несъзнателно, защото се раздвижи, сякаш почувства някакво неудобство.

— Знаеш, че не може да се очаква нормално мислене от такива манияци — каза бързо тя. После отправи предупредителен поглед към Зак.

Зак не отмести очи от Брадли, но явно отслаби силата на натиска.

— Не мога да оспоря това — каза Брадли, като продължаваше да върти парчето порцелан в ръцете си. — Но той все пак е рискувал, като е оставил веществено доказателство след себе си.

— Колко души биха приели парче от счупена чаша като вещественно доказателство? — попита Зак. — Главен инспектор Лангдън определено не се интересува.

— Това е така, несъмнено — съгласи се Бродли. — Каза ми, че работи по безспорни следи, които са открили при последната жертва. Когато ми се обади, се извини, че ми губи времето. Каза, че го прави единствено защото не иска Рейна да се обърне към медиите и да започне да разправя, че е медиум и така нататък.

— Той явно смята, че съм на ръба на лудостта, ако не и напълно луда — отбеляза Рейна с равен тон.

Бродли се засмя.

— Определено.

Тя му отправи специалната си усмивка.

— И не е единственият, който споделя това мнение.

Бродли се изчерви.

— Сигурен ли си, че тази усмивка не те вбесява? — попита учтиво Зак.

Бродли изглеждаше объркан и раздразнен. Той стисна парчето порцелан и продължи да гледа право към Рейна.

— Работил съм с теб достатъчно дълго, за да знам, че не трябва да пренебрегвам твоята, хм, наблюдателност и интуиция.

Тя се отпусна малко.

— Благодаря, Бродли.

— Сега какво следва? — попита Зак.

— Мога да уредя патрулната кола да минава по-често нощем и да наглежда положението — каза Бродли, — но не мога да осигуря на Рейна денонощна охрана. В градския бюджет няма пари за бодигардове.

— Няма проблем — каза Зак. — Рейна си има бодигард.

Бродли хвърли бърз изпитателен поглед на Рейна, после отново се обърна към Зак. В изражението му се долавяше някакво уважение и признание.

— Какво смяташ да правиш? — попита Зак.

— Обичайното. Ще говоря със съседите. Ще проверя дали не са видели някакъв непознат да се навърта наоколо снощи. Може да са забелязали непозната кола на паркинга. — Той извади химикалка и бележник от вътрешния джоб на самото си. — Утре ми е почивен ден.

Ще отида до Шелбивил да проверя дали няма да открия нещо там. Може би са видели някого да влиза или излиза от стаята на Рейна.

— Лангдън няма да е щастлив да се мотаеш и задаваш въпроси на негова територия — отбеляза Зак.

— Ще измислим нещо — каза Бродли. Той отвори бележника и погледна Рейна. — Разкажи ми всичко отначало. Искam да чуя всичко, което си видяла и почувствала в мазето на леля си онзи ден. Знаеш как действaме обичайно.

— Разбира се — кимна Рейна.

Тя знаеше как действат обичайно, но Зак беше прав. Беше съвсем различно, когато ти самият си на първо място в топлистата на убиеца.

Когато Бродли най-после си тръгна, след като бе изтръгнал от нея всички подробности, които можеше да си спомни, Рейна се чувства умствено и емоционално изцедена. Отпусна се на черното канапе. Батман и Робин скочиха до нея, настаниха се и замъркаха.

— Уф! — Тя погали котките. — Май имам нужда от още една чаша чай.

Зак стоеше до прозореца.

— Ей сега ще ти направя.

— Благодаря.

— Беше права. — Той се обърна със замислено изражение. — Мичъл прие нещата сериозно.

— Казах ти. Може и да ме мисли за луда, но определено не пренебрегва думите ми.

— Освен това има много основателна причина да се старая в този случай. Залавянето на Огнения убиец ще повлияе на репутацията му много повече от разрешаването на сто забравени случая.

Рейна се усмихна горчиво.

— Не се бях сетила за това.

— Ако съдя по блясъка в очите му, когато си тръгваше, почти съм сигурен, че Мичъл не мисли за нищо друго в момента.

29.

Портланд, Орегон

Джон Стилвел Наш стоеше пред стъклената стена в ъгловия си офис и гледаше проливния дъжд, който се изсипваше над Портланд. Ако питаха него, можеше да продължава да вали, докато отнесе целия град в река Уиламет. В този град нищо не му харесваше. От прекалено спокойните, прекалено приятни, прекалено любезни, прекалено екологично настроени жители до ежегодния фестивал на розата, заради който му се искаше да запрати тежката мастилница от бюрото си право в стъклата пред себе си.

Но нищо отвъд прозорците не бе в състояние да го разяри толкова, колкото разговорът, който водеше по телефона.

— Какво се обърка? — попита той.

Беше бесен заради този провал. Но успя с някакво усилие да запази хладния, равен тон, с който разговаряше с всичките си подчинени. Беше изключително важно човек да умее да скрива емоциите си от своите служители. И най-малкият признак за яростта, която заплашваше да го погълне, можеше да се възприеме като доказателство, че губи контрол над ситуацията. В организацията загубата на контрол се възприемаше като слабост.

— Худини смята, че са му попречили да завърши операцията — каза Джанюари.

Гласът от другия край на линията беше не по-малко леден от неговия. В началото на операцията в Ориана Наш смяташе това за положително качество. Тъкмо затова даде на този свой агент кодовото име Джанюари. След изчерпателен анализ той беше заключил, че провалът в Стоун Кениън се дължи на използването на агенти, които се бяха поддали на емоционалната страна в характера си. Похот, завист и алчност бяха довели до катастрофалния резултат. Не можеше да си позволи повторен провал.

— С други думи, Худини се е провалил — каза той. — А неговият провал е и твой провал.

— Има и други възможности — каза невъзмутимо Джанюари, пренебрегвайки явната заплаха. — Междувременно измислих нов подход към проблема, подход, който е по... деликатен.

Наш стисна здраво челюсти. Намекът беше ясен: Джанюари му припомняше, че именно той беше дал идеята да използват Худини за премахването на агента на „Джоунс и Джоунс“. Наш обаче имаше предвид бърз, хирургически точен удар. Убийството трябваше да изглежда като обичаен обир на паркинг, при който нещата са излезли извън контрол. Без следи. Без свидетели. И мъртвият Джоунс.

Силната омраза към семейство Джоунс беше в кръвта му, беше я наследил от Джон Стилвел, своя прадядо от викторианската епоха. Стилвел бе унищожен от Гейбриъл Джоунс и жената, която след това бе станала съпруга на Джоунс.

Семейство Джоунс вероятно бяха забравили за първия Джон Стилвел. Това, което копелетата не подозираха, беше фактът, че в годините преди смъртта си Стилвел се бе погрижил да остави наследници. Тайният му дневник описваше подробно как бе съблазнил и омагьосал две свои избраници, жени с паранормални таланти, за да ги направи майки на децата си. Джон Стилвел бе очарован от откритията на Дарвин. Той бе изпитвал любопитство дали собствените му паранормални способности могат да се предадат и засият у наследниците му, ако майките им бяха надарени със същите таланти.

Теориите на Дарвин се бяха оказали верни, макар Джон Стилвел да не бе доживял да види резултатите.

Притиснал леко телефона до ухото си, Наш започна да крачи из офиса. Вярно е, че той бе дал идеята да използват Худини за премахването на Закъри Джоунс. Проектът в Стоун Кениън бе провален от един Джоунс. Нямахме намерение да позволи на друг член на проклетата фамилия да се намеси. Но сега, след като нещата се бяха объркали, трябваше да направи така, че друг да поеме вината. Ако някой трябваше да си отиде, това щеше да е Джанюари. За щастие, той бе проявил достатъчно предвидливост да се дистанцира от евентуален провал, както бе постъпил и в случая със Стоун Кениън. Беше сигурен, че членовете на Вътрешния кръг не подозираха за ролята му в онази операция. Но прикриването на още един провал щеше да бъде изключително рисковано.

Хората от Вътрешния кръг не понасяха провалите. Не можеше да ги вини. Когато Наш заемеше полагащия му се по право ръководен пост, щеше да наложи политика на нулева толерантност. Прилагането на Дарвиновия подход в управлението щеше да гарантира оцеляването само на най-силните. Но междувременно той трябваше да съумее да се защити.

— Ти отговаряш за операцията — каза той. — Задължително трябва да открием това, което Куин не може да ни осигури.

— За съжаление Худини получи заповед да ликвидира Лорънс Куин, преди данните от компютъра му да бъдат анализирани и да се установи, че са фалшифицирани — каза Джанюари. — Ако Куин бе жив, можехме да го подложим на разпит.

Наш потисна новия си пристъп на гняв. Когато всичко това приключеше, Джанюари със сигурност щеше да си отиде. В някой неприятен нещастен случай може би.

— Очаквам да ми събщиш добри новини следващия път — каза той. — В противен случай ще бъда принуден да те заменя.

— Още нещо — каза Джанюари, пропускайки отново заплахата покрай ушите си. — Худини иска по-голяма доза. Той твърди, че е пропуснал мишената си, защото е получил твърде малко от лекарството.

Наш спря наред крачка, парализиран от страх.

— Твоето мнение какво е? — попита той.

— Ако съдя по това, което видях снощи, той наистина губи контрол. Не може да задържи илюзията. Усилието го забавя. Експериментът се оказа неуспешен и трябва да бъде прекратен.

Страхът го прониза като ледено острие. Худини не беше единственият експеримент на организацията. По дяволите, всички бяха обект на експерименти в една или друга степен.

— Ти отговаряш за проекта в Ориана — напомни той. — Ти вземаш решенията. Но бих искал да ти напомня, че Худини е инструмент, и то много скъп инструмент. Специалната версия на формулата, която бе подготвена за него, изискваше значителна финансова инвестиция. Би било жалко, меко казано, ако такава инвестиция отиде на вятъра. Но ако проектът се окаже успешен, загубата на Худини може да бъде оправдана.

Той приключи разговора, преди Джанюари да успее да реагира. Осъзна, че пулсът му е ускорен и диша учестено. Усети пристъп на паника. Трябваше му доста време, за да се овладее.

След като си възвърна самообладанието, Наш излезе от кабинета. Привлекателната му секретарка вдигна глава.

— Да, господин Наш?

— Отивам в лабораторията — съобщи той.

— Да, сър. Да отменя ли срещата с хората от интернет компанията за хранителни добавки?

— Не. — По дяволите! Програмата му за деня бе твърде натоварена. Той спря на вратата, прикривайки раздразнението си. — В колко часа се очаква да пристигнат?

Секретарката погледна часовника.

— След четирийсет и пет минути.

— Дотогава ще се върна.

Излезе в коридора и се отправи към стълбището. Офисът му бе на третия етаж на старата триетажна тухлена сграда, но той рядко използваше асансьора. Смяташе, че трябва да служи за пример на персонала с добрата си физическа форма.

Мина покрай нов плакат, който съобщаваше, че фирмата за хранителни добавки „Каскейдия Доун Начъръл Фуд“ е постигнала рекордни печалби за шесто поредно тримесечие.

Маркетинг директорът се появи от един офис и кимна почтително. Две жени от рекламния отдел го видяха и го поздравиха. Той им кимна и бутна вратата към стълбището.

Най-горният етаж на сградата бе изцяло запазен за офиси. На средния етаж бяха разположени търговските отдели за продажби по каталог и в интернет. Първият етаж служеше като склад за широка гама от хранителни добавки, които се продаваха с етикета на „Каскейдия Доун Начъръл Фуд“.

Компанията имаше успех, макар и да не бе голяма. Плановите на Наш не предвиждаха разрастване на фирмата, която трябваше да си остане играч на регионално ниво в бизнеса с хранителни добавки. Тя бе идеалното прикритие за лабораторията му за незаконни медикаменти.

„Каскейдия Доун“ не пакетираше своите продукти. За това беше наела външна фирма. Но притежаваше високотехнологична

изследователска и развойна лаборатория, където се създаваха новите формули за хранителни добавки и където се осъвременяваха по-старите продукти. Лабораторията заемаше голяма част от мазето на сградата. То беше разделено на две части.

Наш слезе по стълбището, отвори тежката стоманена противопожарна врата и влезе в един малък офис.

На бюрото седеше служител, облечен в бял работен комбинезон. Той бързо се изправи.

— Добро утро, господин Наш. Искате ли да влезете в лабораторията?

— Да, Милър, ако обичаш.

— Ще ви дам костюм.

Милър отвори един шкаф и извади запечатан плик, в който имаше лабораторна престилка, шапка с ластик, ръкавици, маска и калцуни за еднократна употреба.

Наш влезе в малката камера и облече чистия костюм. Когато се приготви, Милър натисна един бутон, който отваряше друга врата.

Наш влезе в стерилното пространство отвъд вратата. Работните плотове от неръждаема стомана и оборудването блесяха под яркото индустриално осветление. Лаборанти и техници, облечени в бяло от главата до петите, кимаха и тихо поздравяваха, когато минаваше край тях.

Хората тук бяха заети в производството на хранителни добавки, които се продаваха в магазините за здравословни и фитнес продукти. Наш знаеше, че някои фирми от този бранш бяха фалирали през годините, макар че той самият не можеше да си представи как е възможно някой да загуби пари в бизнеса с хранителни добавки. Единствено тоталната некомпетентност би могла да доведе някого до банкрут. Не бе за вярване колко много пари бяха готови да хвърлят на вятъра потребителите за всеки продукт, който им обещавахе да отслабнат, да подобрят ерекцията си, да намалят стреса или да стимулират имунната си система. И всички тези добавки се предлагаха съвсем законно, без каквато и да е информация за тяхната ефикасност и безопасност, доказани в клинични условия.

Изумително. И доходно.

Кимна на неколцина техници и се отправи към другия край на помещението. Там спря пред друга сводеста врата от неръждаема

стомана с електронна брава. Само още един човек, освен него в цялата сграда знаеше кода, който можеше да отвори тази врата. Повечето от служителите смятаха, че секретната вътрешна лаборатория гарантира сигурността на разработките срещу индустриален шпионаж или кражба. Формулите на хранителните добавки на „Каскейдия Доун“ бяха високо оценени търговски тайни.

Само шепа хора знаеха истинската стойност на уникалните медикаменти, синтезирани във вътрешната лаборатория.

Тайната лаборатория на „Каскейдия Доун“ не беше единствената лаборатория, финансирана от организацията. Съществуваша още няколко, с не по-малко надеждно прикритие, пръснати из различни краища на страната. Но Наш възнамеряваше да постигне резултат, който щеше да прикове вниманието на Вътрешния кръг към тази лаборатория. Тя щеше да бъде неговият билет към върховната власт и ръководния пост в организацията. Като наследник на Джон Стилвел този пост трябваше да е вече негов. Той имаше много повече законни основания да го заема от сегашния директор на организацията. Но Наш умееше да чака. Той притежаваше вроден талант на ловец седма степен. Благодарение на лекарството беше достигнал десета степен. Освен това новата версия на формулата, създадена специално за него, разширяваше гамата на способностите му. Вроденият му бизнес нюх бе развит до талант на стратег от средно ниво. Към това се добавяха и хипнотизаторски способности.

Сега обаче, след като разбра какво е станало с Худини, реши, че ще е по-разумно да се откаже от опитите да добавя нови умения към паранормалните си способности.

Стоманената врата се отвори. Наш влезе в стаята и изчака вратата да се затвори автоматично зад гърба му.

Край лабораторните плотове работеха трима души. Всички вдигнаха глави, когато той влезе. Един от тях — доктор Хъмфри Хълси, впери в него безизразния си поглед. Хълси беше висок, тънък като скелет, с дълги ръце и крака. С предпазните си очила приличаше на Наш на огромно насекомо.

— Е? — настоя Хълси. — Агентът ви осигури ли информацията, която ми е нужна? Не мога да продължа с експериментите, докато не видя данните на Талънтайър. Според записките на Куин, те могат да имат изключително значение за стабилизирането на формулата.

Наш устоя на импулса да вдигне един микроскоп и да разбие с него черепа на Хълси. Хълси беше единственият човек в сградата, който дръзваше да говори с него така, сякаш Наш му беше колега, а не шеф на компанията. Разминаваше му се, защото беше гениален химик. Към това се добавяха и паранормални способности осма степен в областта на анализа на модели — модели, които се откриват на молекулярно ниво.

Хълси бе и единственият високопоставен член на организацията сред персонала. Комбинацията от паранормални и интелектуални способности го правеше незаменим. За огромно съжаление на Наш, той прекалено добре осъзнаваше колко е важен за членовете на Вътрешния кръг.

— Не — отвърна Наш. — Дошъл съм да говорим за последната версия на Х9, която приготви за мен.

Най-големият принос на Хълси в изследванията на формулата на основателя беше пробивът, който направи възможни генетичните модификации на формулата в зависимост от специфичния психологически профил.

— Правих промени на вашата версия преди няколко седмици — изтъкна Хълси възмутен. — Сега пък какво не е наред?

Наш се приближи към него и понижи глас. Асистентите на Хълси също имаха достъп до най-строгите секретните проучвания, но политиката на Наш бе да не се доверява на никого, ако не е абсолютно наложително.

— Пристъпите не спряха — каза той. — Дори зачестиха.

Хълси изсумтя.

— Не винете лекарството за проблемите си с овладяване на гнева. Ако имате проблем със самоконтрола, може би трябва да огледате собствения си психологически профил. Знаете старата поговорка, че човек не може да избяга от кръвта си.

Той се обърна отново към микроскопа си. Наш едва потуши вълната от гняв, която заплашваше да го помете.

— Ще приготвиш нова версия — каза той. — Без подсилване на допълнителните способности. Искам да се върна към оригиналната версия, която подсилва само способностите ми на ловец. Разбрахте ли, доктор Хълси?

Хълси не вдигна глава от микроскопа.

— Естествено, че разбрах. Не сте в състояние да контролирате другите таланти.

Наш се принуди да напусне лабораторията, потискайки с огромно усилие желанието си да пререже гърлото на Хълси.

За момента Хълси му трябваше, но след известно време това щеше да се промени. Никой не бе незаменим, дори и доктор Хъмфри Хълси.

30.

Зак спря на тротоара пред „Инкогнито“ и огледа витрината. От другата страна на стъклото имаше два манекена, облечени във викториански костюми, един астронавт, един пират и един супер герой. Редица елегантни и красиви маски висяха на дълги панделки от тавана.

— Не се засягай — каза той на Рейна, — но никога не бих предположил, че хората имат потребност да купуват карнавални костюми, освен на Хелюин.

— Хелюин се е превърнал в голям празник и за възрастните — обясни тя. — Хората пръскат малки състояния за един костюм.

Той бутна вратата и ѝ направи път да влезе.

— Но това е само един ден в годината.

— Добави към това ежегодния благотворителен бал на Ориана, който по традиция е маскен бал, разните детски партита през годината, няколко тежки светски събития, договорите с театрални трупи от района, интернет сайта за костюми и се получава един доста добър бизнес.

Зак се усмихна.

— Добре, вярвам ти. — Той я последва в магазина. — Макар да ми е трудно да повярвам, че някой на повече от десет години би пожелал да си облече костюм.

— Леля Вела често казваше, че всеки човек носи маска.

Търговската част на магазина не беше голяма. Беше декорирана в ярки цветове и осветена с театрални прожектори. Имаше изложени още няколко костюма, манекен с балетна пачка и един с тежка и сложно орнаментирана рокля с модел от осемнайсети век.

Цикъл от картини в елегантни модерни рамки привличаше вниманието към една от стените. На всяка от картините имаше призрачно изображение на маска.

— Леля Вела ги рисуваше — обясни Рейна. — Това бе едно от нещата, които я успокояваха. Потъваше в някоя картина в продължение

на часове и дори дни. Но тук, в магазина, мога да закача само толкова. Повечето се съхраняват в къщата в Шелбивил.

— Не си закачила нито една в апартамента си.

Тя го изглежда загадъчно.

— Ти би ли закачил някоя от тези маски в своето жилище?

Той разгледа внимателно най-близката картина. Беше на почти метър от него и въпреки това Зак долови смътната, но неспокойна енергия.

— Не.

— За щастие повечето ми клиенти не забелязват лошите вибрации — каза тихо тя. — Хората смятат, че картините са очарователни. Дори получих няколко предложения да ги продам.

— И съгласи ли се?

— Не — отвърна Рейна. — Само те ми останаха от леля Вела.

Вдясно имаше маса с компютър, а стената отсреща бе почти скрита от драпирана червена кадифена завеса.

— Ти ли си, Рейна? — извика един глас иззад завесата. — Тъкмо се канех да ти звъня.

— Извинявай, че закъснях — каза Рейна. — Нещата малко се усложниха тази сутрин.

Кадифената завеса се разтвори. Появи се ниска, закръглена, около двайсетгодишна жена. Изглеждаше така, сякаш току-що се бе снимала във филм за вампири.

— Това е Пандора, асистентката ми — представи я Рейна. — Пандора, това е Зак Джоунс.

— Приятно ми е — кимна Зак. — Не чух фамилията ви.

— Не я използвам — отвърна Пандора, присвила предупредително очи.

— Ясно — каза той. — Това обяснява всичко. — Зак едва успя да съдържи усмивката си. Пандора беше облечена в дълга, развята черна роба с широки ръкави. На краката ѝ имаше обувки с масивни десетсантиметрови платформи. На врата ѝ висеше тежко колие със странен дизайн, изработено от някакъв сребрист метал.

Боядисаната ѝ черна коса беше разделена по средата и стигаше до средата на кръста. Светлата пудра придаваше призрачна бледност на кожата ѝ. Тъмното червило и силно очертаните очи изпъкваха

контрастно на бледото ѝ лице. Обици с малки халки или топчета блестяха на носа, ушите, веждите и устните ѝ.

Пандора погледна Рейна безизразно.

— Ново гадже?

За изненада на Зак Рейна се изчерви.

— Не — отвърна Рейна бързо. — Нов... тъъ... познат.

Зак я погледна. Тя се изчерви още по-силно и бързо се прокашля.

— Както казах, напоследък животът ми доста се усложни — добави тя спокойно. — Зак поиска да види магазина и да се запознае с теб. Ще ни прави компания днес.

— Защо? — попита Пандора подозрително.

Рейна направи физиономия.

— Защото Огнения убиец е решил, че аз съм неговата Немезида. Известно време Зак ще ми бъде бодигард.

Пандора беше ужасена.

— Маниакът преследва теб?

— Така изглежда — отвърна Рейна.

— По дяволите, страхувах се, че някой ден това ще се случи. Не ти ли казвах, че като се занимаваш с онези стари случаи, в крайна сметка ще си навлечеш неприятности?

— Да, каза ми.

— Къде го намери? — Пандора посочи Зак с глава. — Ти не познаваш професионални бодигардове.

— Зак е нещо като детектив — обясни Рейна.

Зак се прокашля.

— Всъщност съм истински детектив.

Пандора скръсти ръце и го изгледа с отвращение.

— Само не още едно ченге. Мислех, че си си научила урока с Мичъл.

Рейна се намръщи.

— Казах ти, Зак не ми е гадже.

Зак погледна Пандора.

— Аз не работя в полицията. Просто задавам въпроси и търся отговори.

— Така ли? — Пандора не изглеждаше убедена, но сви пълничките си рамене.

— Може ли да огледам задното помещение? — попита Зак.

— Да. — Рейна тръгна към кадифената завеса. — Ела.

Пандора отправи последен подозрителен и свъси поглед към него, мина зад щанда и седна пред компютъра.

— Между другото обади се Мария Антоанета — викна тя през рамо към Рейна. — Промени часа за пробата си във вторник.

— Няма проблем — каза Рейна, като мина зад завесата.

Зак я последва.

— Мария Антоанета?

— Джоан Ескот, кмет на нашия прекрасен град. Шием ѝ костюм за ежегодния благотворителен бал, за който ти споменах. Тя нещо не се погажда с Пандора, така че внимавам да съм тук за всичките ѝ проби.

— А защо я наричате Мария Антоанета?

— Тази година Джоан реши да се появи в тежка рокля от осемнайсети век с онези големи бели перуки. Казах ѝ, че така ще прилича на Мария Антоанета и че това вероятно не е образът, който би искала да асоциира с кметския пост. Тя продължи да настоява. Накрая изтъкнах, че ако облече такъв костюм, нейните критици няма да се съдържат да пуснат във вестника снимката ѝ с надпис отдолу „Като няма хляб, да ядат пасти“.

— Предполагам, че това я е накарало да промени решението си.

— Да, но за нещастие втората ѝ идея не беше по-добра. И този път не успях да я разубедя. Ще се облече като Клеопатра.

— С или без змия?

— О, ще носи змия. Ние в „Инкогнито“ се гордеем с това, че обръщаме внимание на всяка подробност. Не бих и помислила да пусна кмета на града в костюм, който не е изпипан до последния детайл.

Зак се засмя.

— Ето — махна с ръка тя. — Задната стая.

Той бавно обиколи помещението, отваряйки сетивата си. Отляво имаше пробна с тройно огледало. Останалото пространство бе заето от голям брой дълги стойки за закачалки на колелца. Зак пресметна, че на всяка стойка имаше по трийсетина костюма. На няколко рафта бяха подредени маски.

— Доста голям склад — отбеляза той.

— Сега е натоварен период от годината.

— Ти ли си дизайнер на всички костюми?

— Не, аз нахвърлям само някои идеи и скици. Пандора е геният в дизайна. Когато леля Вела беше жива, тя измисляше повечето маски.

Зак мина по пътеката между две редици костюми. Не долови нищо, освен обичайното статично напрежение.

— Никакви горещи точки.

— Е, това е добра новина.

Той погледна вратата в дъното на помещението.

— Предполагам, че води към улицата?

— Да. Но е постоянно заключена. Има солидно резе и аларма. Давам си сметка, че двете с Пандора прекарваме много време сами тук. Не поемаме рискове.

Той кимна, после отиде до вратата да провери лично. Остана доволен и се върна в магазина. Пандора седеше пред компютъра и пишеше бързо.

— Още двайсет поръчки за новите корсети — съобщи тя на Рейна, без да откъсва поглед от екрана. — Казах ти, че ще бъдат голям хит.

Зак погледна екрана и видя тесен черен корсет от винил. Беше съчетан с ботуши с тънки токчета и египетска огърлица.

Той се обърна към Рейна:

— Интернет бизнеса, за който спомена?

Тя го погледна развеселена.

— Знаеш ли, ако не беше Пандора, нямаше никога да науча, че има такова търсене за готически дрехи и аксесоари.

31.

Интериорът на „Вратата към алеята“ наподобяваше тъмна пещера, осветявана единствено от миниатюрните свещи на масите. Самотният китарист на сцената пееше за очарованието на забранения секс. Доколкото Рейна успя да разбере, цялата песен беше поредица от метафори, всички свързани с пазаруването в магазин за бонбони.

Тя си поигра с бъркалката в коктейла от газирана вода и лимонов сок. Нямаше търпение китаристът да направи почивка, за да може да поговори със Зак. От уважение към изпълнителя хората от публиката не разговаряха помежду си, дори към сервитьорите се обръщаха шепнешком.

Зак изглеждаше погълнат от музиката. Той се бе настанил удобно в сепарето до нея, обвил дланта си около чашата с газирана вода. Беше толкова близо, че раменете и бедрата им се докосваха, толкова близо, че тя усещаше уханието на тялото му. На екстрасензорно ниво усещаше много отчетливо малките вълнички на възбуда.

Рейна си напомняше, че са дошли тук по работа, затова пиеха газирана вода. Този факт обаче не ѝ попречи да прекара дълго време в чудене какво да облече тази вечер. Не беше ходила досега в джаз клуб, но беше почти сигурна, че няма да сгреши, ако се облече в черно. Роклята, която избра, не можеше да се определи като делово облекло по никакви критерии. Прилягаше плътно по тялото ѝ и имаше най-голямото деколте сред всичките ѝ дрехи. По някакъв начин успяваше да изглежда едновременно елегантна и изключително секси. Никога нямаше да я купи, ако Гордън не беше с нея, когато я пробва. Той настоя, че роклята е сякаш ушита за Рейна. Тя възнамеряваше да я облече на първата си истинска среща с Брадли. Реакцията на Зак бе красноречива посвоему.

— Определено върши работа — каза той, когато Рейна влезе в дневната с обувки с много високи токове и малка чантичка в ръка.

Но не думите му накараха кръвта ѝ да кипне. А пламъкът в очите му. Никога преди не бе виждала такъв поглед в очите на някой мъж.

Китаристът най-после свърши песента си за посещението в магазина за бонбони и съобщи, че ще направи кратка пауза. Изключиха уредбата. Тиха музика и шум от множество разговори изпълниха бара.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Зак се изправи.

— Сега ще свърша малко детективска работа.

— Как?

— Ще отида до бара да си побъбря с бармана.

— Защо?

— Днес проверих някои неща. В нощта, когато Лорънс Куин е изчезнал, тук е имало голяма тълпа. Предполагам, че сепаретата са били запазени за компании. Ако Куин е дошъл тук сам, най-вероятно е седял на бара.

— Аха. Надяваш се барманът да го помни.

— Струва си да проверя. Ще се върна след малко. — Зак се измъкна от сепарето и спря. — Страхотна рокля.

Рейна осъзна, че той гледа деколтето ѝ.

— По-добре върви при бармана — подкани го тя.

— Вярно. Барманът. Сега ми припомни и какво трябваше да го питам...

Рейна се усмихна.

— Съсредоточи се, Джоунс.

— Да, мадам.

Тя го видя как си проправя път през лабиринта от маси. Усети приятна възбуда. Повечето жени на нейната възраст вече имаха опит във флиртуването, но за нея това беше нова и вълнуваща игра. Никога не бе прибягвала до това изкуство, защото се ужасяваше от неизбежния резултат. Изпитваше неловкост да изпраща смътно доловимите сигнали, с които другите жени привличаха мъжете, защото знаеше, че в крайна сметка не може да си позволи истинска емоционална близост. За да стигне до такава близост, би трябвало да обясни за гласовете. А съобщаването на този факт имаше вледеняващ ефект върху връзките ѝ.

Но не и със Зак.

Тя го изгуби от поглед, облегна се назад и отпи от питието си. Пак беше станало много шумно. Хората говореха все по-високо,

надвиквайки музиката. Постоянно имаше такива, които излизаха или се връщаха от коридора към тоалетните.

Не след дълго Зак се върна. Когато се настани обратно до нея, тя веднага долови, че вече не е в настроение да флиртува.

— Барманът го помни много добре. Куин носел лаптоп и го пазел така, сякаш е от чисто злато. Поръчал си една бира и платил в брой. После си поръчал втора. Барманът преценил, че не е подозрителен и може да му ги пише на сметка. След третата бира Куин отишъл до тоалетната и така и не се върнал.

— Измъкнал се, без да плати?

— Така смята барманът. Куин не си платил бирите. Не оставил бакшиш. Просто отишъл до тоалетната и не се върнал.

Рейна осъзна, че Зак изучава коридора, който водеше към тоалетните.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Според Фалън следата на Куин прекъсва в Ориана. Може би е прекъснала точно в този бар.

— Мислиш, че е бил отвлечен?

— Единственото, което знаем със сигурност, е, че той е бил тук вечерта на двайсети. След това ни се губи.

Рейна усети енергията, която вибрираше около Зак. Това бе същата опасна аура, която тя бе доловила да се излъчва от него предната нощ, когато се беше появил на вратата ѝ след сбиването.

Необичайно силното енергийно излъчване въздействаше на всичките ѝ сетива. Изпълваха я нетърпение и възбуда.

Тя се наведе към него.

— Какво ще правиш сега?

— Каквото е направил Куин, след като е изпил три бири. Ще отида до тоалетната.

Рейна постави длан върху ръката му, имаше нужда да го докосне.

— Моля те, внимавай. Гледала съм филми, които показват разни сцени в мъжките тоалетни. И всички до една завършват зле.

— Не се тревожи. — Зак потупа ръката ѝ. — И аз съм гледал такива филми.

32.

Избра този път, по който би трябвало да е минал Куин, след като е седял на бара. Всичките му сетива, нормални и паранормални, бяха максимално изострени заради предстоящото търсене. Вълнението от лова го беше завладяло изцяло.

Зак знаеше, че Рейна бе усетила енергията, която гореше в него, и това беше стимулирало реакцията на нейните собствени паранормални сетива. Връзката помежду им ставаше все по-силна, независимо дали тя го осъзнаваше или не.

Той влезе в сумрачно осветения коридор и бутна вратата към мъжката тоалетна. Вътре имаше трима мъже — двама при писоарите и един в кабинка. Зак прекоси малкото помещение, облицовано с плочки, като се стараеше да не изглежда като перверзен тип, докато търсеше следи от извършено насилие.

Проблемът не беше липсата на остатъчна психична енергия. Това бе типична тоалетна и в нея се бяха случили доста драматични епизоди. Виденията, които получаваха, бяха смътни и нефокусирани. Долавяше притъпените отровни изпарения от трескави сексуални контакти, наркотици, насилие, болести и ярост.

Необузданата ярост привлече вниманието му. Гневът беше твърде горещ, може би събитията се бяха разиграли същата вечер. Излъчваше се от една от мивките. Зак изми ръцете си, докато се концентрираше върху следата за няколко секунди. Мъжът от видението му току-що бе научил, че жена му спи с друг мъж. Надяваше се бедният нещастник да е успял да се овладее, преди да се върне при масата си.

Както беше очаквал, дръжката на вратата бе обгърната от слоеве статично напрежение, които бе невъзможно да се отделят един от друг. Дръжките на вратите поемаха психичната енергия като гъби.

Когато приключи кратката проверка, двамата мъже при писоарите вече го гледаха с подозрение. Зак отново излезе в коридора.

Е, беше малко вероятно, напомни си той.

Продължи по коридора към аварийния изход. Това бе очевидният изход за човек, който се измъква от бара, без да плати.

На вратата нямаше аларма. Зак я докосна предпазливо с ръка, но долови само обичайните наслоения около дръжката.

Излезе на алеята отвън. Вратата се затвори тежко зад него. Остана неподвижен за момент, поглъщайки впечатленията от спектъра. Свежият нощен въздух разнасяше мирис на боклук от голям стоманен контейнер. Имаше втори контейнер само за стъкло. От него вонеше на изветряло вино и бира. Два плъха го погледнаха изпод контейнера за смет, после избягаха в тъмното.

Не беше доловил никакви следи в тоалетната или коридора, така че търсенето на улицата вероятно беше загуба на време. Въпреки това тръгна бавно по алеята.

33.

Рейна погледна часовника си за четвърти или пети път. На слабата светлина от свещта на масата видя, че бе минала само още една минута. Колко време можеше да му отнеме претърсването на тоалетната?

Почти веднага след като Зак изчезна по посока на мъжката тоалетна, нейната собствена възбуда бе изместена от усещането, че ще се случи нещо лошо. Това, което изпитваше сега, бе обезпокоително сходно с усещането, което я бе завладяло предната вечер, приблизително по времето, когато Зак е бил нападател на паркинга. Това никак не ѝ харесваше, но не знаеше какво може да направи, освен да отиде до мъжката тоалетна и да почука на вратата.

Кое не беше лоша идея, като се замислеше.

Но ако и двамата изчезнеха от масата, сервитьорът щеше да си помисли, че са си тръгнали. Зак бе платил питиетата веднага след като им ги донесоха, така че сметката беше уредена, но не бяха оставили бакшиш на сервитьора, защото смятаха, че ще повторят поръчката си.

Отвори чантичката си и потърси пари за бакшиш. Внезапно усети смразяващи тръпки по тила си, сякаш я достигна ледено течение. Цялата настръхна.

Едновременно осъзна две неща. Първото беше, че един изключително опасен човек току-що беше минал покрай сепарето. Бе усетила не само присъствието му точно зад себе си, но и злите му намерения.

Второто нещо, което осъзна с непоклонима сигурност, бе, че злите намерения на този мъж бяха насочени срещу Зак.

Зак беше в беда. Беше толкова сигурна в това, колкото в способността си да чува гласове.

Насили се да извади пари от портфейла, като се надяваше, че изглежда спокойна и непринудена. Сега инстинктите ѝ крещяха. Не можеше да изглежда по-спокойна.

Остави парите на масата. Чак тогава си позволи да се обърне леко на мястото си, сякаш се оглежда за сервитьора.

Направи го точно навреме, за да забележи как една фигура се отправя по сенчестия коридор към тоалетните. Нещо в решителната му походка ѝ подсказа, че това бе мъжът, който бе накарал вътрешните ѝ алармени звънци да зазвънят.

Мъжът изчезна към тоалетните.

Рейна рязко затвори чантичката си, измъкна се от сепарето и забърза към тоалетните. Стигна до коридора навреме, за да забележи тъмната фигура, която спря за момент под знака за аварийния изход.

В призрачно зелената светлина на знака го видя как измъква от джоба си скиорска маска и я нахлузва на лицето си. После посегна към дръжката на вратата с едната си ръка. С другата изтегли нож от скритата ножница.

34.

Ужасните видения го връхлетяха без предупреждение в мига, в който докосна ръба на стоманения контейнер за смет. Образите бяха ярки, което означаваше, че събитията се бяха разиграли преди не повече от месец.

Изведнъж разбра какво се бе случило на тази алея. Видя всичко от гледната точка на Лорънс Куин.

... Тъмна фигура изниква от сенките. Объркване и после надигащ се ужас. Осъзнаване, че е бил глупак да им повярва. Смъртта надвисва над него. Очите ѝ са като бездънни черни пропасти...

После в тялото му се просмуква неестествен студ. Той е на земята. Смъртта протяга ръце, навежда се над него, грабва нещо от безжизнените му пръсти...

Вратата на нощния клуб се отвори. Рязко дръпна ръка от метала и се обърна. Виденията се изпариха веднага щом загуби контакт с метала, но още бе под влиянието на емоциите на човека, изправен пред лицето на смъртта.

Рейна изскочи от вратата, придвижвайки се невероятно бързо, въпреки тънките токчета и тясната черна рок ля. Тичаше право към него, размахала чантичката си в ръка. Не говореше нищо, докато скъсяваше разстоянието помежду им с дълги, смъртоносни крачки.

Не е Рейна, алармираха паранормалните му инстинкти. Нещо не беше наред.

Но скъсаната връзка между физическия образ на нападателя и възприятията на свръхсетивата причини моментен хаос в съзнанието му и забави реакциите му.

Втора фигура изскочи през вратата на бара.

— Внимавай — извика Рейна. — Той има нож.

Истинската Рейна.

Тя хвърли чантичката си върху нападателя. Чантичката отскочи от гърба на фалшивата Рейна и падна на паважа. Ударът не би могъл да

причини някакво нараняване, но накара фалшивата Рейна да погледне през рамо за частици от секундата.

Разсейването явно попречи на самоконтрола на нападателя, защото за няколко секунди фалшивата Рейна се размаза и изчезна. Появи се познатата фигура с черната скиорска маска.

Мъжът с маската отхвърли за секунда Рейна като реална опасност, но в това време Зак успя да извади пистолета си.

Нямаше възможност да се прицели добре. Илюзионистът се движеше твърде бързо, освен това Рейна беше зад него. Ако куршумът го пропуснеше, което при дадените обстоятелства беше доста вероятно, можеше да уцели Рейна.

Скиорската маска отново се преобрази в Рейна. Сега вече бе на два-три метра. Зак интуитивно отгатна какво ще направи мъжът и успя в последната секунда да избегне сблъсъка.

Претърколи се зад стоманения контейнер за стъкло, бръкна в него и грабна първата бутилка, която пръстите му напипаха. После се приведе.

Фалшивата Рейна се появи иззад ъгъла, протегнала ръката с черната чантичка. Прекалено късно осъзна, че мишената ѝ не е изправена. Опита да се приспособи, насочвайки чантичката надолу. По средата на движението чантичката се превърна в нож. Пак се появи скиорската маска, но трансформацията наруши равновесието му за секунди.

Зак се възползва от тази пролука и замахна. Стовари бутилката върху облекения в черно крак. От удара стъклото се счупи. В това време Зак се претърколи настрани. Не успя да види дали е порязал крака на нападателя си, защото скиорската маска рязко се отдръпна назад. Преобразяваше се ту в образа на фалшивата Рейна, ту в този на мъжа със скиорската маска и го правеше толкова бързо, че Зак не можеше да се прицели в него.

Беше ясно, че мъжът напълно е загубил контрол над образа си.

— Не! — изпищя фалшивата Рейна. В гласа ѝ имаше ярост и паника.

Движеше се бързо. Стиснал чантичката — нож, нападателят бягаше към края на алеята.

Зак се втурна след него, като мина точно покрай вцепенената от ужас Рейна. Но положението беше безнадеждно. Не бе по силите му да

залови бягащия мъж. Нападателят вероятно бе загубил контрол над илюзиите, но не бе изгубил способностите си на ловец.

Фигурата стигна до края на алеята и побягна по улицата. Завиналяво и изчезна от поглед, а стъпките му отекваха в нощта.

Изрева мощен двигател на кола. Гумите изсвириха.

Явно го чакаше кола. Щеше да изчезне като предишния път.

Но този път се чу глухо тупване, последвано от форсирането на двигателя.

Няколко секунди Зак се колебаеше как да постъпи, спотаен в края на алеята. Нямаше смисъл да бяга право към засадата. Но когато все пак реши да рискува и надникна зад ъгъла на сградата, там нямаше никаква кола.

Видя само тялото, проснато в средата на кръстовището.

35.

— Ченгетата смятат, че някой го е блъснал и избягал — обясняваше Зак по телефона. — Беше мъртъв, когато стигнах до него. Без документи. Никой не е видял колата.

— А ти? — попита Фалън.

— Аз също. — Той крачеше из дневната на Рейна и опитваше да освободи поне част от излишната енергия, която още пулсираше в него. Батман и Робин тичаха по петите му, смятайки, че това е някаква нова игра. — Но като съдя по звука, предполагам, че е същият джип, който го чакаше на паркинга пред мотела.

— Полицаяте заинтересуваха ли се от теб и Рейна?

— Не и на този етап. Класифицираха случилото се като неуспешен опит за обир. Казах им, че съм отишъл до тоалетната и после съм излязъл да глътна свеж въздух. Онзи ме е изненадал. Извадил нож. Побягнал, когато Рейна излязла да види какво става с мен.

— Което всъщност е вярно — каза Фалън. Изглеждаше доволен.

Всички знаеха правило номер едно: Придържай се възможно най-близо до истината, но не споменавай нищо, което би могло да има някаква връзка с обществото „Аркейн“ и проблемите му с „Нощни сенки“.

Като цяло това бе добро правило, помисли си Зак. Просто нямаше такъв вариант, в който разговорът с полицаите да протече нормално, ако се намесеха Обществото и „Нощни сенки“. *Разбирате ли, полицай, аз работя за детективска агенция, която извършва парасихични разследвания за една организация, чиято главна цел е изучаването на паранормалните феномени. Въпросната организация има известни конфликти с друга организация поради това, че последната е откраднала тайна алхимична формула, посредством, която може да се въздейства върху паранормалните способности на човека.*

Точно така, да.

От време на време обществото „Аркейн“ се озоваваше на страниците на таблоидите редом със сензационни новини като поредната поява на Елвис или чудодейното забременяване на невинни жени от същества от други планети. Това само по себе си беше достатъчно неприятно, според Фалън. Той нямаше намерение да усложнява проблема, като допусне „Джоунс и Джоунс“ да станат за смях пред полицията.

— Ченгетата, разбира се, се интересуват от колата, която е блъснала крадеца — каза Зак.

— Дори и да я намерят, съмнявам се, че ще ги отведе донякъде. Този, който е ликвидирал мъжа със скиорската маска, вероятно се е погрижил да не остави следи. Според мен „Нощни сенки“ са му дали още един шанс да те извади от уравнението. Когато се е провалил, са задействали план Б за собственото му ликвидиране.

— Някакви предположения за фокуса с трансформациите?

— Изглежда, че човекът е притежавал два таланта с много висока степен — обясни Фалън. — Но не е бил в състояние да ги контролира едновременно.

Рейна се появи откъм кухнята. Носеше бамбуков поднос, върху който имаше чайник и две изящни чаши. Беше сменила сексапилната рокля с бял халат. На мястото на високите токчета се виждаха чехли. Косата ѝ още бе вдигната на кок, но няколко кичура бяха изпаднали в суматохата и висяха пред ушите ѝ, придавайки ѝ невероятно сексапилен вид. Тялото на Зак, все още под влиянието на адреналина, реагира незабавно.

— Мислех, че наличието на повече от един талант с висока степен у един човек се смята за невъзможно — отбеляза Зак, без да откъсва поглед от Рейна. — Експертите твърдят, че единият талант винаги става доминиращ.

— Както и във всички останали случаи, съществуват изключения от правилото — изръмжа Фалън. — Историческите документи сочат, че през годините са се появявали хора, притежаващи повече от един вид талант, при това с висока степен по скалата на Джоунс. Но този феномен е изключително рядко срещан. Според експертите има логично обяснение защо винаги единият талант е доминиращ.

— Нещо, свързано със свръхстимулацията на мозъка, нали?

— Мозъкът е създаден да обработва огромно количество входяща информация, доставяна му от сетивата. Той умее да пренебрегва маловажната информация, която постъпва от външния свят. Наричаме това способност за съсредоточаване. Но ако тази способност блокира, мозъкът дава накъсо, образно казано.

— Претоварване с информация.

— Ти самият знаеш колко трудно се обработват данните, възприемани с чувствителност десета степен — продължи Фалън. — Нужни са огромна воля и самоконтрол. Просто си представи какво е, ако трябва да се справяш с два еднакво мощни таланта.

— Мъжът с маската определено губеше контрол. Беше по-зле от снощи. Примигваше като неонova реклама.

— Проверих цялата налична информация — каза Фалън. — Във всички потвърдени случаи, а те се броят на пръсти, хората с двойни таланти са умрели още в ранна възраст. Вероятно природата се е погрижила да се освободи от тези потенциални суперхищници, които на свой ред са щели да създадат нови суперхищници.

— Ако си прав, какъв е шансът „Нощни сенки“ да са открили човек, надарен с изключителен двоен талант, който при това не е умрял млад?

— Абсолютно минимален — отвърна Фалън. — Инстинктите ми подсказват, че те не са намерили двоен талант, а са създали такъв с помощта на формулата.

— Звучи логично. Но ако са си направили този огромен труд да го създадат, защо ще унищожават един толкова скъп инструмент?

— Очевидно, защото се е оказал ненадежден — каза Фалън. — Два пъти се е опитал да те убие и двата пъти се е провалил. „Нощни сенки“ са организация от Дарвинов тип. Само най-силните и пригодените оцеляват и се издигат в йерархията.

— Надявам се, че не разполагат с цяла тълпа двойни таланти, готови да заемат мястото му.

— Това е малко вероятно. — Фалън звучеше убедително. — Като изключим финансовата страна, аналитиците ме уверяват, че има нищожен брой хора с подходящ парапсихологически профил, които биха могли да развият двоен талант при стимулация по химичен път.

— Статистиката не беше любимият ми предмет. Има прекалено много начини за манипулиране на данните.

— Погледни нещата откъм положителната им страна — каза Фалън с мрачен оптимизъм. — Ти очевидно напредваш с разследването си. Сега поне знаем, че Лорънс Куин е мъртъв и че вероятно е бил убит от същия човек, който те е нападнал днес.

— Освен това знаем, че „Нощни сенки“ са откраднали нещо от Лорънс Куин, преди да го довършат. Вероятно компютъра му. Барманът каза, че носел лаптоп.

— В който навярно е съхранявал резултатите от изследванията си или тази информация, която е възнамерявал да продаде на „Нощни сенки“ — разсъждаваше Фалън. — Но явно нещо се е объркало. Тези, които са наредили да бъде убит Куин и са прибрали компютъра му, явно не са получили това, което са очаквали да намерят, затова са се върнали в Ориана. А Рейна Талънтайър е единствената следа, с която разполагаме. Каквото и да правиш, не я изпускай от поглед.

Зак чу щракване и осъзна, че разговорът е приключил. Прибра телефона, спря да крачи и погледна Рейна. Тя седеше на канапето и наливаше чая с такава чувствена грация, че дъхът му секна. Цялото му тяло се напрегна.

Овладей се, Джоунс. Това е последица от преживяното. Случвало ти се е и преди и си оцелял.

Рейна остави чайника на подноса и го погледна с мрачно изражение.

— Какво каза Фалън?

Зак се насили да се концентрира и успя да ѝ предаде накратко коментарите на Фалън.

Котараците заключиха, че играта с краченето напред-назад е свършила, и се изкатериха на канапето от двете страни на Рейна.

Зак прокара пръсти през косата си, опитвайки да се съсредоточи.

— Една добра новина. Фалън не смята, че трябва да се опасяваме от появата на друг двоен талант в околностите на Ориана.

Рейна повдигна чашата към устните си.

— Ами човекът, който току-що уби онзи, който трябваше да убие теб?

— Е, него не можем да го пренебрегнем. — Той осъзна, че се взира в устните ѝ. Мисли, Джоунс. Отново закрачи из стаята. — Но може би ще ни даде кратка почивка.

Тя спря, преди да отпие поредната глътка от билковата отвара.

— Защо смяташ така?

— Фалън вероятно е прав. Може би „Нощни сенки“ наистина са премахнали двойния си талант, защото се е провалил в опитите да се отърве от мен. Но има и друга възможност. Може би истинската причина да го ликвидират е, че е загубил контрол над себе си и се е превърнал в проблем.

Тя обмисли това за момент.

— Мислиш, че не са му наредили да направи нов опит да те убие тази вечер? Че той е действал на своя глава?

— Мъжът излъчваше твърде гореща енергия. Трудно е да се обясни, но долових, че иска да ме убие поради свои собствени причини. Просто не притежаваше дистанцираността на един професионалист. Фалън смята, че са му давали някакъв стимулант, приготвен по модифицираната формула. Това може да е повлияло на разсъдъка му.

Рейна потрепери.

— Казвал си ми, че и оригиналната формула на основателя докарва хората до лудост.

— Да.

— Трудно ми е да повярвам, че баща ми тайно е работел по нещо толкова опасно.

— Рейна...

Тя внимателно остави чашата си.

— Нищо чудно, че Съветът е изключил семейството ми от Обществото и е изпратил „Джоунс и Джоунс“ да изгори лабораторията.

Зак прекоси стаята и спря рязко пред нея, от другата страна на масичката за кафе.

— Мислех, че сме изяснили това, Съветът е изключил баща ти от Обществото — каза той тихо. — Но не и теб или леля ти. Запомни това.

Тя сви рамене.

— Все едно, ние нямахме избор след онази нощ, когато „Джоунс и Джоунс“ унищожи всичко.

— Ти не си имала избор, защото си била прекалено млада. Но леля ти е имала избор. Тя е взела решението да те отгледа извън Обществото и да те лиши от наследството ти.

— На нейно място бих постъпила по същия начин. Не е имала основание да се доверява на Обществото или на „Джоунс и Джоунс“.

Зак заобиколи масичката и стисна китките ѝ. Принуди я да стане.

— А ти?

— Аз също нямам основание да се доверявам на Обществото или на „Джоунс и Джоунс“. Те преследват свои цели.

— Както и ти самата.

— Да.

— И нямаш доверие нито на Обществото, нито на „Джоунс и Джоунс“. А на мен?

Рейна се вгледа в лицето му.

— Има ли значение?

— Да. — Той осъзна, че тонът му звучи остро, но не съумя да го смекчи. — Има значение.

— На теб ти вярвам — каза тя. Това изказване видимо изненада и нея самата, но тя не се отрече от него. — Ти си честен с мен от самото начало.

Зак почувства как нещо дълбоко в него се отпуска.

— Добре. — Пусна китките ѝ. — Добре, благодаря.

— Ти вярваш ли ми?

— Да. — Отговори на мига, без да се замисля.

— Макар да знаеш, че ти помагам заради собствените си цели?

— Знам защо го правиш. Ти също си открита и честна с мен от самото начало.

— Добре. — Рейна се отпусна на канапето. — Ще ти наляя от специалния си чай. Ще поиграем на карти.

Зак не искаше да сяда. Искаше да продължи да се движи. Чаят и пасиансите нямаше да му помогнат тази вечер. Образите от последните мигове от живота на Лорънс Куин все още бяха прекалено живи и ярки. Нападението на мъжа със скиорската маска беше предизвикало обичайните проблеми.

Щеше да бъде тежка нощ, а не можеше да рискува да заглуши сетивата си с няколко чаши уиски. Вероятно беше най-добре изобщо да не опитва да заспи.

Рейна наля чаша чай и му я подаде.

— Ето. Пийни от това.

За да ѝ достави удоволствие, той изпи половината от чая наведнъж. Леко тръпчивите билкови аромати не бяха неприятни, но не му се вярваше, че могат да прогонят виденията. Имаше само едно нещо, което можеше да го отвлече от сцената със смъртта и точно тази вечер не можеше да го има.

Рейна взе картите и започна да раздава. Зак направи храбър опит да се съсредоточи, но знаеше, че това е загуба на време. Мозъкът му настоятелно се връщаше отново и отново към образите с надвисналата смърт и към дивата нужда да утвърди факта, че е жив, по най-примитивния възможен начин.

— Оценявам усилията ти, но няма да се получи.

— Това ще е една от онези нощи, а? — попита тя. — От най-лошите.

— Свикнал съм. Не се тревожи за мен.

— И на мен не ми се спи. Още виждам как онзи се опитва да те убие. Сцената не се отрази благотворно на нервите ми, меко казано. А после и трупът му на улицата...

Ръката на Зак с чашата чай застина във въздуха по средата на пътя към устата му.

— Как разбра, че той се кани да ме нападне?

— И аз не знам. Мъжът мина покрай нашето сепаре и изведнъж усетих присъствието му. Сякаш погледнах през рамото ти и видях, че те преследва тигър.

Той кимна.

— Така става с ловците, когато се разгорещят. Енергията, която излъчват, е типично хищническа. Повечето хора я долавят, макар и несъзнателно. А всеки човек с екстрасензорни възприятия усеща тези вибрации съвсем ясно.

— Сигурен ли си, че вибрациите, които долови тази вечер, са свързани със смъртта на Лорънс Куин? — попита Рейна тихо.

— Да.

— И си сигурен, че убиецът му е същият мъж със скиорската маска?

— Не мога да бъда абсолютно сигурен, но ми се струва логично. Последното, което Куин видя, беше едно лице, надвесено над него. Парализираният му от паника мозък го възприе като лицето на

смъртта. Две черни дупки вместо очи. Обзалагам се, че всъщност е било лице със скиорска маска.

— Фалън Джоунс продължава да мисли, че аз съм ключът към загадката.

Зак отпи от чая си.

— За нещастие съм на едно мнение с него.

— Но нали мина цял месец от смъртта на леля Вела. Никой не е направил опит да се свърже с мен.

— Фалън смята, че се спотайват, но не са престанали да те наблюдават.

— И какво толкова наблюдават? — попита тя озадачена.

— Да помислим — каза той. — Какво е основното нещо, което си правила през този месец?

— Имаш предвид, освен работата в магазина?

— Да.

— Уреждах наследството на леля си. Не можеш да си представиш колко документи се попълват във връзка с нечия смърт.

— Именно.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко се свежда пак до Вела Талънтайър.

36.

Сънуваше кошмар.

... Лицето на смъртта се приближава към него от мрака. На мястото на очите има черни дупки. Той е парализиран, пръстите стискат ръба на стоманения контейнер за смет. Отчаяно се опитва да се обърне и да побегне, но не може да помръдне. Няма смисъл да опитва да избяга. Ужасяващата фигура ще го настигне...

... Ръката на смъртта се превръща в красивата ръка на Джена. Тя му се усмихва и протяга ръце.

„Аз съм твоята идеална половина. Какво повече можеш да искаш от една жена?“

Зак се събуди. Сърцето му биеше лудо, тениската му беше мокра от пот. Седна в леглото и свали крака на пода, като дишаше тежко.

Това е само един сън, идиот такъв. Можеш да се справиш с това. Правил си го и преди. От какво се оплакваш? И без това не очакваше, че ще можеш да заспиш тази вечер.

Погледна часовника. Два и четирийсет и пет. Беше получил час и половина почивка. Проблемът беше, че сега се чувстваше по-зле, по-напрегнат, отколкото ако беше останал буден.

Билковата отвара беше помогнала, но не за дълго. Мразеше тези сънища.

Бледа призрачна фигура се появи на прага.

— Зак?

Можеше да се справи с вида ѝ на вратата, изглеждаше толкова неземна и недосегаема. Просто щеше да се престори, че това е поредното видение, един вид противоотрова на образите на смъртта. Но гласът ѝ имаше поразително действие върху пренапрегнатите му сетива.

— Добре съм — каза той, осъзнавайки резкия си тон. — Лягай си.

— Чух те през стената. Викаше.

— Обичайните кошмари.

— Зак...

— Не искам да играем на карти, по дяволите! Лягай си. Хайде.

Супер. Зъбеше ѝ се като куче с ранена лапа. Тя влезе в стаята, спря пред него и обви ръце около врата му.

— И аз не искам да играем повече. Осъзнах това тази вечер, когато едва не те убиха пред очите ми.

— Рейна... — Завладя го непоносимо желание. — Моля те не прави това. Не и ако наистина не го искаш. Не ми трябва съчувствие.

Тя го целуна. Не беше нежна, успокояваща целувка. Беше целувка без никакви задръжки, целувка, която му показва, че тя го желае толкова, колкото го желаше и в онази нощ в Шелбивил.

Чувствената енергия се разгоря, дива и гореща. Остави се да бъде понесен от вихъра ѝ. Силата ѝ затъмни противните видения от кошмара. Очистителният кулминационен момент сякаш щеше да продължава вечно.

Заспа с усещането за ръката на Рейна, обвита около кръста му.

37.

Зак отвори очи във влажното сиво утро. Чувстваше се освежен и спокоен. До него Рейна се размърда.

— Коя е Джена? — попита тя тихо.

Усещането за свежест и спокойствие се изпари на секундата. За момент се поколеба дали да не излъже. Но досега не я беше лъгал. Не искаше да започва сега. Тя имаше право да знае.

— Годеницата ми. — Той опря ръка на челото си. — Умря преди година.

Рейна докосна ръката му.

— Не знаех. Помислих си, че... Няма значение. Съжалявам.

Зак дръпна ръка от очите си и обърна лице към нея.

— Откъде разбра за Джена?

— Извика името ѝ, докато сънуваше. Затова дойдох в стаята ти, да проверя дали си добре.

Той примигна.

— Опасявах се от това. Джена се смеси със съня за Лорънс Куин.

— Това обяснява всичко.

— Какво обяснява?

— Когато извика името ѝ, първата ми мисъл беше, че Джена, която и да е тя, може да е една от лошите, които си проследил в миналото си. Не ми хрумна, че може да ти е толкова близка.

Зак впери поглед в тавана. Знаеше, че ще ѝ разкаже всичко.

— Преди година и половина двамата с Джена се запознахме по препоръка на интернет агенцията за запознанства на „Аркейн“. Тази агенция помага на членовете на Обществото да си намират партньори. Хората със силни екстрасензорни способности трудно създават връзки.

— Забелязала съм това — каза Рейна сухо.

— Според агенцията за запознанства Джена беше идеалната жена за мен. И наистина беше така.

Рейна не каза нищо. Зак усети как се отдръпна в своята половина на леглото.

— Джена беше много красива — каза той, твърдо решен да стигне до края, след като вече беше започнал. — Но тя беше много повече от красива. Беше умна. Образована. Сякаш знаеше какво искам още преди аз да съм осъзнал, че го искам, и в леглото, и извън него.

Рейна придърпа чаршафа до брадичката си.

— Ясно.

— Очарова цялото ми семейство и приятелите ми. Можеше да бъде и секси, и съблазнителна, и бляскава, и игрива в зависимост от настроението си. Харесваше същите неща като мен, от музиката до това как да прекараме уикенда. Никога не спорехме. Смеехме се на едни и същи неща. Тя никога не се оплакваше, дори когато бях погълнат от някой случай в продължение на дни или седмици. Тя беше...

— Идеалната жена — отгатна спокойно Рейна.

— Да. Двете с майка ми планираха идеалната сватба. И идеалния меден месец. Казвах си, че би трябвало да се чувствам най-щастливия мъж на света. Но не бях.

— Съвършенството не ти стигна? — В гласа на Рейна се усещаше нервност.

Зак срещна погледа ѝ.

— Нещата бяха прекалено съвършени. Накрая реших, че Джена е прекалено добра, за да е истинска.

— Опитал си да намериш недостатъци у съвършената жена?

— Да.

Рейна седна в леглото, като продължаваше да стиска чаршафа.

— За бога, защо?

— Защото в един момент най-после си признах, че не съм влюбен в жената, за която всички казваха, че е идеалната партия за мен. Трябваше да разбера какво не беше наред.

— И?

— Вгледах се в съвършеното ѝ минало. Когато стигнах по-дълбоко от данните в компютрите, които бяха безупречни, най-после започнах да забелязвам някои пролуки в перфектния модел. Първата ми мисъл беше, че просто е прикрила някои тайни.

— И си приел това за добър знак?

— Колкото и да не ти се вярва, за мен беше облекчение да разбера, че тя е човешко същество.

— Какво се случи? — попита Рейна заинтригувана.

— Много внимавах, но Джена беше с паранормална интуиция, при това с висока степен. Тя започна да подозира, че храня съмнения по отношение на нея. И много се разтревожи.

— Изправила се е срещу теб?

— Може и така да се каже. Направи опит да ме отрови.

Рейна го изгледа слисана.

— Сериозно ли говориш?

— Това, което ме спаси, бе собственият ми талант. Тя постави отровата в бутилка с любимото ми уиски, същото, което пия, когато имам проблем с виденията.

— Как разбра, че е отровно?

— Тя донесе бутилката от кухнята онази вечер. Имаше нещо в начина, по който я държеше. Видях я как ми налива газирана вода и осъзнах, че смята да ме убие.

— Мили боже! Не знам какво да кажа. — Рейна замълча, намръщена. — Какво стана, след като отказа да изпиеш уискито?

— Тя превъртя. Не знам как да го опиша по друг начин. Хвърли се отгоре ми и се опита да ми извади очите с ноктите си. Крещеше, че е идеалната съпруга. Едва успях да я удържа. Обадох се на един от лекарите на Обществото. Той реши, че е психична криза. Закарахме я в една от частните клиники на „Аркейн“.

— Какво се случи?

— Два дни по-късно тя бе готова за освидетелстване. Поставиха я под наблюдение, за да не се самоубие, но тя все пак успя да го направи.

Рейна го гледаше ужасена, с широко отворени очи.

— Ти каза, че такива резки прояви на лудост са типични за хора, които са пристрастени към формулата и после се окажат лишени от нея.

— Да.

— Зак, да не би да ми казваш, че едва не си бил отровен от член на „Нощни сенки“?

— Нощните сенки не искаха да ме отровят — обясни той тихо. — Те планираха да омъжат Джена за мен.

Интелигентното ѝ лице грейна — тя беше разбрала ситуацията.

— Разбира се. Омъжена за представител на фамилията Джоунс и агент на „Джоунс и Джоунс“, тя би била съвършеният шпионин.

— Бяха й подготвили почти идеално прикритие и бяха успели да проникнат в досиетата на агенцията за запознанства. Освен това бяха преровили генеалогичната база данни на Обществото, за да й създадат впечатляващо родословие.

— Но как са успели да създадат идеалната жена за теб? — попита Рейна.

— Проникнали са в базата данни на агенцията за запознанства и са се сдобили с моя профил. Изградили са такъв профил на Джена, който да изглежда почти сто процента съвместим с моя. Джена е била избрана не само заради красотата си, тя беше и отлична актриса. Освен това имаше необикновено развита интуиция, също като майка ми. Бяха подсилили вродените й способности с лекарството.

— И са я превърнали в идеалната жена — прошепна Рейна.

Зак пхна ръка под главата си.

— Докато не опита да ме отрови. Не е за вярване как такава дреболия може да съсипе една иначе идеална връзка.

— Предполагам, че това не се харесва на някои мъже. — Устните й се извиха в ъглите и напрежението в Зак започна да се разсейва.

— Можеш да ме наречеш придирчив — съгласи се той.

— Каза, че тя се опитала да те убие, защото се изплашила, че започваш да я подозираш?

— Да.

— Но какъв е смисълът? Щом планът се е провалил, защо е рискувала да убие един Джоунс? „Джоунс и Джоунс“ и Съветът нямаше да й позволят да се измъкне.

— Тя беше отчаяна. Казах ти, в „Нощни сенки“ не приемат провали. Отровата, която беше използвала, щеше да имитира сърдечен удар. Явно се е надявала, че ако умра от естествена смърт, шефовете й няма да я държат отговорна за провала на операцията.

— Сурови хора.

— Много сурови.

Рейна придърпа колене под брадичката си и обви ръце около тях.

— Всички ли в Обществото знаят за случилото се между теб и Джена?

— Не. Историята беше потулена от Магистъра, Съвета и „Джоунс и Джоунс“. Официалната версия беше, че годеницата ми се е самоубила.

— Кое е истина — каза Рейна. — В известен смисъл.

— Но според мен „Нощни сенки“ убиха собствения си агент.

Рейна го погледна с разтревожен поглед.

— Разминало ти се е на косъм.

Зак се усмихна мрачно.

— Съвършенството не е това, за което го представят.

— Наистина ли не я обичаше?

— Бях заслепен от нея за известно време — призна той. — Но в крайна сметка трябваше да призная, че нещо липсва.

— Но това все пак е разклатило твоята самоувереност, нали? Накарало те е да поставиш под въпрос собствената си интуиция?

— Да.

Рейна кимна.

— В много по-лек вариант същото се случи с мен след историята с Брадли. Все се питах как съм могла да се заблудя, че е господин Съвършен.

Той протегна ръка и хвана китката ѝ.

— Сигурна ли си, че не е?

Рейна се усмихна.

— Без всякакво съмнение.

Зак я придърпа нежно да легне и се подпря на лакът до нея.

— И аз не изпитвам никакви съмнения. Наведе се над мекото ѝ топло тяло.

Люби я бавно на утринната светлина, наслаждавайки се на удоволствието да гледа как очите ѝ пламват, а после потъмняват от страст. Когато тя се превърна в разтопен метал в ръцете му, той потъна дълбоко в нея. Краката ѝ се сключиха около него и стаята изведнъж се изпълни с искрящата енергия на живота.

38.

Хапнаха сочни червени ягоди и препечени филийки от пълнозърнест хляб, намазани с фъстъчено масло. Зак си направи кафе. Рейна пиеше чай и си мислеше, че това е една от най-прекрасните закуски в живота ѝ, може би дори най-хубавата. Знаеше, че ще запомни завинаги топлата интимна атмосфера, изпълваща кухнята.

— Знаеш ли — измърмори Зак, докато дъвчеше филийката си, — мога и да свикна с фъстъчено масло за закуска.

А тя определено можеше да свикне да го вижда срещу себе си на масата за закуска. За миг я прониза тъга и ѝ прошепна: *Не се отдавай на мечти.*

След час на вратата се позвъни. Рейна тъкмо бе наредила съдовете от закуската в миялната машина.

— Аз ще отворя — каза Зак и остави чашата си с кафе. — Сигурно е Мичъл. Трябва да е чул за инцидента в клуба снощи.

Тя се изправи.

— Той каза, че днес ще ходи до Шелбивил.

— Може да е размислил.

Робин и Батман последваха Зак, очевидно в очакване на нова игра.

Тя чу звука от отваряне на вратата. Зак поздрави някого. После Рейна чу женски глас, чаровен и енергичен.

— О, колко са мили — каза жената. — Обожавам котки.

— Аз съм алергична към тях — каза втора жена. Жената влезе в дневната. Дребна, в тесни черни дънки, ботуши с висок ток и черно поло, която си бърбеше със Зак. Имаше деликатни, изящни черти и живи очи. Буйна грива от кехлибарени къдрици ограждаше финото ѝ лице. Голям тюркоаз висеше на сребърна верижка и подчертаваше цвета на очите ѝ.

— Касиди Кътлър — представи се жената на Рейна, преди Зак да успее да обясни коя е. После махна с ръка към другата, която стоеше на крачка зад нея. — А това е моята асистентка Ники Плъмър.

— Приятно ми е, госпожице Талънтайър — каза Ники Плъмър и изгледа Батман и Робин притеснено.

Ники беше по-висока от Касиди и няколко години по-възрастна, вероятно на трийсет и шест-седем. Тя беше облечена в измачкан костюм с панталон. Тъмните ѝ очи бяха зад очила с рогови рамки. Държеше тежко наглед кожено куфарче в едната си ръка и изглеждаше неспокойна.

Рейна вдигна на ръце Батман и Робин.

— Ще ги затворя в библиотеката.

— О, моля ви, не се тревожете за котките — обади се Касиди бързо.

— Веднага се връщам — увери я Рейна.

Ники я погледна с трогателна благодарност.

Рейна бързо отнесе Батман и Робин в библиотеката. Котарациите не бяха доволни от това развитие.

Когато се върна в дневната, Касиди и Ники седяха на канапето.

— Ще донеса кафе — обади се Зак.

Касиди се обърна към Рейна:

— Брадли ми е разказвал толкова много за вас. Не можете да си представите колко се вълнувам. Никога преди не съм говорила с истински екстрасенс. Брадли казва, че правите изумителни разкрития на местопрестъплението.

С ъгълчето на окото си Рейна видя, че Зак се появи откъм кухнята. Знаеше, че прави всичко възможно, за да не се разсмее. Реши да не му обръща внимание в момента, но не се трогна и от коментарите на Касиди.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя с хладен тон.

— Извинете, че се появихме без предупреждение — не се смути Касиди. — Както казах на господин Джоунс току-що, надявам се, че не прекъсвам закуската ви. Рискувах да дойда по-рано с надеждата да ви открия, преди да тръгнете за работа. Брадли спомена, че имате магазин за костюми тук, в града.

— Искате да ви помогна за книгата, която пишете за Брадли — каза Рейна.

Касиди изобщо не се смути от прямотата ѝ.

— Да, точно така — каза тя с по-делови тон. — Нещо повече, готова съм да направя така, че и вие да имате полза от това. —

Веждите ѝ се повдигнаха леко в знак на неодобрение. — Доколкото разбрах, Бродли не е намерил форма да ви се отплати за това, че сте му помагали в разследванията.

— Не съм го правила заради парите — бързо каза Рейна.

— Очевидно. Но според мен за свършената работа трябва да се плаща. А повярвайте ми, с аванса, който агентът ми уреди за тази книга, мога да си позволя да ви платя, така че участието ви в проекта да бъде от полза и за вас.

— В момента съм доста заета, госпожице Кътлър.

— Разбирам. Бродли ми каза, че неотдавна сте загубили близък родственик. Моите съболезнования.

— Благодаря.

Касиди сви ръце в скута си и погледна Рейна със сериозно изражение.

— Давам си сметка, че използвате паранормалните си способности не за пари, а защото чувствате отговорност да помогнете на близките на жертвите. В момента просто ви моля да помогнете на Бродли да приключи случая „Делингъм“, за да може семейството да намери покой. Само вие сте в състояние да го направите.

Проклетият номер с чувството за вина, помисли си Рейна.

— Опасявам се, че в момента нямам време за това — каза тя. Знаеше, че звучи неубедително.

Касиди сякаш пламна от основателно възмущение. Бродичката ѝ се вирна, раменете се стегнаха и очите ѝ блеснаха с метален блясък.

— За съжаление точно това са чували семейство Делингъм от полицаите през изминалите пет години, Рейна. Ще разбийете последната им надежда да научат истината.

Рейна се изтръгна от спокойния унес. Тя се усмихна хладно.

— Май прескочихме една малка подробност. Вие ще спечелите доста пари, ако напишете тази книга. Това е истинската причина да дойдете тук днес, нали?

Касиди стисна устни.

— Няма да отрека, че изкарвам добри пари от книгите си, но не това е основната причина да ги пиша. Ако се интересувах само от парите, щях да описвам измислени престъпления, а не действителни случаи. Аз пиша книги поради същата причина, поради която вие

помагате на Бродли. Чувствам се длъжна да говоря за забравените жертви.

Нова вълна на вина заля Рейна.

— Съжалявам — каза тя. — Не исках да кажа, че имате само финансов интерес към тези случаи.

Изражението на Касиди се смекчи.

— Има и още една причина да правя това, което правя. Длъжни сме да изучаваме криминалното поведение, за да открием начини да идентифицираме и неутрализираме психопатите, преди да са извършили престъпленията си. Знаете ли какво е причинило убийството на Линда Делингъм на семейството ѝ? Бедните хора са направо съсипани.

— Не твърдя, че нямате призвание да пишете за истински престъпления — каза Рейна. По дяволите, чувстваше натиск, както и тогава, когато Бродли се бе опитал да я убеди.

— Ще бъда честна — продължи Касиди. — Няма да се преструвам, че не съм реагирала скептично, когато Бродли ми каза, че се смятате за екстрасенс. Не можете да ме вините. Срещата съм доста шарлатани. Всъщност дори съм написала книга за човек, който се представя за медиум.

— „Жестоки видения“ — вметна Рейна.

В погледа на Касиди блесна задоволство.

— Чели сте я?

— Да. — Беше я прочела с надеждата да открие някой като себе си, някой, който би я разбрал. Но медиумът в книгата наистина беше измамник.

— Е, тогава вероятно се досещате каква беше реакцията ми, когато Бродли ми каза за вашите гласове обясни Касиди. — Той се опитва да си внуши, че просто имате по-изострена наблюдателност и че можете да доловите разни почти невидими подробности на местопрестъплението, които другите не виждат. Но аз знам, че сте истински екстрасенс, Рейна, и искам да пиша за вас и дарбата ви. Искам да ви следвам двамата с Бродли, докато разнищвате случая „Делингъм“, и да разкажа една история, в която справедливостта възтържествува.

— Вие не разбирате — настоя Рейна. — Последното нещо, което бих искала, е името ми да се появи в една от вашите книги.

Касиди видимо омекна.

— Уважавам това ваше желание. Обещавам, че ще ви измисля псевдоним.

— Не мисля, че това ще помогне. За таблоидите няма да е особено трудно да разкрият самоличността ми.

Касиди се наведе напред със сериозно изражение:

— Гарантирам, че ще запазя анонимността ви. Повярвайте ми. Винаги съм пазила в тайна самоличността на източниците си.

— Не. Съжалявам, но просто не желая да участвам в този проект.

За пръв път Касиди прояви някакво нетърпение. Рейна забеляза, че тази лека промяна в настроението ѝ притесни Ники. Тя гледаше шефката си обезпокоена.

Касиди забарабани с пръсти по кожените възглавници на канапето и фиксира Рейна с решителен поглед.

— Проблемът е Брадли, нали?

— Не — отговори Рейна.

— Разбирам. — Тя хвърли бърз поглед към Зак и после отново се обърна към Рейна: — Брадли ми обясни, че сте изтълкували погрешно неговото приятелство. Сторило ви се е, че има нещо повече. Не се тревожете за това. Случват се такива неща.

Рейна погледна часовника си и скочи на крака.

— Ще трябва да ме извините. Налага се да тръгвам за магазина. Желая ви успех с книгата.

Касиди не помръдна от канапето. Ники вече изглеждаше определено изнервена. Примигна няколко пъти и се прокашля.

— Може би трябва да си тръгваме, госпожице Кътлър. Не забравяйте, че трябва да се обадите на агента си в девет.

Касиди се поколеба още няколко секунди, видимо раздразнена. Рейна се запита дали да не я изхвърли с физическа сила. Нямаше да е трудно. Беше и по-висока, и по-тежка.

Но Касиди най-после осъзна, че ситуацията е ужасно неловка. Тя се надигна с неохота и протегна ръка към Ники.

— Визитка.

Ники бързо отвори куфарчето и извади златна кутийка за визитки. Извади една визитка и я постави в протегнатата длан на Касиди.

Касиди подаде картичката на Рейна.

— Искам да обмислите това още веднъж, Рейна. Независимо от личните ви отношения, професионалното ви партньорство с БRADЛИ е нещо много специално, то позволява и на двама ви да давате своя уникален принос за каузата на справедливостта. Моля ви, запазете визитката ми. Когато сте готова да приемете предложението ми, обадете ми се на този номер. Това е мобилният ми телефон.

Рейна взе визитката. Това беше най-бързият начин да се отърве от Касиди.

Зак вече беше в антрето и отваряше входната врата. Касиди бързо излезе. Ники хвърли един извинителен поглед на Рейна и я последва.

Зак затвори вратата и погледна Рейна.

— Много целеустремена жена, няма спор.

— Според нея причината да не помагам на проекта и е случилото се между мен и БRADЛИ.

— Знам.

— Но това няма нищо общо. Просто не искам да рискувам името ми да се появи в книгата.

— Не вярваш на думите ѝ, че ще запази анонимността ти?

— Ни най-малко. Прикритието ми ще пропадне веднага щом някой полюбопитства да разбере коя съм.

— Имам чувството, че си права.

Рейна го погледна.

— Каква е следващата стъпка в твоето разследване?

— Ами, като начало, днес няма да ходиш на работа. Предполагам, че Пандора може да се оправи сама с магазина?

— Разбира се. Какво ще правим?

— Мисля, че е време да говорим с последните хора, които са видели Вела Талънтайър жива.

39.

Доктор Бакстър Огилви погледна Рейна над голямото си бюро, отрупано с папки, листове хартия и медицински списания. Той беше директор на психиатричната болница „Сейнт Деймиънс“. Рейна го познаваше и ценеше от времето, в което Вела бе пациент на болницата.

Той бе състрадателен мъж, който твърдо се придържаше към традиционните медицински и психиатрични методи на лечение. Рейна знаеше, че няма и най-малка представа за истинската природа на болестта на Вела.

За да разбере напълно нейната патология, той би трябвало да повярва, че тя притежава паранормални способности. Рейна знаеше, че за него това е невъзможно. До самия й край Огилви смяташе твърденията на Вела, че чува гласове, за един от симптомите на болестта й.

Въпреки това неговият подход към този необичаен случай, който представляваше предизвикателство за него, бе изненадващо широкообхватен и неконсервативен. Лечението включваше както витамини, така и силни психотропни медикаменти, традиционна психотерапия и — най-вече — осигуряване на спокойна среда. Рейна щеше да се чувства благодарна до края на живота си. Огилви бе направил това, което тя, Андрю и Гордън не бяха успели да постигнат. Той беше осигурил на Вела някакво относително умствено и емоционално спокойствие за пръв път от много години.

Той беше видимо изненадан от появата на Рейна и Зак в кабинета му, но отново изказа съболезнованията си на Рейна.

— Разбирам, че продължавате да скърбите — каза той на Рейна. Скръсти ръце на бюрото и я огледа през очилата си със златни рамки. — Понякога събитията ни карат да търсим отговори, които не могат да бъдат дадени, поне не от медицинска гледна точка. Може би не е зле да се обърнете към някой религиозен или духовен наставник.

— Не сме тук, за да задаваме такъв род въпроси — бързо го прекъсна Рейна. — Искаме да знаем какво се е случило вечерта преди

смъртта на леля ми.

Огилви я погледна разтревожен.

— Доколкото си спомням, вие получихте копие от досието на леля ви.

Зак пое инициативата:

— Знаем, че сърцето на Вела Талънтайър е спряло малко преди полунощ. Знаем и това, че са направени опити за изкуствено дишане и други реанимационни процедури, но те са били неуспешни. Не поставяме под въпрос причината за смъртта или усилията на персонала.

Огилви повдигна вежди в недоумение.

— Тогава какво очаквате от мен?

— Искаме да говорим с хората от персонала. Тези, които са имали контакт с Вела през последните двайсет и четири часа преди смъртта ѝ — каза Зак.

Гласът му звучеше строго. Рейна знаеше, че това не бе само защото беше влязъл в ролята на детектив. Сигурна бе, че подобно на самата нея Зак усеща вихреция се хаос от психична енергия наоколо. Като всяка болница и „Сейнт Деймиънс“ беше попивала отчаянието, страха, тревогата, яростта, болката и обикновената лудост на пациентите и техните семейства години наред. Енергията буквално се беше просмукала в стените.

Огилви реагира остро, предизвикан от тона на Зак.

— Не може да очаквате да подложи персонала си на разпити от частен детектив. Ако подозирате престъпна небрежност, си има процедури, които трябва да се изпълнят.

— Не — прекъсна го Рейна, за да изпревари следващата реплика на Зак. — Изобщо не става въпрос за това. Разбираме, че е ваш дълг да защитите персонала си. Но както вероятно се досещате, през последния месец уреждах формалностите около наследството на леля си и изникнаха някои въпроси.

Сега Огилви я наблюдаваше с мрачна предпазливост. Тя знаеше, че той обмисля сериозно необходимостта да се обади на адвоката си. Ако нещата продължаваха да се развиват в тази посока, скоро щеше да помоли нея и Зак да напуснат сградата.

— Вероятно можете да отговорите на един-единствен, много важен въпрос — каза Зак. — Вела Талънтайър имала ли е някакви

посетители в деня на смъртта си?

Огилви се поколеба. Не беше сигурен.

Рейна се наведе напред и го погледна умолително.

— Моля ви, доктор Огилви. Много е важно. Знам, че водите подробен дневник на посещенията. Доколкото знам, през годината, която леля ми прекара тук, единствените хора, които са идвали при нея, освен мен, са Гордън Салазар и Андрю Китридж. Винаги са ни молили да впишем имената си в дневника и да покажем документ за самоличност.

— Семейството има право да знае дали при пациента са идвали някакви посетители — изтъкна авторитетно Зак.

Огилви остана напрегнат, но кимна рязко.

— Да, мога да ви дам тази информация. — Той натисна бутона на интеркома на телефона си. — Госпожо Томас, направете, ако обичате, справка за посещенията на Вела Талънтайър на двайсети миналия месец.

— Веднага, доктор Огилви.

Малко по-късно секретарката влезе в офиса с компютърна разпечатка в ръка.

— Това ли искате, сър? — Тя му подаде листа.

Той го погледна бързо и веждите му се смръщиха леко.

— Да, благодаря.

Секретарката излезе и затвори вратата след себе си. Рейна осъзна, че Огилви се взира в разпечатката.

— Аз не бях в града на двайсети — каза Рейна. — Но знам, че Гордън се е отбил около обяд за няколко минути. Има ли някой друг в този списък?

— Да — отвърна Огилви, без да се опитва да прикрие изненадата си. — Има.

Зак не помръдна, но Рейна усети тежко пулсиране на аурата му. Той вероятно също усети нещо от нейната реакция, защото ръцете ѝ стиснаха подлакътниците на стола с такава сила, че можеха да ги строшат.

— Кой е бил посетителят? — попита тя колкото е възможно по-спокойно.

— Никълъс Джей Паркър. Записал се е като приятел на пациентката.

Стомахът на Рейна се преобърна.

— Доколкото ми е известно, леля не познаваше никакъв Паркър. Огилви повдигна вежди.

— Сигурна ли сте, че познавате всички познати на леля си?

Първата ѝ реакция беше да каже да. После си спомни, че до неотдавна дори не беше подозирала, че Вела е имала любовна връзка с Уайлдър Джоунс.

— Не — призна тя. — Но мога да попитам Гордън и Андрю. Те трябва да помнят дали е имало някой Паркър в миналото ѝ.

— Кога е пристигнал и кога си е тръгнал този Никълъс Джей Паркър? — попита Зак.

Огилви погледна разпечатката.

— Записал се е в дневника в три и половина следобед и си е тръгнал четирийсет минути по-късно.

— В стаята ли е посетил леля ми, или са говорили в някоя от общите зали? — попита Рейна напрегнато.

— Не мога да ви отговоря на този въпрос, съдейки по разпечатката. — Огилви остави листа на бюрото си с решителен жест. — Но някой от персонала сигурно помни, тъй като всеки посетител, различен от вас и господата Салазар и Китридж, трябва да е бил възприет като необичайно събитие.

— Ще ви бъдем благодарни, ако помолите човека, който си спомня за посещението, да ни опише този Паркър — обади се Зак.

Огилви кимна, набра някакъв номер на телефона и заговори делово с някого.

Рейна чакаше. Пулсът ѝ се ускори тревожно. След кратък разговор, в който почти само слушаше, Огилви затвори телефона. Не изглеждаше доволен.

— Никълъс Джей Паркър е посетил Вела Талънтайър в стаята ѝ.

— Номер триста и петнайсет. — Рейна сви пръсти върху облегалките на стола. — Беше самостоятелна стая. Вела я напускаше с нежелание. Трябваше да я убеждаваме да излезе. Казваше, че там се чувства в безопасност.

— Да — кимна Огилви. — Както и да е, двамата са били сами през повечето време от тези четирийсет минути. Но тъй като Паркър е бил непознат за персонала, една от дежурните е влязла на два пъти в

стаята под различни предлози, за да се увери, че Вела не е разстроена или притеснена.

— Явно е познавала Паркър — каза Рейна, озадачена от тази загадка. — Иначе нямаше да му позволи да остане толкова дълго. Тя не понасяше непознати.

— Така беше — съгласи се Огилви. — Явно го е познавала. Когато дежурната е завела Паркър в стаята и е казала на Вела, че има посетител, тя отначало възразила срещу посещението му. Но Паркър я информирал, че е бил колега на брат ѝ в някаква лаборатория. Затова Вела му позволила да остане.

Рейна усети стягане в гърдите.

— Паркър е познавал баща ми?

Зак я погледна с непроницаемо изражение.

— Така е казал на леля ви. Може да е излъгал, за да получи достъп до нея.

Рейна поклати глава, замаяна от разкритията.

— Все едно, въпросът си остава. Защо се е появил най-неочаквано, и то след толкова много години?

— Съжалявам, но не мога да отговоря на този въпрос — каза Огилви, вече сериозно загрижен. Той се обърна към Зак: — Опасявам се, че получих доста оскъдно описание. Сестрата го описа като среден на ръст, около четирийсет и пет годишен и плешив, освен това се държал така, сякаш има таралеж в гащите.

— Таралеж в гащите? — повтори Зак.

— Такова сравнение използва сестрата. Предполагам, че е бил нервен и постоянно се е движел.

— Нещо за дрехите му? — попита Зак.

— В облеклото му нямало нищо особено. Сестрата помни, че носел очила, но нищо повече. — Огилви направи кратка пауза и погледна Рейна. — В ретроспекция това посещение изглежда доста необичайно. Все пак мога да ви уверя, че Паркър е бил наблюдаван и от решението на леля ви е зависело колко време ще остане при нея.

— Благодаря — каза Рейна тихо.

— Мога да ви кажа и още нещо — допълни Огилви сериозно. — Нещо, което може да ви успокои. Сестрата ме увери, че след като Паркър си тръгнал, Вела изглеждала уморена, но спокойна. Дремала

през останалото време от следобеда. Изпила предписаните ѝ лекарства и заспала веднага.

Зак бе кръстосал ръце върху кормилото и оглеждаше сградата и двора, над които се сипеше кротък дъжд. Усещаше как нещата постепенно се наместват като парчета от пъзел. Имаше липсващи фрагменти, но и те щяха да се появят скоро. Знаеше го.

— Описанието на Паркър не е достатъчно пълно, но определено подхожда на Лорънс Куин, особено в частта за таралежа — каза той.

Рейна рязко обърна лице към него.

— Сигурен ли си?

— В досието му пишеше, че изглежда нервен.

Тя скръсти ръце под гърдите си и се загледа в болницата.

— Защо му е трябвало на Лорънс Куин да се среща с нея?

— Свързвало ги е само едно нещо и двамата знаем какво.

Рейна въздъхна тъжно.

— Вариантът на формулата на основателя, върху който е работил баща ми.

— Да. — Нямаше смисъл да смекчава истината. Тя можеше да я понесе. — Ти влиза ли в стаята на леля си след смъртта ѝ?

— Не. Тялото ѝ е било преместено незабавно в моргата. Гордън и Андрю са събрали нещата ѝ същата вечер. Когато се върнах от Вегас и се заех с подробностите около погребението, вече нямаше причина да ходя в стаята ѝ. Честно казано, няхах желание да отида.

— Разбирам те.

Тя го погледна.

— Какво мислиш?

— Че си имала право да се съмняваш в причините за смъртта на Вела Талънтайър.

— Чу Огилви. Той каза, че била добре, след като Паркър или който там е бил си е тръгнал. Била съвсем спокойна. Дори сънена.

— Може би неестествено сънена.

Рейна застина.

— Мислиш, че я е упоил?

— Куин е бил гениален химик. Надали някой е знаел повече от него за медикаментите. Има и още нещо.

— Какво?

— Бил е експерт по психотропни вещества и е знаел как влияят определени медикаменти на хора със силни паранормални способности. Това е било точно по неговата част.

— Но защо е трябвало да упоява леля Вела или, господи, да я убива след толкова години?

— Още не мога да отговоря на този въпрос. Знам само, че Фалън е прав. Има връзка.

И двамата се взираха в болницата още няколко минути.

— Тя как го понасяше? — попита той накрая.

— Че е затворена в психиатрична болница ли?

— Сигурно е било ад за нея. Ние бяхме вътре само трийсет минути и вече ми идеше да започна да се катеря по стените.

— Вела свикна сравнително бързо с живота в клиниката. Към края на живота ѝ паранормалните ѝ сетива бяха много отслабнали. Тя казваше, че е като да оглушееш или да загубиш зрението си. На практика през последната година от живота си тя не чуваше никакви гласове. Но вместо да намери покой, загубата на таланта я запрати в дълбока и продължителна депресия. Огилви започна да лекува депресията ѝ, но леля Вела така и не възстанови способностите си.

Зак запали двигателя.

— Още нещо.

— Какво?

— „Сейнт Деймиънс“ е много скъпа частна клиника. Трябва да ти е струвало цяло състояние да я настаниш тук за година.

— Аха.

— Вегас?

— Оказва се, че съм много добра на карти.

40.

Телефонът ѝ иззвъня, докато отключваше вратата на апартамента си. Тя го извади от чантата и видя познат номер. Брадли.

Зак я последва в антрето и затвори вратата.

— Ало? — каза Рейна някак предпазливо. Нямаше да понесе още един спор за книгата на Касиди Кътлър.

— Брадли е. Още съм Шелбивил. Но имам добра новина за теб. Реших, че ще искаш да я научиш веднага.

— Какво става?

— Лангдън току-що арестува Огнения убиец. Ще покажат пресконференцията в новините в шест.

Усети огромно облекчение. Тя отдръпна телефона от лицето си, за да обясни на Зак.

— Брадли се обажда. Казва, че са хванали ловеца на вещици.

Зак подсвирна тихо.

— Това се казва скорост.

— Този път не е имал възможност да унищожи следите с огън. — Тя отново заговори на Брадли: — Убиецът от Шелбивил ли е?

— Да. Но е нов в града. Бъртън Росър. Може би го помниш. Работел е на рецепцията на пансиона, където ти беше отседнала.

— Мили боже! Като се замисля колко пъти съм минала край него... — Тя млъкна. — Как го е разкрил Лангдън?

— Открил снимки на жертвите в лаптопа на Росър. Освен това в стаята му намерили съвсем същия колан като оня, с който било завързано момичето в мазето на леля ти. Сега ще пуснат ДНК анализ на пробите от косми, намерени в къщата на леля ти. Резултатите би трябвало да излязат скоро.

— Как са заподозрели Росър?

— Веднага са го надушили. Лангдън бездруго го държал под око, защото знаел, че Росър е лежал в затвора за изнасилване и грабеж. Когато започнал да му задава въпроси, Росър се опитал да избяга.

41.

Устните на Пандора се движеха, но Рейна не чуваше какво казва тя. Наведе се над малката маса и измъкна едната тапа от ухото си.

— Какво каза? — опита се да надвика гърмящата музика, която идваше от сцената.

— Попитах защо Зак те остави с мен тази вечер?

— Обясних ти, той се занимава с разследвания. Тази вечер има работа. Не можеше да ме вземе със себе си. А не искаше да оставам сама в апартамента си.

Двете седяха в едно от черните винилови сепарета на „Кафе Ноар“. Пандора пиеше еспreso. Рейна си беше поръчала билков чай. Заведението неслучайно носеше това име. Сцената, стените и дори таванът бяха покрити с черни драперии. Странни неоновы инсталации светеха в оттенъци на зеленото, лилавото и червеното, създавайки призрачен ефект. Беше един и половина през нощта и заведението беше претъпкано. Рейна си даваше сметка, че е най-възрастният човек в клуба. Дори телохранителят на входа беше по-млад от нея.

Освен това беше сигурна, че никой, освен нея няма тапи в ушите. Тези млади хора след време щяха да съжаляват, че не са пазили слуха си, мислеше Рейна със самочувствието на възрастен и разумен човек. От друга страна, тълпата явно си прекарваше добре, поне доколкото почитателите на готическия стил бяха склонни да демонстрират, че се забавляват.

Също като клиентите на „Вратата към алеята“, и тук повечето хора бяха облечени в черно. Разликата беше в това, че вместо обичайните дрехи, с които човек би отишъл на клуб, клиентите на „Кафе Ноар“ носеха черни кожени дрехи и стоманени бижута. Виждаха се и най-различни сложни татуировки. Почти всички бяха с коси, боядисани в гарвановочерно или платинено бяло, макар тук-там да се виждаше и по някоя електриковосиня глава.

От тонколоните гърмеше хевиметъл. Музикантите на сцената бяха облечени по същия начин като публиката. Вокалистът им беше с

разкопчано кожено елече на голо, така че да се виждат татуираните змии и дракони по ръцете и гърдите му.

Рейна, облечена в обичайния си черен панталон и пуловер, си мислеше, че изглежда доста семпло на фона на колоритното множество. Затова пък Пандора беше произведение на готическото изкуство с дългата си развята роба, която би се харесала на всяка вампирска кралица. Роклята имаше цепка до средата на бедрото, така че да се виждат черните мрежести чорапи и убийствено високите обувки с платформи. Високата яка очертаваше мъртворешки бялото лице и драматичния грим.

Пандора повдигна тънките си черни вежди и доближи устни до ухото на Рейна.

— Радвам се, че са заловили онзи маниак в Шелбивил.

— Аз се радвам двойно повече.

— В много случаи серийните убийци остават на свобода в продължение на години. И този нямаше да го заловят, ако не беше твоята информация. Все още твърдя, че трябва да получиш признание за това, което правиш.

— О, не. Благодаря.

— Гордън и Андрю направо ще превъртят, когато се върнат и разберат какво е станало.

— На мен го разправяй. Вече обмислям каква версия да им представя.

— Знаеш ли — каза Пандора, — по-рано си мислех, че е готино да работя за екстрасенс, който помага на полицията да залавя убийците. Никога не съм се замисляла колко опасно може да бъде това хоби.

— Нито пък аз — призна Рейна.

42.

„Сейнт Деймиънс“ бе оборудвана с модерна система за сигурност, но основната грижа на охраната явно бе да не допуска пациентите да се измъкват без разрешение. Зак бързо откри, че са обърнали далеч по-малко внимание на предотвратяването на непозволен достъп в болницата. С помощта на една специална играчка от „Джоунс и Джоунс“ той изключи алармената система и се вмъкна в сградата през един прозорец на сутерена.

Въпреки добрите новини от Шелбивил, Зак не се чувстваше достатъчно спокоен, за да остави Рейна сама, така че я прати заедно с Пандора в някакъв бар, където се събираха почитатели на готиката и където всички познаваха Пандора. Дали не прекаляваше с грижите? Възможно е, но какво от това.

Той предполагаше, че в сутерена се намира пералнята на болницата, и късметът се оказа на негова страна. В този час на нощта там нямаше никой. Зак взе една прясно изпрана униформа и я навлече върху черната тениска. Широкият панталон се издуваше върху дънките му, но на слабото осветление през нощта никой нямаше да забележи нещо нередно. Маратонките с меки подметки и една пластмасова служебна карта довършиха дегизировката. Картата бе обърната наопаки, за да не се вижда, че не е от болницата. Можеше да се случи на всеки, който се облича набързо, да закачи картата си наопаки.

„Сейнт Деймиънс“ имаше многоброен персонал. При малкото си предварително проучване Зак бе установил, че както в повечето болници, и тук наемаха служители чрез агенция за временна заетост. Непознатият дежурен във фойето нямаше да направи впечатление на никого. Планът беше по възможност да се избягват всякакви нежелани срещи.

Най-сериозният проблем беше, че всичките му сетива бяха пределно изострени и нямаше как да изключи възприятията си за статичното напрежение, пропито в цялата сграда. Той долавяше много силно тъмните страсти — насилието, страха, прилива на адреналин, но

покрай тях се прокрадваха и други чувства, като отчаяние и душевна болка. В една психиатрична клиника душевните страдания бяха в изобилие.

Знаеше, че щом се качи горе в отделенията, ще се чувства зле дори когато върви по коридорите. Дебелите подметки на маратонките му нямаше да успеят да блокират черната енергия, която беше полепнала по всяка повърхност.

Отново се стегна в очакване на шокните вълни, които щяха да го залееят, и се отправи по стълбите към третия етаж. Спря до вратата и се послуша внимателно. Не чу никакъв звук по коридора. Той се оказа празен.

Яркото осветление в дъното на коридора сигурно идваше от стаята на сестрите. Почти всички други лампи бяха изгасени, както беше очаквал. Повечето врати на стаи на пациенти бяха затворени, макар една-две да стояха открити.

Рейна му беше обяснила къде се намира стая 315. За негов късмет тя бе сравнително отдалечена от стаята на сестрите. Той се отправи натам и веднага установи, че е бил прав за това, което го очаква.

Някои екстрасенси твърдят, че когато се намират в болница или друго подобно силно заредено място, се чувстват така, сякаш вървят из гробище и откриват, че част от погребаните са още живи. Зак не беше на това мнение. За него гробищата бяха относително спокойни места. Болниците обаче бяха безкрайно далеч от спокойствието.

Вратата на стая 315 беше затворена. Зак я отвори възможно най-тихо и влезе в стаята със самоувереността на дежурен, който прави обичайната нощна проверка. Затвори вратата след себе си.

Лунната светлина струеше в стаята през прозореца, на който нямаше щори или завеси. В леглото лежеше един тийнейджър и го гледаше с широко отворени очи. И без да е екстрасенс, Зак щеше да долови суровата енергия на ужаса. Хлапето го гледаше така, сякаш е чудовище, изскочило изпод кревата му.

— Съжалявам — каза тихо Зак. — Не исках да те плаша. Просто проверявам дали си добре.

Вцепененото дете не помръдна и не проговори. Това не беше добре. Трябваше да измисли план Б.

— Ей сега си тръгвам — вдигна ръце Зак. После направи крачка назад.

— Ще ме убиеш ли? — Гласът на момчето трепереше така, че думите едва се разбираха.

Зак спря до вратата.

— Не. Не съм тук, за да ти причиня нещо лошо. Просто исках да огледам стаята набързо и да се уверя, че всичко е наред.

— Не ти вярвам — прошепна момчето. Ти светиш прекалено ярко. Никой от дежурните не излъчва такава енергия.

Зак осъзна какво става.

— По дяволите! Ти виждаш аурата ми, нали?

Момчето не отговори. Просто продължи да се взира с големите си изплашени очи. Зак изключи паранормалните си сетива.

— Така по-добре ли е?

— Какво направи?

— Потиснах специалните си сетива. Не мога да ги изключа напълно, но мога да ги отслабя значително. Сега вече не излъчвам толкова енергия. Повечето хора не усещат аурата ми, когато съм в това състояние. Аз се казвам Зак между другото.

— Ти вампир ли си?

— Не, разбира се. Вампирите не съществуват. Просто имам паранормални способности. И мисля, че и ти имаш такива. Нали знаеш какво казват, които си приличат, се привличат. Ти как се казваш?

— Джош.

— Приятно ми е, Джош. Как се озова на това място?

— Аз съм луд.

— Така ли? Какво правеше? Палеше пожари ли? Или измъчваше малки животинки?

— Не. Нищо подобно. Аз обичам животните. — Джош се подпря на лакът. Шокът и възмущението изместиха страха му. — Виждам някакви светлинни вълни около хората.

— Да, предположих, че е така. — Зак се доближи до леглото. — Кой те доведе тук?

— Мащехата ми. Тя накара татко да се съгласи. Каза му, че ако остана с тях, ще травматизирам децата ѝ и новото бебе.

— Защото виждаш аурата на хората?

— Това ли е? Светлинните вълни?

— Да.

Джош се поколеба.

— Твоята е много силна. Нали каза, че ще я намалиш?

— Казах. Но ако имаш екстрасензорни способности с десета степен по скалата на Джоунс, излъчваш силна енергия, дори и когато си неутрален. Не всички усещат тази енергия. Само хора с развити свръхсетива.

— Говориш така, сякаш си по-луд и от мен.

— Хората, които нямат паранормални способности, често си мислят, че ние, които имаме, се преструваме. Ти имаш ли достъп до компютър тук?

— Разбира се. Доктор Огилви ми позволи да си донеса моя. Мащехата ми каза, че прекарвам твърде много време пред компютъра. Но доктор Огилви обясни на нашите, че за мен това е важно и че трябва да мога да правя нормални неща като останалите деца на моята възраст, например да влизам в интернет.

— Доктор Огилви явно е добър човек. Просто не вярва, че е възможно хората да имат паранормални сетива.

— Знам. Казах му, че има добра аура, една такава топла и ярка. Той си мисли, че халюцинирам или си измислям.

— Той не е единственият човек, който потиска собствената си природа. Много хора предпочитат да потискат способностите си, вместо да приемат факта, че съществуват допълнителни сетива.

— Сигурен ли си, че не си луд?

— Ако съм луд, поне не живея тук, в „Сейнт Деймиънс“. Имам си нормален живот. Дори и приятелка, която също е екстрасенс.

— Хм. Това не е ли доста странно?

Зак извади портфейла си и измъкна от него една картичка.

— На мен ми изглежда нормално. Но пък аз знам някои неща, които ти не знаеш.

— Какви?

— Знам за една организация, където има хора като нас с теб. Ще ти дам един сайт и паролата, с която можеш да влезеш в него.

— Супер.

— Трябва ми химикалка.

— Ей там на бюрото има — каза Джош, който бе силно впечатлен.

Зак се огледа. В сумрака успя да различи химикалка и бележник върху малкото бюро до прозореца.

— Видях я.

Той отиде при бюрото.

— Мили боже, каква енергия излъчваш само — прошепна Джош.

— Пламти във всички цветове. На някои дори не им знам имената.

— Така е, защото паранормалната енергия не е в същия диапазон на спектъра като видимата светлина. Излъчването е с дължини на вълните, които човешкото око не може да види.

— Значи съм като онези птици, които виждат ултравиолетовата светлина.

— Точно така. Обикновеният екстрасенс също не може да долови този вид енергия, поне не като видима светлина. Само някои хора — като теб например — притежават специална чувствителност и могат да виждат аурата на останалите. Това е дарба.

— Голяма дарба, няма що. Заради нея съм в лудницата.

— Не се тревожи. Ще говоря с едни хора. Ще ти помогнем да излезеш оттук.

Джош се изсмя тихо.

— Наистина ли?

— Сигурен съм.

— Ти не познаваш мащехата ми.

— Повярвай ми. Има хора, на които това им е работата.

— Кое?

— Да помагат на хората с паранормални способности да се нагодят към своите сетива и да се научат да се държат нормално, така че да живеят в реалния свят.

— Така ли?

В гласа му имаше толкова болезнена надежда, че Зак едва се удържа да не го вземе веднага със себе си и да го отведе в най-близкия офис на „Аркейн“. Но имаше правила, които забраняваха такива неща. Фалън Джоунс нямаше да се зарадва, ако някой агент на „Джоунс и Джоунс“ бъдеше обвинен в отвличане на дете. За щастие имаше и други възможности. Обществото „Аркейн“ имаше цял екип експерти, подготвени да се справят с подобни ситуации.

— Няма проблем — кимна Зак. — Само ще ни трябва малко време, за да направим всичко по законния ред, така ще бъде най-добре

за всички. Но междувременно искам да влезеш в този сайт. Ще откриеш, че не си сам и че не си луд.

Той взе химикалката от бюрото.

Трескава, отчаяна психична енергия го прониза. Бледи призрачни образи блеснаха в съзнанието му.

Зак настрои сетивата си и виденията станаха по-отчетливи и ярки.

... Той видя как ръката му стиска химикалката — не, това бе женска ръка. Долови женственото излъчване...

... Усети усилието ѝ да напише бележката, пламенната решимост да напише бележката, преди да...

... преди да умре...

— Зак? — В гласа на Джош отново се появи страх. — Добре ли си? Аурата ти стана много странна.

— Добре съм — върна се към настоящето той. Образите избледняха в главата му. Сега успя да хване химикалката, макар още да усещаше електрическите иглички на енергията.

Написа интернет адреса и паролата за сайта на „Аркейн“, който бе създаден за доверени външни хора, проявяващи сериозен интерес към паранормалното. Имаше и други сайтове на Обществото, но Джош не беше готов за тях. Засега му стигаха основните факти. Щеше да получи успокоението, от което се нуждаеше.

Зак подаде картичката на Джош.

— Следващия път, когато си в интернет, погледни този сайт. А междувременно аз ще говоря с едни хора, които могат да убедят доктор Огилви и вашите, че ти е нужна друг вид терапия.

Джош взе картичката и я стисна здраво.

— Ами ако не успеят да убедят Огилви и родителите ми?

— Тогава ще предприемем по-драстични мерки. Но тези хора са експерти, а доктор Огилви наистина се стреми да прави най-доброто за теб. Онези хора ще знаят как да говорят с него на професионален език.

— Добре — кимна Джош, който все още се страхуваше да се надява.

Зак стисна леко рамото му.

— Ще издържиш ли тук, докато траят тези процедури? Може да отнеме известно време. Няколко седмици може би.

— А, ще издържа. Не е толкова зле. Първото нещо, което Огилви направи, когато пристигнах, беше да ми спре лекарствата. От понеделник не пия нищо. Сега се чувствам много по-добре. Ще издържа.

— Междувременно моят съвет е да престанеш да виждаш аурите на хората.

Джош го погледна неразбиращо.

— Тоест да се преструвам, че не ги виждам?

— Да. Ако имаш късмет, Огилви и другите лекари ще заключат, че причината да ги виждаш са били силните дози лекарства, с които са те тъпкали досега. Прекаляването с лекарства се изтъква като причина за всевъзможни неща.

— Как не съм се сетил сам!

— Виж, не искам да те оставям. Знам, че имаш много въпроси. Но трябва да се измъкна оттук, преди някой от персонала да се появи, за да те нагледа.

— Не се притеснявай. Те минават само по два пъти на нощ. Предишната проверка беше около час преди ти да дойдеш.

— Сигурен ли си?

— Повярвай ми, имах достатъчно време, за да разгадая графика им.

— В такъв случай имаш ли нещо против да огледам набързо стаята, преди да си тръгна?

— Нямам. — Джош се поколеба, после попита: — Но защо?

— Защото съм частен детектив и разследвам един случай, свързан с жената, която е била в тази стая преди теб.

— О, това ли правиш? Ти си истински частен детектив?

— Истински. През повечето време.

Джош обви ръце около кокалестите си колене под чаршафа.

— А каква е твоята дарба? Същата като моята ли?

— Не. — На масата имаше чаша. Зак я взе. Нищо. — Понякога усещам аурата на някого, но много смътно и неясно. При това само ако човекът стои близо до мен и генерира много енергия. Но не я виждам така ясно като теб. Не мога да я разгадая.

— Ами ако стоиш съвсем близо до някой луд?

— Лудите понякога излъчват дива хаотична енергия, която мога да усетя.

— Аз, въъ... излъчвам ли такава енергия? — попита Джош смутено.

— Не. — Зак постави ръката си върху основата на нощната лампа. Тишина.

— Какво търсиш? — попита Джош.

Отиде до гардероба. Подготви се за сблъсък със силна енергия и отвори вратата.

— Моят талант ми позволява да долавям следите от психична енергия, оставена от някой, който е изпитвал силни разрушителни емоции.

Върху дръжката на гардероба нямаше нищо, освен обичайното статично наслявяване.

— Ти усети нещо, когато докосна онази химикалка преди малко, нали?

— Да. Жената я е използвала, за да напише бележка.

— Какво разрушително има в това?

Зак си напомни, че не иска да изплаши момчето до смърт.

— Тя е била много разтревожена за нещо в онзи момент и отчаяно е искала да остави бележка на някого.

— Това е адски странно.

— Не по-странно от това да виждаш аурата на хората.

Джош се усмихна за пръв път.

— Май не. Е, какво мислиш, че ще намериш тук?

Зак не можеше да му каже, че търси следи от убиец, който може би бе убил жената, живяла в същата стая. Джош нямаше да може повече да заспи в това легло.

— Просто проверявам дали не е оставила още нещо.

Обви пръсти около таблата на леглото. ... *и скочи право в кошмара...* Пусна таблата замислено.

— Намери ли нещо? — попита Джош, който следеше действията му като хипнотизиран.

— Да. Намерих. Сега трябва да тръгвам, Джош.

— Добре. — Джош го изчака да стигне почти до вратата. — Зак?

Обърна се и погледна момчето.

— Какво?

— Ясно ми е, че някой с твоя талант може да стане частен детектив или ченге. Но какво става с хората, които виждат аури?

— Колкото и да не ти се вярва, някои от тях стават психоаналитици.

43.

Безмилостното бумтене на хевиметъл музиката проникваше и през стените на тоалетната. Рейна усещаше как подът под краката ѝ вибрира.

Тя излезе от изрисуваната с графити кабинка и отиде до умивалника да си измие ръцете. Беше почти два часът, а Зак още го нямаше. Успокояваше се с това, че не бе изпитала нови пристъпи на паника, както преди, когато Зак бе в опасност. Лошото беше това, че нямаше представа доколко може да разчита на предчувствията си.

Намести тапите в ушите си и си пое дълбоко дъх, за да се подготви за рева на музиката, когато отвори вратата.

В тоалетната беше мрачно, но в коридора беше още по-тъмно. За да се върне в залата, трябваше да мине по тесен коридор с черни драперии по стените. Единственото осветление идваше от редица странни сини лампички, вградени под стъклото на пода. Рейна гледаше надолу, за да вижда къде стъпва.

Един човек мина покрай нея и влезе в мъжката тоалетна. В мрака различи само тъмна сянка. Тъй като гледаше към пода, Рейна видя само краката му, обути в тежки черни ботуши.

Около нея се разнесе мирис на дим, смесен с някакъв силен, тръпчиво — сладък билков аромат. Някой беше запалил тамян в мъжката тоалетна или пушеше нещо странно. Интуицията ѝ подсказваше, че е второто. Тя сбърчи нос, опитвайки да не си поема дълбоко дъх.

Но димът стана по-силен, вместо да се разсее. С ъгълчето на окото си Рейна забеляза някакво движение зад черната завеса вляво. Тя се люлееше, сякаш силен поток от въздух минаваше над плата.

Не, не над завесата, а зад нея. Движението беше предизвикано от нещо или някой, който стоеше между стената и завесата. Някой посетител на клуба се беше скрил там, за да изпуши набързо нещо непозволено.

Изневиделица в главата ѝ се надигнаха множество гласове. Рейна различи писъци от ужас, болка и маниакална еуфория.

... Трябва да плува в кръв. Трябва да се изкъпе в нея...

... Умри, умри, умри. Искam да усетя как тя ще спре да диша. Нуждая се от това. Искam да усетя, не имам власт да прекъсна живота ѝ...

Стари гласове от един случай, по който беше работила с Бradли, осъзна Рейна. Смесваха се със статичната енергия, която витаеше в коридора.

... Трябва ми още един удар. Трябва ми сега, сега, сега. Няма значение какво ще направя. Това ми трябва. Нищо друго няма значение. Нищо...

... Глушава кучка. Просеше си го. Заслужава да страда. Накарай я да си плати...

... Този път ще го убие...

Паниката се надигна, лишавайки я от ориентация в морето от призрачни гласове. Зак беше сгрешил, когато ѝ обеща, че няма да полудее като леля си. Тя полудяваше. Губеше контрол. Вътрешните ѝ защити рухнаха. Всичко прииждаше от някакво тайно тресавище.

Изведнъж друг глас надделя над вълната от писъци. Зак, който ѝ обяснява спокойно нещо, което всеки член на обществото „Аркейн“ би трябвало да знае.

... всеки екстрасенс, който решава да експериментира с незаконни вещества, сам си търси кошмарите.

Добре, може би не полудява. Може би е резултат от вдишването на странния дим. Нещо ставаше със сетивата ѝ. Трябваше да се отърве от дима.

Побърза да се махне от коридора, но загуби равновесие. Когато погледна надолу, видя, че краката ѝ се губят в синята светлина, идваща изпод стъклото. Вече не можеше да разбере къде стъпва. Наркотикът бе предизвикал хаос във всичките ѝ сетива.

Токът на невидимата ѝ обувка се хлъзна по стъклото.

Тя политна и щеше да падне. Инстинктивно се хвана за завесата на стената. Тя не издържа тежестта ѝ и се откъсна от кукичките.

Рейна падна тежко на пода, като продължаваше да стиска завесата. Метри тежък плат се стовариха отгоре ѝ, заплашвайки да я задушат.

Прилив на адреналин се изстреля в тялото ѝ. Това беше абсурдно. Нямаше да умре на пода пред тоалетните на някакъв готически клуб. Рейна се опита да прогони ужасните гласове в главата си, опря длани на пода и се надигна на четири крака.

Промяната в позата ѝ помогна да вдиша малко въздух под завесата. Все още долавяше странно миришеция дим. Пушекът се разнася, помисли си тя. Въздухът над пода не беше толкова пропит с него. Но прахът, набит в завесите, беше друг проблем. Тя кихна.

Чуха се гласове. За щастие не бяха в главата ѝ. Говореха двама младежи, току-що излезли от тоалетната.

— Ей, мъжки, подът не ти ли се струва нещо странен?

— Казах ти, че тая нова гадост ще има някои последици.

— Не, бе, пич, виж завесата, дето беше на стената, какво прави на пода? Не виждам лампичките.

Рейна си пое внимателно дъх.

— Помощ!

— Май има някой под нея.

— Сигурен ли си, че не е от дрогата?

— Не е.

Някой рязко дръпна завесата от Рейна. Тя се изправи на колене и видя, че двама души се взират в нея. Не виждаше лицата им ясно в тъмнината, но лампите в пода осветяваха тежките им кожени ботуши.

— Благодаря — успя да каже, докато кихаше.

Единият от младежите стоеше наведен над нея и я гледаше загрижено. Рейна различи обици на носа, веждата и устната му.

— Добре ли сте? — попита той.

— Да, благодаря. — Странният дим беше почти изчезнал. Сега въздухът беше относително чист. — Бихте ли ми подали ръка да стана? Май си счупих тока на обувката.

— Разбира се. Младежът я хвана здраво за лакътя и я издърпа да стане. — Ей, вие сте шефката на Пандора, нали? Виждам съм ви тук и преди.

— Точно така. — Вече изправена, Рейна огледа спасителите си. Двата носеха кожени елечета на голо, за да демонстрират татуировките си. Този с обичите по лицето имаше остър, стърчащ гребен от коса на върха на иначе обръснатата глава. Другият носеше косата си вързана на конска опашка.

— Нямайте представа колко съм ви благодарна — усмихна им се тя. — Тази завеса тежи цял тон. Мислех, че ще се задуша под нея.

— Няма проблем — отвърна младежът с обичите, доволен да се почувства герой.

— Да, така си е — кимна ентусиазирано и другият. — Сега добре ли сте?

— Мисля, че да. — Рейна се огледа, опитвайки се да разбере защо шумът внезапно стана толкова силен. — Вие двамата не бяхте зад завесата, нали?

— А? — погледна я объркан единият. — Не. Ей сега излязохме от тоалетната.

— И аз така си помислих. Но преди малко имаше човек зад завесата. Видяхте ли някой да излиза?

— Не. Ама тук е такава тъмница, че нищо не се вижда.

— Знам. Е, благодаря още веднъж.

Рейна опита да направи една крачка и осъзна, че ходенето ще бъде проблем. Глезенът ѝ пулсираше. Подпря се на стената с една ръка и бавно закуцука към заведението. Чу гласовете на своите спасители зад себе си.

— Не ходи ли странно? — попита единият.

— Заради дрогата е. Казах ти, че е силна.

Тя се върна в сепарето, където Пандора я чакаше притеснена.

— Ето те най-после — надвика гърмящата музика Пандора. — Какво стана? Удари си крака ли?

— Паднах, докато излизах от тоалетната. — Тя се намести в сепарето, нетърпелива да облекчи крака си. — Счупих си тока. И си навехнах глезена.

— Зле ли е?

Рейна размърда крака си предпазливо.

— Не, ще му сложа лед, когато се прибера.

Осъзна, че музиката отново гърми в ушите ѝ, защото бе загубила тапите си за уши. Тъкмо посегна към чантата си, за да потърси нов чифт, когато усети вълна от паранормална енергия. Тя разтърси всичко в нея. Зак. Осъзна, че би познала невидимата му аура навсякъде. Освен това усещаше, че аурата му е много гореща. Нещо не беше наред.

Обърна се да го потърси с поглед. Не беше трудно да го забележи. За момент силуетът му се очерта на фона на един

прожектор. Рейна зърна лицето му и якето, което носеше върху черната тениска. Изглеждаше хиляда пъти по-опасен от всички останали наоколо.

Той си проправи път през тълпата с лекотата на вълк, който минава през стадо овце. Вървеше право към сепарето, в което седяха двете с Пандора. Хората му правеха път, без да осъзнават защо. Действаха инстинктивно, реагирайки на силните вибрации, които се излъчваха около Зак. Експертите на „Аркейн“ бяха прави, помисли си тя. Повечето хора наистина имаха някакви зачатъчни паранормални способности. Те просто предпочитаха да ги наричат интуиция или може би дори здрав разум.

Зак стигна до масата им и спря. Гледаше право към нея. При следващото завъртане на прожектора Рейна видя, че лицето му е мрачно и страховито.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна тя машинално, стресната от дивата настойчивост на въпроса.

— Тя си навехна глезена — обади се Пандора.

— Зле ли е?

— Не, не особено — отвърна Рейна бързо. Странното му настроение я караше да се чувства притеснена. Женският инстинкт ѝ подсказваше, че трябва да го успокои, за да не реагира като куче пазач, готово да захапе.

Той се отпусна леко и кимна на Пандора.

— Благодаря, че я наглеждаше.

— Моля — отвърна Пандора. — Пак заповядай. При теб как мина?

— Интересно — отвърна Зак. — Ние с Рейна ще си тръгваме. Да те закараме ли до вас?

— Не, благодаря — махна с ръка Пандора. — Тази вечер музиката е страхотна. Имам куп приятели тук. Ще се прибера с някой от тях. Не се тревожете за мен.

Рейна взе чантата си и се измъкна от сепарето. Без да каже нищо, Зак я хвана за ръката, за да я поведе през тълпата.

Болка прониза глезена ѝ. Тя ахна и се олюля леко, вкопчвайки се в Зак.

— Положението не е добро — каза той. — По дяволите, знаех, че е станало нещо.

— Просто си счупих тока.

— Проклетите високи токове.

— Ти обичаш високи токове.

— Обичам те и с ниски, стабилни обувки.

Рейна се запита дали той осъзнава какво е казал току-що.

— Изобщо не ти вярвам — успя да каже небрежно тя. — Мъжете направо оглупяват при вида на високи токове.

— Е, има нещо такова — съгласи се Зак.

Ясно, никой нямаше да спомене и дума повече за изплъзналото се „*обичам те*“. Просто грешка на езика, нищо повече.

Преди Рейна да отгатне намеренията му, Зак я вдигна на ръце. Морето от татуирани посетители на клуба се раздели като по чудо и им направи път до преддверието на клуба.

— Често ли идваш тук? — попита Зак развеселен.

— Само в най-тежките вечери, когато билковата отваря и пасиансите не могат да прогонят гласовете.

— Сега разбирам защо това място ти помага. Тук е трудно да чуеш каквото и да е.

— Говориш като старец.

Спряха за миг, за да приберат шлифера на Рейна, после Зак я изнесе навън.

— Напомни ми да те взема следващия път, когато отивам по магазините за януарските разпродажби. Ще ми свършиш добра работа в тълпите.

— Нали знаеш какво казват — всеки си има някакъв талант.

Зак я занесе до колата и я пусна внимателно на крака, за да отвори вратата. Тя се намести на мястото на пътника и го изчака да заобиколи и седне зад кормилото.

Усещаше присъствието му с всичките си сетива, но вече не долавяше онази изгаряща енергия.

— Как разбра, че нещо се е случило? — попита Рейна любопитно.

— Просто някакво предчувствие. — Той включи на скорост и се обърна назад, за да изкара колата от паркинга.

— Като моето предчувствие предната вечер, когато беше нападнат?

— Може би. — Зак насочи колата към изхода. — Но трябва да ти кажа, че според експертите няма такова нещо като телепатия.

— Тези твои експерти... Те изобщо знаят ли нещо?

— Не, нищо. — Поеха по улицата. — Всъщност те са първите, които твърдят, че научното изучаване на паранормалното е още в зародиша си. Обществото е отбелязало значителен прогрес през последните няколко десетилетия, но има някои сериозни бариери.

— Например?

— Например развитието на технологиите. — Той спря на един светофар. — Трудно се създават разумни теории, които да обяснят природата на паранормалните явления. А още по-трудно е да се открият методи и средства за тяхното идентифициране и измерване, тъй като съвременните технологии не са пригодени за изучаване на паранормалното.

— Хм. Не бях се замисляла за този проблем.

— Как е глезенът ти?

— Малко боли — призна тя.

Зак не каза нищо, а се съсредоточи върху шофирането.

— Открил си нещо в „Сейнт Деймиънс“, нали?

— Вела Талънтайър е била убита.

Рейна преглътна трудно. Въпреки че бе допускала тази възможност, съзнанието ѝ отказваше да приеме факта.

— Как? — прошепна.

— Мисля, че Куин ѝ е направил някаква смъртоносна инжекция.

Усети как я обзема ужас, последван от пареща вина.

— При аутопсията не откриха нищо — напомни му тя, опитвайки да възпре цунамито от чувства.

— Някои вещества могат да предизвикат сърдечен удар, без да оставят следи в организма. Не забравяй, че Лорънс Куин е бил експерт в тази област. Знаел е как влияят определени медикаменти на хората със силни паранормални способности.

— Сигурен ли си, че ѝ е дал нещо?

— Видях ръката му — каза тихо Зак. — Усетих спринцовката в нея. Почувствах как предвкусва убийството. Беше... възбуден.

От очите ѝ рукоуха сълзи.

— Мили боже. Харесало му е, че я убива?

— Не. Имах предвид паранормалните му сетива. Но е бил и много, много нервен. Сигурно се е страхувал, че някой ще го залови. В същото време е бил въодушевен, защото е смятал, че е измъкнал от Вела това, за което е дошъл. Комбинацията от емоции е била толкова силна, че е оставила следи по таблата на леглото.

— Но какво може да е искал от нея?

— Не знам, но останах с впечатлението, че я е убил, за да запази някаква тайна. По този начин е елиминирал риска някой друг да узнае това, което е разказала на него.

Рейна примигна, за да прогони сълзите от очите си.

— Добре ли си? — попита Зак.

— Не особено. — Пое си дълбоко дъх и опита да се съсредоточи. — Но това, което ѝ е дал, не е подействало веднага. Според дежурната сестра тя е била много спокойна, когато Куин си е тръгнал.

— Според мен това не е вярно. Аз долових нейната съпротива. Вела не се е борила с Куин. Всъщност е приела инжекцията доброволно. Куин трябва да я е заблудил, убедил я е, че това, което ѝ дава, ще ѝ помогне.

— Тя не е могла да долови предупредителните сигнали, защото бе загубила паранормалните си способности — каза Рейна. Тъгата се смеси с вина и изпълни цялото ѝ същество. — Дори нормалните ѝ сетива бяха притъпени от лекарствата. Нямаше никаква естествена защита.

Нощта изведнъж ѝ се стори още по-тъмна.

— Има още нещо — каза Зак. — Нещо, което може да се окаже много, много важно.

— Какво?

— Открих една химикалка в стаята. Все едно докоснах оголен електрически кабел. Женска енергия.

— Леля Вела?

— Мисля, че да. Жената усещаше, че умира. Отчаяно се опитваше да остави бележка на някого, когото обичаше.

Поразена, Рейна се завъртя на седалката си.

— Сигурен ли си?

— Доколкото е възможно. — Зак махна раздразнено с ръка. — Знаеш как е при тези неща.

— Не знам колкото теб — напомни му тя. — Не съм имала шанса да израсна в обществото „Аркейн“.

— Обяснявал съм ти, че допълнителните ни сетива са свързани с интуицията. На някакво несъзнателно ниво интерпретираме енергията, която долавяме, и я преобразуваме в образи, както е при мен, или в човешка реч, както е при теб. Но както и при всяка друга интерпретация, има вероятност за нюансиране или погрешно разбиране.

— Нюансиране — повтори тя.

Пръстите му се вкопчиха в кормилото, но колата се засили плавно през кръстовището.

— Винаги има място за погрешно интерпретиране или различно тълкуване на нюансите.

Рейна знаеше за какво мисли Зак. Мислеше за това как бе допуснал да бъде измамен от собствената му годеница.

— Възможно ли е да си изтълкувал неправилно нюансите в този случай?

— Не. Мисля, че леля ти е получила кратък прилив на енергия известно време след инжекцията, която Куин ѝ е направил. Доктор Огилви ни каза, че тя изпила лекарствата си към десет вечерта и е починала два часа по-късно. Лекарствата ѝ са противодействали на ефекта от инжекцията. Или може би предчувствието за надвиснала смърт е довело до прилива на адреналин. Понякога се случва. Каквато и да е била причината, тя е успяла да стане и да вземе химикалката.

— Написала ли ми е нещо наистина?

— Не съм сигурен в това, долових само твърдата ѝ решимост да напише някаква бележка. — Зак се поколеба, замислен. — Но имаше и следи от някакво облекчение. Тя вярваше, че е успяла. Толкова мога да ти кажа.

— Но ние не намерихме бележка. Гордън и Андрю щяха да я забележат, докато са събирали нещата ѝ.

— Не би било трудно да пропуснат някое малко листче хартия по бюрото.

Рейна сплете пръсти в скута си.

— Или бележката е била някакви безсмислени драсканици, които само обърканият ѝ мозък е можел да разчете.

— И в такъв случай листът се е озовал на боклука.

— Да.

И двамата замълчаха.

— Какво са направили Гордън и Андрю с нещата, които са прибрали от стаята й? — попита Зак накрая.

— Те бяха отделили нещата със сантиментална стойност за мен. Всичко друго бяха изхвърлили.

— А къде са нещата, които са запазили?

Рейна се напрегна, припомнила си задачата, която отлагаше от седмици.

— В един кашон в къщата на Гордън и Андрю. Честно казано, още не съм намерила сили да ги прегледам. Достатъчно проблеми ми създават документите и юридическите въпроси.

— Разбирам. — Зак превключи скоростите. — Предполагам, че имаш ключ от къщата на Гордън и Андрю?

— Разбира се.

— Знаеш ли къде стои този кашон?

Рейна се подготви за това, което предстоеше.

— Искаш да го вземем още тази вечер, нали?

— Надпреварваме се с времето, Рейна.

— Знам. — Тя отпусна глава на облегалката и затвори очи. — Ключовете са на ключодържателя ми.

Зак я носеше на ръце. Рейна отключи входната врата на къщата. После Зак я внесе в антрето, за да изключи алармената система.

— Не е нужно да ме разнасяш — каза тя, като се пресегна да светне лампите.

— Приятно ми е да те нося. — Той я настани в един стол. — Стой тук, докато донеса нещо студено за глезена ти.

Той изчезна в кухнята и се върна след малко с голям пакет замразен спанак, който постави върху глезена й. Доволен от свършеното, извади телефона от джоба си.

— Ще се обаждаш на Фалън Джоунс сега?

— Има няколко неща, които трябва да му кажа. — Зак набра номера.

— Два и петнайсет през нощта е.

— И какво? — Той допря телефона до ухото си. — Щом аз съм буден, и той ще будова. Освен това Фалън почти не спи, докато работи

по случай, свързан с „Нощни сенки“.

— Той не е единственият, който не може да спи напоследък.

Зак не обърна внимание на забележката ѝ и заговори по телефона:

— Добро утро, Фалън. Имам някои новини за теб, но първото, което искам да ти кажа, е, че се запознах с едно седемнайсетгодишно момче, надарено с талант да вижда човешката аура. Доколкото мога да преценя, талантът му е от много високо ниво. В момента момчето е настанено в психиатрична болница. — Той говореше бързо и енергично, както обикновено, почти без да проявява емоции, но Рейна долови настойчивостта под повърхността на спокойствието му. Гласът му, тих и авторитетен, загатваше за овладяна сила. — Няма да бъде лесно заради мащехата, която се страхува, че момчето е лудо и може да травмира другите деца — завърши той. — Но директорът на болницата е добър човек. Освен това има силно развита интуиция. Просто не знае или не иска да признае съществуването ѝ. Нашият екип би трябвало да успее да се разбере с него. — Последва пауза, докато Фалън казваше нещо. — Знам, че звучи така, сякаш раздавам заповеди — каза спокойно Зак. — Защото точно това правя. А сега да те информирам за новините в Ориана. Случиха се някои неща. — Когато завърши разговора, той се обърна към Рейна. Тя го гледаше с въпросително изражение. — Какво? — попита Зак.

— Защо всеки път, когато говориш с Фалън Джоунс, звучиш така, сякаш ти даваш заповедите?

Зак се усмихна.

— Така се получава по-добре.

— Защо?

— Сигурно защото ме бива да раздавам заповеди. Но, никога не съм можел да ги изпълнявам.

44.

Кашонът с вещите, които бяха съпровождали Вела Талънтайър през последната година от живота ѝ, бе тъжно малък. Зак го намери в дрешника на горния етаж редом с един статив. Свали го долу, след което го натовари на задната седалка на колата. Върна се в къщата, за да вземе Рейна и нов пакет замразени зеленчуци. Този път беше грах.

Зак я настани на седалката и я препаса с предпазния колан. Веднага след това Рейна се обърна и погледна малкия кашон.

— В стаята ѝ нямаше много място — промълви тъжно тя. — Занесох само най-важните неща. Останалите са в къщата в Шелбивил. — Рейна се облегна назад и въздъхна тихо.

Зак се пресегна и докосна коляното ѝ.

— Как е глезенът ти?

— По-добре, благодаря. Замразените зеленчуци помагат.

— Не ми разказа как точно стана.

— Случайно. В коридора пред тоалетните беше много тъмно. Някой пушеше нещо странно, скрит зад една завеса. Димът разстрои сетивата ми. Загубих равновесие и паднах. Повлякох и завесата от стената със себе си. Беше много неловко.

Ледена тръпка премина през тялото му като смущаващо ехо от студа, който го връхлетя в мига, след като паркира пред „Кафе Ноар“. Никога нямаше да забрави онова усещане. Никога преди не бе изпитвал нищо подобно. Експертите можеха да си гледат работата. Дълбоко в себе си той бе сигурен, че Рейна е в беда.

А тя просто се бе подхлъзнала и бе навехнала глезена си. Не е била заплашена от някаква сериозна опасност. Защо тогава реагираше толкова бурно?

— Разкажи ми за дима.

Тя го погледна изненадано, което му подсказа, че тонът му е прозвучал малко остро.

— Защо? — попита тя. — Какво не е наред?

— Не знам — отвърна той. — Нищо, най-вероятно. Просто съм любопитен.

— Нямам представа какво беше това.

— Марихуана?

— Не, нещо друго. По-скоро нещо като тамян. Имаше някакъв билков елемент, който не можах да разпозная. Не съм експерт.

— Познаваш ли човека, който пушеше дрогата?

— Не го видях. — Рейна замълча за момент. — Може да е била жена.

— Значи не видя човека?

— В коридора пред тоалетните беше много тъмно. Той се криеше между завесата и стената. Изчезна, когато аз се проснах на пода и смъкнах завесата върху себе си.

Зак усети как призрачни пръсти се спускат по тила му.

— Криел се е зад завесата? — повтори той, като се насили да говори спокойно.

— Сигурно се е страхувал да не го пипнат с дрога. Заведението има добра репутация в града. Пандора казва, че ченгетата провеждат акции от време на време.

— Хайде да изясним нещата. Не си видяла човека, който пушел, скрит зад завесата, и само си вдишала дима, но това е разстроило паранормалните ти сетива?

— Ами, да, в общи линии това беше.

— По дяволите!

— Което ми напомня нещо — обяви тя със сериозен тон. — Трябва да ти благодаря, че ме предупреди за непредсказуемото действие на наркотиците върху хората със силни паранормални способности. Тази информация ми помогна да не превъртя от ужас, когато осъзнах, че под въздействието на дима губя контрол над гласовете в главата си.

— По дяволите!

— Вече го каза.

Той подкара по-бързо.

— Зак?

— Да?

— Мислиш, че имаме нов проблем, нали?

— Точно това си мисля, да.

Той крачеше из дневната, залепил телефона за ухото си, и разговаряше с вечно раздражения Фалън.

— Искам да изпратиш някой в Ориана възможно най-бързо. За предпочитане ловец.

Зак си даваше сметка, че тя го наблюдава. Рейна седеше на канапето, вдигнала крака си върху възглавниците с нов пакет лед върху глезена. Батман и Робин се бяха сгушили в скута ѝ. Кашонът, който бяха донесли от къщата на Гордън и Андрю, стоеше неотворен върху масичката за кафе.

— Защо, по дяволите, ти трябва бодигард за Рейна? — попита Фалън. — Огнения убиец е арестуван. Накарах моите аналитици да проверят случая. Казаха, че вероятността полицаите да са заловили истинския маниак е деветдесет и шест цяло и три процента. Това е повече от добре. Знаеш го. Не съществува стопроцентова сигурност.

— Ако съм прав, това няма нищо общо с онзи маниак. Съмнявам се, че някой като него би използвал наркотик, за да разстрои сетивата на Рейна. Това е някой, свързан с Нощните сенки.

— Хм.

Знаеше, че сега Фалън го слуша изключително внимателно.

— Не съм абсолютно сигурен — добави той. — Но интуицията ми го подсказва.

— Не ми се вижда много логично. Нощните сенки не биха рискували да отвлекат Рейна Талънтайър. — Фалън звучеше замислено. — Нали ми каза, че не знае нищо за работата на баща си.

— До тази вечер изглеждаше нелогично, че някой е имал интерес да убие леля ѝ.

— Дяволите да ме вземат. Ти спиш с Рейна, нали? Зак погледна Рейна.

— Това няма нищо общо.

— Има, доколкото личните взаимоотношения влияят на преценката ти.

— Изпрати някого тук, Фалън. Има неща, които трябва да свърша, а не мога да оставя Рейна сама.

— Наистина ли мислиш, че е в опасност?

— Да.

— Хм.

— Спри с това, Фалън. Предупреждавам те веднага, няма да водим този разговор.

— Кой разговор? — попита с престорена изненада Фалън.

— Мислиш, че ако някой от Нощните сенки е по петите на Рейна, можем да я използваме като примамка. Няма да стане.

— Ако изпратя още един агент на „Джоунс и Джоунс“ там, има опасност Нощните сенки да решат, че играта не си струва риска, и да прекратят цялата операция. Така няма да научим отговорите, които търсим.

— Искam един ловец да се появи на прага на Рейна до осем часа утре сутринта, Фалън.

Зак прекъсна разговора, преди Фалън да успее да извади нов контрааргумент. Ръката на Рейна застина върху козината на Робин.

— Наистина ли мислиш, че тази вечер някой е направил опит да ме отвлече?

— Да.

— Защо, за бога?

— Не знам — призна той. — Има много неща, които не знам. Но достатъчно дълго си играхме на чакане. Веднага щом твоят бодигард пристигне, ще започна да търся отговорите.

— Къде? — попита тя озадачена.

Той прекоси стаята и спря пред масичката за кафе.

— Ако съдя по опита си, отговорите винаги са много близо до дома.

— Не разбирам.

— Знам. — Той заобиколи масичката и седна до нея, без да докосва крака ѝ. — И няма да ти хареса, ако ти обясня.

— Без тайни, Зак.

— Добре. Без тайни. — Той се облегна назад и вдигна крака върху масичката за кафе. Пъхна ръце под главата си. — Трябва да се вгледам по-внимателно в хората, които са най-близо до теб.

Рейна се напрегна, както Зак предполагаше.

— Не и Гордън и Андрю. Не мислиш, че някой от тях би могъл да ме нарани, нали?

Той я погледна, но не каза нищо.

— По дяволите, Зак, не може да ги подозираш. Просто няма начин.

— Не мисля, че Гордън или Андрю са замесени в това — съгласи се той.

— Но не отхвърляш напълно възможността да са агенти на Нощните сенки, нали?

— Фактът, че и двамата са на някаква хипотетична конференция в Сан Диего, определено е в полза на тяхната невинност.

— Хипотетична?

— Най-добре е да проверим, за да сме сигурни, че и двамата са в хотела тази вечер.

— Това е абсурдно. — Рейна започна да потупва Батман малко нервно. Котаракът изви опашката си. — Не мога да повярвам, че наистина го мислиш. Абсолютно невъзможно е да са агенти на „Нощни сенки“.

Зак не каза нищо, просто изчака. Знаеше, че няма да е лесно.

— Кого още смяташ да провериш? — попита тя мрачно.

— Брадли Мичъл и Пандора.

Тя въздъхна.

— Доста зает ще бъдеш.

— Точно затова ти осигурих бодигард — каза той.

— Мислиш ли, че Фалън ще изпрати човек?

— Щом съм казал, че ми трябва бодигард, значи съм имал сериозно основание за това. И Фалън го знае.

Зак погледна кашона на масичката. Рейна проследи погледа му.

— Май е време да го отворим.

Зак потисна вината, която бушуваше в него. Не искаше да я подлага на това, но трябваше да го направят.

— Мисля, че да.

45.

Рейна отвори кашона и огледа оскъдното му съдържание. Имаше три книги с поезия, четки, бои, една снимка в рамка, тоалетни принадлежности и други лични дреболии.

— Дотук с надеждите за тайно съобщение — каза Рейна.

— Няма плик. Нито лист хартия. Дори лист от бележник.

Тя извади снимката и я погледна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. На снимката бяха четиримата — тя, Гордън, Андрю и Вела. Бяха в стаята на Вела в „Сейнт Деймиънс“. Пред тях се виждаше торта със свещички.

— Опитяхме се да я изведем от болницата за рождения ѝ ден. — Рейна остави снимката на масата. — Но тя отказа. Чувстваше се в безопасност там.

Зак седна напред и погледна снимката.

— Изглежда спокойна.

— Благодарение на доктор Огилви и факта, че гласовете най-после бяха замлъкнали.

Той внимателно извади снимката от рамката. После я обърна да огледа задната ѝ страна. Рейна също я погледна. Беше празна.

— Ако леля Вела е искала да намеря съобщението ѝ — каза тя, — съмнявам се, че би го скрила на място, където няма да погледна.

— Просто хрумване. — Той пхна снимката обратно в рамката.

Рейна взе едно от томчетата поезия и прелисти страниците. Не изпадна никакъв лист.

— Това няма да ни доведе доникъде — каза Рейна. — Ако е имало бележка, сигурно са я изхвърлили на боклука.

Тя остави книгата на масичката и бръкна в кашона за следващото томче стихове.

Веднага щом пръстите ѝ го докоснаха, мощен енергетичен заряд порази сетивата ѝ. Рейна инстинктивно си пое дъх и пусна книгата обратно в кашона. Но не го направи достатъчно бързо. Гласът в главата ѝ бе като ехо на гласа на Вела, тих и отчаян.

... Да бъдеш в безопасност. Ти си невинна...

Рейна потисна странното ехо, идващо от отвъдното, и сви ръце в скута си. Втренчи се в книгата, сякаш беше кобра. Нечии малки остри нокти се забиха през плата на панталона в бедрото ѝ. Робин и Батман бяха неспокойни, доловили обзелото я напрежение.

— Добре ли си? — попита Зак.

— Да. — Не можеше да откъсне очи от томчето поезия. — Тази книга. Тя е била разстроена, когато я е докосвала. Изплашена.

— За себе си?

— Не. За мен.

Батман побутна с глава ръката ѝ, настоявайки за внимание. Рейна се поколеба, после видимо се отпусна и започна да го гали отново. Котаракът се изпъна доволен в скута ѝ.

Зак взе книгата и погледна заглавието ѝ. „Зимно пътуване“.

— Това беше любимата ѝ книга. На мен лично тези стихове ми действат депресиращо, но тя намираше успокоение в тях.

Чертите на лицето му се изопнаха. Рейна разбра, че той долавя същата енергия, която я бе накарала да изпусне книгата.

— Наистина е била изплашена. За теб.

Той отвори книгата. Вела не беше направила опит да скрие посланието си. То беше написано на празната страница след корицата. В книгата беше пъхната и една пожълтяла визитна картичка.

— Била е паникьосана, но е знаела какво прави — каза той. — Написала ти е писмо в тази книга, защото е била сигурна, че ще се озове в твоите ръце. Бележка на лист болнична хартия би могла да попадне в боклука, но не и в личните ѝ вещи.

Зак остави книгата, отворена на първата страница, върху масата. Взе визитката и я обърна. Семплият черен шрифт беше избледнял, но името на фирмата все още се четеше. Имаше телефонен номер, надраскан в долната част на визитката.

— Това е визитка на „Джоунс и Джоунс“ — каза Рейна. — Сигурно Уайлдър Джоунс ѝ я е дал. Не мога да повярвам, че я е пазила през всичките тези години.

Рейна се наведе напред, без да докосва книгата, и прочете посланието на Вела.

Моя скъпа Рейна,

Умирам и мисля, че си в ужасна опасност. Един мъж, който се представи като Паркър, дойде да ме види днес. Каза ми, че е намерил бележките на Джъдсън и е изучавал работата му. Каза, че може да ме излекува. Но аз знам, че ме излъга. Скоро и той ще осъзнае, че съм го излъгала. Сякаш бих поверила тайните си на някакъв непознат.

Колкото и да е странно, лекарството, което той ми даде, ми осигури за пръв път от години проблясък на бистър разум. Но усещам как бие сърцето ми. Нещо не е наред. Трябва да напиша това бързо.

Страхувам се за теб, Рейна. Когато открие, че съм го излъгала, Паркър ще тръгне след теб. Ти не можеш да му дадеш отговорите, които търси, защото никога не съм ти казвала цялата истина. Но той може и да не повярва на това.

Сега вече няма друга възможност. Трябва да се свържеш с „Джоунс и Джоунс“. Агенцията ще те защити. Това, разбира се, си има цена. Човек винаги плаща определена цена, когато си има работа с „Джоунс и Джоунс“. Те ще поискат същото, което и Паркър. Дай им го, Рейна. Животът ти е по-ценен. Това, което те искат, е скрито зад маската на Уайлдър Джоунс. Просто си спомни рождения си ден.

Вината за всичко, което се случи тогава, преди толкова много години, е изцяло на баща ти и моя. Ти си невинна, Рейна. „Джоунс и Джоунс“ ще го разберат.

Обичам те. Моля те, кажи на Гордън и Андрю, че ги обичам. Дължа ви много повече, отколкото някога съм могла да ви дам.

Подписът на Вела едва се разчиташе.

Рейна не можеше повече да сдържа сълзите си. Тя пусна Батман и Робин от скута си, изправи се рязко и закуцука към стаята си. Щом се озова в нея, затвори вратата, отпусна се на леглото и даде воля на бурята от мъка и вина.

Не чу вратата да се отваря, но след малко Зак стоеше до нея и се опитваше да я прегърне. Това ѝ стигаше. Не можеше да устои на утехата, която той ѝ предлагаше, затова притисна лице в гърдите му и заплака. Той не направи опит да я успокои. Просто я прегръщаше, докато бурята отмине.

Когато всичко най-после свърши, тя се чувстваше напълно изцедена. Отпусна глава на рамото му.

— Аз бях във Вегас — прошепна тя. — Когато тя е умирала сама тук, в Ориана, аз играех Блек Джек във Вегас.

— Затова ли е всичко? — попита тихо Зак. — Чувстваш се виновна, защото си била в казиното?

— Може би ако бях тук, в Ориана...

— Не. — Една-единствена, категорична дума. Той я отдалечи леко от себе си. — Ти не си се забавлявала във Вегас. Правила си го, за да можеш да платиш нейния престой в болницата.

— Да, но...

— Присъствието ти тук не би променило нещата. Тя е позволила на Куин да ѝ даде лекарството. Давала си е сметка, че рискува. По дяволите, знаела е, че не може да му има доверие. Затова го е излъгала.

— Понякога се будя нощем и се чудя дали не съм могла да направя нещо.

Зак обхвана нежно главата ѝ между дланите си.

— Толкова си свикнала с мисълта, че трябва да се грижиш за нея, че не си позволяваш да видиш фактите. А фактите са кристално ясни. Не би могла да я спасиш.

— Както ти не си можел да спасиш Джена?

Челюстта му се напрегна. За секунда ѝ се стори, че той ще възрази. После я прегърна силно.

— Да — каза той. — Точно както аз не бих могъл да спася Джена.

Двамата се вкопчиха един в друг. Известно време мълчаха.

— Може би по този начин природата ни учи, че никой от нас не може да спаси, когото и да било? — попита Рейна накрая.

— Така изглежда.

— Труден урок.

— Да — съгласи се той. — Труден.

46.

Рейна избута настрана остатъците от закуската си и впери поглед в писмото.

— Трудно ми е да го призная, но в крайна сметка може би не съм чак толкова проникателен екстрасенс. Все още нямам никаква представа какво е имала предвид леля Вела, когато е написала за маската на Уайлдър Джоунс и моя рожден ден.

Зак беше до кухненския плот и си наливаше кафе.

— Уайлдър оставил ли е някакви свои неща при Вела?

— Аз поне не знам да има. — Тя почука замислено с химикалката си по масата. — Но аз не знаех и това, че Вела е имала връзка с него, докато Андрю не ми каза. Ако Вела е запазила някакви спомени от Уайлдър Джоунс, би трябвало да са в къщата в Шелбивил.

— Нали каза, че мазето било пълно с кашони и кутии.

— Да. В повечето има нейни картини. Явно ще трябва да прегледаме всичко. Това ще бъде трудна задача. В мазето сигурно има над двеста картини. Доколкото ми е известно, всички картини изобразяват маски. — На вратата се позвъни и Рейна се стресна и изпусна химикалката си. — Шест и половина сутринта е. Кой, по дяволите, толкова е подранил?

— Предчувствам, че е твоята бавачка.

Зак остави чашата с кафе и отиде в дневната. Батман и Робин тръгнаха по петите му с наострени уши и вирнати опашки. Те вече са влюбени в него, помисли си Рейна. Котарациите бяха приели Зак като част от семейството.

Чу входната врата да се отваря и после боботенето на някакъв дълбок басов глас. Тя стана, като внимаваше с глезена, който още я наболяваше, и тръгна към вратата.

Едър тъмнокож мъж, няколко години по-млад от Зак, изпълваше пространството в малката дневна. Главата му беше обръсната и блестеше като лакирана. Очите му бяха скрити зад тъмни очила. На едното му ухо блестеше малка златна халка. Беше облечен в кафеникав

панталон с много джобове, тъмносин пуловер и изтъркано велурено яке. Рейна зърна очертанието на кобур под якето му.

Мъжът ѝ отправи усмивка, която би могла да освети сцената на голям театър.

— Вие трябва да сте клиентът.

Рейна дори не се опита да устои на усмивката.

— Вие трябва да сте бодигардът.

— Това е Рейна Талънтайър — представи я Зак. — Рейна, запознай се с Калвин Харп.

Рейна наклони глава.

— Приятно ми е, господин Харп.

— Наричай ме Калвин. — Той погледна котараците, които стояха пред него и го гледаха втренчено. — Кои са тези приятелчета?

— Батман и Робин — обясни Зак.

Калвин грейна.

— Ами? Любимите ми маскирани отмъстители.

Той коленичи и протегна ръка. Котките подушиха пръстите му и явно бяха доволни от впечатленията си. Калвин ги почеса зад ушите с огромната си ръка, после се изправи.

— Добре дошъл в клуба — отбеляза Зак. — Искаш ли кафе?

Калвин се усмихна още по-широко.

— Отлична идея. Има ли шанс да получа и някаква храна? Бях доста зает, преди Фалън да ми се обади преди няколко часа. В самолета на компанията нямаше нищо за ядене, освен две кутии с понички. Трябваше да ги поделя с пилотите.

— Искаш ли фъстъчено масло? — попита Зак.

— Има си хас. — Калвин погледна към кухнята с интерес. — Толкова съм гладен, че мога да изям и котешката храна.

Зак погледна Рейна.

— Единственият недостатък на Калвин е, че трябва да го храниш. И то обилно.

47.

Зак използва специалния инструмент, получен от „Джоунс и Джоунс“, за да влезе в малкия апартамент. Не очакваше, че ще намери нещо, което да уличи Пандора като агент на „Нощни сенки“, но от собствен опит знаеше, че човек не бива да се доверява на личната си преценка.

Миниатюрното жилище носеше отпечатъка на неудържимата творческа стихия на собственицата си. Таванът представляваше детайлно изрисувано нощно небе с луна и звезди. Стените бяха боядисани в тъмносиньо, а рамките на прозорците — в по-светъл нюанс. Мебелите бяха еkleктични, преобладаващо черни, като тук-там имаше по някоя кървавочервена възглавничка за акцент.

Най-напред провери хладилника. Едно от нещата, които бяха научили от аферата в Стоун Кениън, бе, че новата версия на формулата изисква съхранение в хладилник. Ако имаха късмет, това още бе в сила.

На ръцете носеше ръкавици, така че спокойно отвори вратата на хладилника. Вътре имаше разнообразни остатъци от готова храна за въщи, няколко бутилки вода и две-три кутийки кола. Извади от куфарчето си малката метална пръчка, която Фалън му беше дал, и я пхна в кутията с мляко, просто за всеки случай. Пръчката не смени цвета си. Изми я на мивката и провери бутилката с оцета. Пак нямаше промяна на цвета.

Внимателно обходи останалата част от апартамента, но не откри нищо, което да сочи, че Пандора е нещо различно от това, което изглежда — млада жена с вкус към нестандартното и драматичното.

Излезе от апартамента, слезе по стълбището и извървя двете пресечки до мястото, където беше паркирал взетата под наем кола.

Пандора се появи от задното помещение малко преди обяд.
— Какво ще кажете за пица?

Калвин, който се беше настанил на един стол с чаша кафе, я изгледа с престорено сериозно изражение.

— Не си играй с мен, жено. Никога не ми задавай този въпрос, освен ако нямаш сериозни намерения.

Пандора се разсмя в отговор. Смехът ѝ прозвуча почти като кикот и бе толкова неочакван, че Рейна, която стоеше зад компютъра, вперил слисана поглед в нея. Никога не беше чувала Пандора да се смее така.

— В ресторанта на края на пресечката правят страхотна пица — обясни Пандора на Калвин. — Ще се обадя по телефона да поръчам, а после ще отида да я взема.

— О, боже! — Калвин притисна длан към сърцето си. — Съвършената жена. Имаш ли си гадже?

За изненада на Рейна, Пандора се изчерви.

— В момента не — смотолеви тя.

— Днес определено е щастливият ми ден — заяви Калвин.

Пандора изглеждаше странно смутена. Тя се обърна бързо към Рейна:

— Обичайното ли? Вегетарианска с маслини?

— Да — кимна Рейна, която още не можеше да възприеме новата Пандора с блеснал поглед. — Ако Калвин няма нищо против.

— Нямам, разбира се. — Калвин извади портфейла си.

— Вземи две. Едната да е по-големичка.

— Не давай пари — каза му Рейна. — Аз черпя.

— Не, нека „Джоунс и Джоунс“ да плати. — Калвин натъпка няколко банкноти в ръката на Пандора. — Ще запиша пицата при разходите си.

Последва нов кикот и Пандора излезе през вратата.

Калвин я изпрати с поглед.

— Мисля, че току-що срещнах момичето на мечтите си.

Рейна подпря ръце на плота.

— Смятах, че вие от „Аркейн“ разчитате на агенцията за запознанства на Обществото.

— Аз предпочитам да избирам сам. — Той отново се зае да наблюдава улицата пред магазина. — Освен това агенцията не е сто процента надеждна. Питай Зак, ако се съмняваш.

— Той ми разказа за Джена.

— Не ми се мисли какво можеха да направят Нощните сенки, ако бяха успели да омъжат своята агентка за Зак — продължи Калвин.

— Действително би било голям успех за тях да я омъжат за представител на семейство Джоунс.

Калвин изсумтя.

— Не просто един от семейството, а Джоунс Номер Едно.

Рейна застина неподвижна.

— Моля?

Калвин я погледна. На лицето му се изписа изненада, после се усмихна.

— Извинявай, забравих.

— Какво забрави?

— Когато Фалън ми се обади, спомена, че си израснала извън Обществото. Явно не знаеш много за политиката на организацията.

— Знам, че Обществото е било основано от Джоунс и че семейство Джоунс винаги са били изключително влиятелни.

— Това е меко казано. През последния век Обществото е преминало през някои съществени промени. Сега например членовете на Управителния съвет се избират. Но едно нещо не се променя. Начело на организацията винаги стои някой Джоунс, обикновено някой Джоунс от този клон на фамилията, към който принадлежи и Зак. Обществото много държи на традициите.

Рейна едва не рухна върху плота.

— Да не би да ми казваш, че Зак е следващият Магистър на „Аркейн“?

— На американския клон на „Аркейн“ — уточни Калвин. — В Англия си имат свой Магистър.

— Пак някой Джоунс?

— Опасявам се, че да.

— Мили боже, нямах никаква представа!

Избирането на Зак щяло да се потвърди всеки момент. Официалната церемония щяла да се състои на Зимния бал на Обществото през януари. Проблемът бил там, че след смъртта на годеницата си Зак разправял на всички, че е решил да се откаже от поста. Но никой не приемал думите му сериозно.

Рейна се намръщи.

— Зак не ми прилича на човек, който би променил решението си.

— Вярно е. Но хората си мислят, че просто се нуждае от малко време, за да преодолее случилото се миналата година.

— Не знам за теб, но аз лично мога да си представя как едно подобно преживяване може да те накара да преосмислиш целите си.

— Не. Зак е роден за тази работа. Рано или късно ще го осъзнае.

— Е, няма да настъпи краят на света, ако все пак откаже.

Калвин сви рамене.

— Както казват, никой не е незаменим. Има и други достойни представители на семейство Джоунс. Работата е там, че дядото на Зак, сегашният Магистър, както и повечето от членовете на Съвета, сред които има хора с изключителна интуиция, чувстват, че Зак е най-добрият за тази работа. Така че върху него се оказва сериозен натиск.

— Какво го прави уникален? Нали сам каза, че семейство Джоунс е достатъчно голямо.

— Той е първият Джоунс от доста време насам с огледален талант, и то десета степен.

— И какво от това? Какво го прави най-подходящия за поста Магистър?

— Огледалните таланти са толкова рядко срещани, че за тях се носят легенди — обясни Калвин. — Съветът и старият Магистър са много въодушевени от перспективата Зак да оглави Обществото. Разбираш ли, способността да отгатваш какво ще направи опонентът ти е точно типът талант, който е необходим на Магистъра, за да се справи с банда престъпници. А „Нощни сенки“ са най-опасните престъпници, с които Обществото се е сблъсквало.

48.

Той остави колата си на паркинга, който обслужваше малкия градски парк, и извървя пеш разстоянието до големия шестетажен жилищен комплекс.

Апартаментът на Брадли Мичъл имаше смайващо ненадеждна защита. Явно детективът смяташе, че лошите няма да се осмелят да посегнат на дома на полицаи. И това ако не беше наивно.

Зак дезактивира простичката алармена система със същото приспособление, с което преди това отвори входната врата.

Озова се в еднотаен апартамент, обзаведен с изненадващо добър вкус. Той беше очаквал занемарено и потънало в прах ергенско жилище с евтини мебели, скъпа озвучителна уредба и оскъдни декоративни предмети.

Скъпия телевизор и уредбата наистина ги имаше, но канапето, столовете и масичката за кафе бяха модерни и удобни. Снимките на стените бяха на прочут фотограф. Може би най-големият шок беше богатата библиотека.

Добре, беше се надявал Мичъл да се окаже някакъв тъп неандерталец. Трябваше да се досети, че Рейна не би си паднала по мъж, който не демонстрира цивилизовано поведение и интелигентност.

Първите призрачни образи се появиха, когато свали едната си ръкавица и докосна леглото. Сцените бяха съвсем бледи и неясни, като кратък проблясък в съзнанието му. Силната му интуиция извика образа на двама души, които правят страстен секс. Единият от тях — този, който му направи по-силно впечатление — не се наслаждаваше на акта, поне не по нормалния здравословен начин. За единия от двамата любовници сексът беше оръжие — не, инструмент, — използван за постигането на някаква цел, далеч по-важна от моментното освобождаване на напрежението. Тази цел беше властта.

Зак се стегна, за да задържи виденията достатъчно дълго, така че да запамети това, което му подсказваха, и после им позволи да се разсеят.

Наложи си да се движи по-бързо, нахлузи отново ръкавицата и отиде в кухнята. Установи, че в хладилника няма ненадписани шишенца, но използва металната пръчка, за да провери за всеки случай портокаловия сок и млякото.

Затвори вратата и застана мълчалив в средата на чистата и подредена кухня на Мичъл, обмисляйки нещата. Всичките му сетива крещяха, че лекарството трябва да е някъде в апартамента.

Върна се в дневната и се послуша напрегнато. Нищо. После мина по коридора и отвори вратата на килера. Вътре имаше пералня и сушилня. Най-послед го чу: острото бръмчене на миниатюрен хладилник, от тези, които се използват в офисите.

Хладилникът беше в ъгъла, включен в контакт на стената. Когато докосна дръжката му, ново видение изплува в съзнанието му, достатъчно силно, че да проникне през ръкавицата. Отвори вратата и видя малкото шишенце без етикет. Вътре имаше остатъци от бистра течност.

Брадли пхна ключа в ключалката на входната врата. Влезе в антрето и погледна малкия бял панел на алармената система. Беше изключена. Това не беше добре. Той бе сигурен, че я е включил, преди да излезе от апартамента си. Проклетото нещо пак се беше повредило. Някой ден трябваше да намери време да я ремонтира.

Потупа няколко пъти панела с бутоните. Лампичките не светнаха. Посегна да го потупа още веднъж и в същия момент усети нечие присъствие зад себе си.

Обърна се и веднага посегна към пистолета под самото си. Но Зак Джоунс вече държеше своя, насочен срещу него.

— Човек с твоята професия трябва да има по-добра охранителна система — каза Зак.

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

Зак вдигна малко стъклено шишенце.

— Мисля, че трябва да си поговорим.

49.

Джоан Ескот паркира спортния си мерцедес на забраненото за паркиране място точно пред „Инкогнито“ минути преди да удари дванайсет часа и се втурна в магазина. Калвин я огледа оценяващо с инстинкта на ловец.

— Нов служител ли имаш? — попита тя, повдигайки вежди с нескрит интерес.

— Това е господин Харп — каза Рейна, преди Калвин да успее да реагира. — Той е дизайнер на костюми на свободна практика. Донесе ми някои скици.

Интересът на Джоан веднага замря.

— О, значи сигурно е гей.

Калвин ѝ отправи лъчезарна усмивка. Рейна се прокашля.

— Калвин, това е Джоан Ескот, кмет на града.

Калвин кимна любезно.

— Ваша чест.

— В Ориана ли живеете? — попита Джоан ведро.

— Не, госпожо, не съм от града.

— Ясно. — След като се увери, че Калвин не е потенциален гласоподавател, Джоан се обърна към Рейна: — Разполагам само с петнайсет минути за пробата — съобщи тя, поглеждайки инкрустирания с диаманти часовник. — Имам среща със стилиста си в дванайсет и четирийсет и пет. Не смея да закъснявам. Роджър е избухлив, а трябва да изглеждам добре на благотворителната вечеря.

— Костюмът ви е готов — каза Рейна. Тя дръпна червената кадифена завеса. — Пробата няма да ви отнеме много време.

Джоан хвърли един последен поглед на Калвин, после пусна с въздишка слънчевите си очила в голямата дамска чанта и последва Рейна.

Калвин стана от стола привидно небрежно и тръгна след тях. Опря гръб на стената до завесата, скръстил ръце.

Рейна донесе костюма на Клеопатра иззад една дълга редица костюми и го извади от найлоновия плик.

— Повдигнахме подгъва с още пет сантиметра и стеснихме бюстието — съобщи тя.

Джоан гледаше готовата рокля със задоволство.

— Изглежда фантастично!

Тя бръкна в чантата си. Рейна предположи, че Джоан ще извади друг чифт очила, но вместо това в ръката ѝ се появи млечнобяло бурканче.

Калвин се раздвижи толкова бързо, че Рейна дори не осъзна, че е минал зад завесата, докато не видя, че стиска китката на Джоан.

Но Джоан, спокойна и невъзмутима, вече беше изпуснала бурканчето. То се разби на пода. Блъвна бял пушек и започна да изпълва стаята.

Ръчна граната, помисли си Рейна. Ще умрем.

Тя инстинктивно се хвърли на пода зад една редица закачалки в очакване на неизбежната експлозия и летящи парчета метал. Знаеше, че няма къде да се скрие.

Но не последва експлозия. Не се разлетяха метални късове. Само хладен бял дим. Изпълваше стаята с познат билков аромат.

Джоан се взираше изумено в дима.

— Какво става? — попита тя.

После се строполи на пода в безсъзнание.

Река от гласове се надигнаха от тресавището на кошмарите в главата на Рейна. Познатите писъци на ярост, агония, паника връхлетяха сетивата ѝ.

— Залегни — извика тя на Калвин.

Той я чу, но не изпълни заповедта ѝ. Вместо това протегна крак и изрита димящите остатъци под редицата със закачалки. После се отдръпна към вратата, търсейки телефона си.

Но беше прекалено късно. Той беше стоял точно над източника на дима. Рейна знаеше, че е поел най-голяма доза от отровата. Беше удивително, че още се крепи на крака. Не знаеше какъв ефект може да има дрогата върху ловец, чиито сетива са били фронтално атакувани.

Калвин се закашля, но успя да набере някакъв телефонен номер.

— Излез оттук! — извика той на Рейна. — През задната врата. Бързо!

После падна. Подът се разтресе от тежестта на тялото му. Той не помръдна повече.

Телефонът падна на пода до него. Рейна нямаше как да отгатне дали е набрал 911. Собственият ѝ телефон беше останал в чантата ѝ в предната стая.

Рейна се опита да разрежи вдишванията си и издърпа ризата от панталона. Пушекът беше най-гъст в средата на стаята. Тя не посмя да изпъзни през него, за да стигне до предната част на магазина. Задната врата беше по-близо.

Като държеше края на ризата си върху носа и устата, тя се запромъква неумело по корем към задната врата. Съгласно физическите закони, димът се издигаше нагоре. Въздухът близо до пода миришеше на билки, но пушекът не беше толкова гъст. Рейна и без това усещаше, че е вдишала достатъчно от дрогата. Какофонията в главата ѝ ставаше все по-непоносима.

Костюмите около нея започнаха да оживяват. Изведнъж се озова наред кошмарен маскарад, който се вихреше в стая с криви огледала. Наметала и рокли се въртяха около нея в шеметен калейдоскоп. Злобни очи я пронизваха иззад маски. Паника завладя сетивата ѝ. Желанието да скочи на крака и да побегне към вратата бе нетърпимо.

Това е от дрогата. Стегни се. Стой долу.

Гласовете се променяха. Някои от тях сякаш идваха от маските.

... Убий я. Измъчвай я. Гори, вещице, гори...

Напредваше мъчително бавно през танцуващите костюми. Виждаше задната врата, но ѝ се струваше, че непрекъснато мени местоположението си. Маските се струпваха около нея.

Нарани я... изгори я... накарай я да страда...

Някъде в далечината иззвъня звънец. Рейна го разпозна смътно. Пандора се връщаше с пицата. Слава богу.

После чу истински гласове откъм салона на магазина.

— Би трябвало всички да са в безсъзнание — каза Касиди Кътлър.

— Трябва да внимаваме. — Ники Плъмър звучеше притеснено, както обикновено. — Димът е много силен. Ако стигне до нас, ще загазим.

— Ще изчакаме няколко минути да се разсее. Заклучи предната врата и сложи табелка, че е затворено. Ще я изнесем отзад.

50.

— Тя те е натопила.

— Но в това няма никаква логика. — Бродли стигна до края на дневната, обърна се и закри в обратната посока. — Тя е Касиди Кътлър. Написала е четири книги. — Спря пред етажерката, измъкна копие от „Жестоки намерения“ и показа задната корица на Зак. — Снимката ѝ я има на всяка от тях.

— Не казвам, че е откраднала самоличността на Касиди, макар и това да е възможно. Мисля, че е по-вероятно наистина да е Касиди Кътлър.

Бродли пхна книгата обратно на етажерката.

— Защо, по дяволите, ще иска да нарани Рейна?

Зак подбираше думите си внимателно, за да се придържа възможно най-близо до истината.

— Според моята агенция тя е свързана с една тайна организация, която произвежда и разпространява екзотични наркотици.

Бродли се отпусна на един от столовете и присви очи. Знаеше доста за бизнеса с наркотици и свързаните с това престъпления.

— Добре, да приемем за момент, че си прав. Какво иска тя от Рейна?

— Бащата на Рейна е бил гениален химик.

— Да, знам, тя ми е казвала.

— Когато Рейна е била малка, Джъдсън Талънтайър е работел за клиент на моята фирма, една компания, която е изобретила и патентовала уникално психотропно вещество. — Зак премина с лекота към познатата версия, която служеше за прикритие на истината. — Компанията изоставила изследванията и наркотика, след като първоначалните тестове установили, че той е изключително опасен. Талънтайър подозирал, че формулата ще струва цяло състояние на черния пазар. Но по нея трябвало още доста да се поработи, тъй като имала сериозни странични ефекти. Той напуснал компанията и взел формулата със себе си. Продължил сам с експериментите.

— Рейна ми каза, че умрял, когато била още малка. Катастрофа.

— Точно така. Компанията, за която работел, провела разследване и заключила, че формулата е умряла заедно с него. Историята била смятана за приключена допреди няколко седмици, когато неочаквано се появил друг изследовател — Лорънс Куин. Клиентът отново се обадил на моята агенция. Ние установихме, че Куин се е занимавал с непозволени проучвания на същата формула, която Джъдсън Талънтайър откраднал. Проследихме Куин до Ориана.

— Така ли? И къде е той, по дяволите?

— Изчезнал е. Това, което открих дотук, ме кара да мисля, че е мъртъв. Предполагам, че е дошъл тук, за да говори с лелята на Рейна. Получил е нужната информация от нея и веднага след това е изчезнал.

Брадли придоби заинтригуван вид.

— Мислиш, че е бил убит от някой, който е искал получената от Вела Талънтайър информация за себе си?

— Да.

Брадли вдигна ръка.

— Да се върнем на Вела Талънтайър. Имаш ли някакво доказателство, че е била убита?

— Оставила е бележка на Рейна. Намерихме я снощи сред нещата ѝ. Написана е вечерта, преди да умре. В нея пише, че същия ден е имала посетител, който ѝ е инжектирал някакво лекарство. Тя разбрала, че умира, и решила да предупреди Рейна. Описанието на посетителя, което получихме от болницата, съвпада с описанието на Лорънс Куин.

— Какво е искал Куин от нея?

— Не знаем, но подозираме, че е нещо, свързано с формулата на наркотика, която Джъдсън Талънтайър е откраднал преди години.

Брадли изглеждаше замислен.

— Мислиш, че Куин е възнамерявал да използва разработките на Талънтайър и да се намести в бизнеса с наркотици?

— Да. Но, изглежда, не е получил от Вела Талънтайър онова, което търсел. В бележката си до Рейна Вела пише, че го е излъгала. Вероятно му е дала невярна информация.

— Но Куин е смятал, че Вела му е казала истината, и побързал да се отърве от нея. А после се е опитал да се справи с лошите. Но не е успял. Така ли?

— Да. Освен това съм сигурен, че Касиди Кътлър е от лошите. Ники Плъмър също.

— Още някой?

— Мисля, че ги е придружавал и един мъж, когато са се появили в града за първи път — каза Зак. — Този мъж се опита да ме убие на алеята зад джаз клуба, но после беше блъснат на кръстовището. Така и не стигна до болницата.

— Чух за това, когато се върнах от Шелбивил. Смятах да говоря с теб по този въпрос. Още не са идентифицирали жертвата. Казваш ми, че според теб Касиди го е убила?

— Да.

— Защо?

— Вероятно защото не успя да ме ликвидира.

Брадли погледна малкото шишенце с бистра течност в кофичката с лед на масата.

— И предполагаш, че тя е оставила това тук, за да ме натопи, така ли?

— Тя знае, че съм в града. Искане да ме насочи в погрешна посока. Ти си удобна мишена. Кътлър вече те използва, за да се добере до Рейна. Явно е решила, че може да те използва и за други цели.

Брадли сви устни скептично.

— Защо ще използва мен? Защо не отиде направо при Рейна?

— Помисли сам — каза Зак. — Рейна е много затворен човек. Нейният кръг от приятели е много ограничен. Не е лесно да се проникне в него.

Брадли се поколеба, после кимна.

— Разбирам какво имаш предвид. Но Рейна не е химик — изследовател. Леля й също. Освен това според теб Касиди и нейните хора вече имат този наркотик, за който говориш. Какво, по дяволите, са очаквали да научат от Вела Талънтайър? И какво искат от Рейна?

— Още не съм открил отговора на този въпрос. Това, което знам, е, че съществуват сериозни проблеми със сегашната модификация на наркотика. Някои хора са убедени, че Вела Талънтайър разполага с нещо изключително важно, свързано с проучванията на брат й, нещо, което би могло да им помогне да решат проблемите. И понеже тя е мъртва, същите хора си мислят, че информацията е преминала у Рейна.

Брадли пак се изправи и закрачи из стаята.

— Правиш ме на глупак, Джоунс.

— Не — каза Зак. — Глупаво би било да не повярваш на фактите, които са пред очите ти.

Брадли го погледна.

— Ако искаш да арестувам Касиди Кътлър и Ники Плъмър, ще трябва да ми дадеш някакви сериозни доказателства.

— Нямам такива — призна Зак. — Но можеш да започнеш от джипа ѝ.

— Какво за него? Взела го е под наем.

Зак повдигна вежди.

— Същия джип ли е карала преди няколко дни?

— Не. Каза, че на предния не му работело отоплението. Наложило се да го смени.

— Подозирам, че изобщо не го е върнала на фирмата за коли под наем. Сигурно го е изоставила на паркинга на някой търговски център. Не е имала време за нещо по-изобретателно.

— Смяташ, че с него е блъснала мъжа, който те е нападнал?

— Да. Вероятно е изтрила отпечатъците си, но може и да е пропуснала нещо. Никога не се знае.

Брадли посегна към телефона си.

— Ще накарам някой да се свърже с фирмата за коли под наем.

Зак се усмихна леко.

— Какво? — попита Брадли смръщен.

— Рейна ми каза, че си добър детектив — каза Зак. Остро усещане прорязва паранормалните му сетива.

Адреналинът rukна във вените му.

Зак скочи на крака и преди да е взел съзнателно решение, вече беше при вратата.

— Какво става? — извика Брадли след него. — Къде отиваш?

— Рейна. В беда е. Прати някой в магазина ѝ. Веднага.

Телефонът му извъня. Той го извади от джоба си, докато тичаше към колата.

Едно позвъняване. На екрана се изписа номерът на Калвин. После звъненето спря.

51.

Отровният дим се разсейваше, но маските продължаваха да я измъчват и костюмите танцуваха под звуците на музика, която само призрачните танцьори чуваха. Стаята се въртеше около Рейна. Стомахът ѝ се преобръщаше. Не биваше да ѝ прилошава точно сега. Трябваше да излезе оттук, преди Касиди и Ники да решат, че е безопасно да влязат в стаята. Задната врата беше единственият ѝ шанс.

Тя напредваше бавно, като се стараеше да се движи безшумно по покрития с мокет под. След секунди щеше да докосне лъскавата дръжка на вратата, която бе нейно спасение. Изпод вратата влизаше свеж въздух. Трябваше само да скочи на крака, да отвори вратата и да изтича навън.

Друг странен шум заглуши пищящите в главата ѝ гласове. Някой блъскаше по предната врата и настояваше да го пуснат.

— Това е продавачката — каза Касиди от другата страна на червената завеса.

— Тя ни вижда — повиши глас Ники. — Сигурно си мисли, че вратата е била заключена случайно. Ако не ѝ отворим, ще реши, че нещо не е наред.

— Пусни я да влезе. Ще трябва да се отървем от нея. Другите двама не ни видяха, но тази ще ни опише на Джоунс и ченгетата.

— Ти каза, че няма да има стрелба.

— Да, казах, че няма да има стрелба. Но има и други оръжия. Нося в себе си един специален продукт. Двойна доза от него ще ѝ бъде предостатъчна.

Те щяха да убият Пандора само защото се бе озовала на местопрестъплението. Ярост завладя Рейна. Рейна чу външната врата да се отваря.

— Хей, благодаря — каза Пандора. — Кой е заключил вратата? Къде е шефката ми? А големият мъжага, който стоеше на онзи стол?

— Във вътрешната стая са — отвърна Касиди. — Ей сега ще дойдат.

Рейна пое последна глътка от свежия въздух край вратата, скочи на крака и побягна през дима към алената завеса.

Адреналинът почти измести болката, която прониза навехнатия ѝ глезен.

Рязко дръпна завесата настрана. Пандора тъкмо прекрчаваше прага на магазина. Тя държеше кутиите с пица с двете си ръце. Касиди и Ники стояха от двете страни на вратата, готови да се нахвърлят върху нея в мига, в който се затвори зад гърба ѝ.

— Бягай, Пандора! — извика Рейна и се втурна към вратата. — Те ще те убият. Извикай полиция. Бягай, по дяволите!

Пандора се поколеба, зяпнала от изненада и объркване. Касиди се хвърли към нея.

— Бягай! — извика Рейна отново, влагайки целия си авторитет в тази едничка дума.

Пандора изпусна кутиите с пица, завъртя се и побягна право към средата на улицата. Засвириха клаксони и гуми. Шофьори започнаха да крещат. Някъде в далечината се чу сирена.

— Остави я — каза Касиди на Ники. — Трябва да се махаме оттук. Задната врата. Помогни ми с тази кучка.

— Кучката сигурно съм аз — каза Рейна и удостои Касиди с адаптирана версия на своята специална усмивка.

Рейна не спря. Подтиквана от отчаянието и гнева, тя продължи безразсъдния си бяг към вратата. Планът, доколкото имаше такъв, се състоеше в това да си проправи със сила път между тях и да се измъкне навън.

Но навехнатият ѝ глезен поддаде точно в мига, когато стигна до тях. Тя загуби равновесие и полетя настрана, повличайки Ники.

Сблъсъкът събори и двете на пода. Рейна трескаво се опитваше да се освободи.

— Дръж я, по дяволите! — извика Касиди.

Рейна зърна някакъв сребрист предмет с форма на химикалка, който беше насочен към врата ѝ. Но нервната Ники изпадна в паника.

— Това е лудост — изпищя тя. — Ченгетата ще пристигнат всеки момент. Прави каквото искаш, аз изчезвам оттук. — Тя се освободи от Рейна, изправи се и изчезна през входната врата.

Рейна се претърколи встрани от Касиди и сграбчи краката на най-близкия манекен, облечен в балетна пачка. Манекенът се залюля и

се стовари между нея и Касиди, която беше принудена да отскочи назад.

— Върви по дяволите! — изръмжа Касиди с безсилна ярост.

Рейна отново се претърколи. Този път улови краката на елегантната Мария Антоанета и я блъсна с всичка сила.

— Яж пасти или умри! — извика тя на Касиди.

Касиди едва не се спъна в дългите фусты. Тя изведнъж си даде сметка за суматохата пред магазина. Поколеба се за частица от секундата, после очевидно стигна до разумното заключение, че ситуацията не отива на добре.

Завъртя се, хукна към червената кадифена завеса, дръпна я и изчезна в задната стая.

Рейна лежеше на пода и се опитваше да си поеме дъх. Чу как се отвори задната врата, после се разнесе шум от някакво боричкане.

— Не! — пищеше Касиди. — Пусни ме, копеле проклето!

— Ако си й направила нещо, вече си мъртва — процеди Зак. Тонът му беше леден.

— Пази се от химикалката й — извика Рейна.

Последва шумно тупване.

Зак се появи в стаята, стиснал в ръка елегантна химикалка в черно и златисто.

— И аз си имам химикалка — каза той, преди да я прибере в джоба на коженото яке.

Брадли нахлу през предната врата на магазина с пистолет в ръка. Следваха го двама униформени полицаи. Единият водеше Ники, окована с белезници.

Брадли погледна Рейна.

— Добре ли си?

— Да. — Тя седна предпазливо. — Добре съм. — Реши да не обръща внимание на глезена си.

— Кътлър е в задната стая — посочи Зак с палец през рамото си.

Брадли хукна към другото помещение, единият от полицаите тръгна подире му.

Зак обгърна раменете на Рейна. Лицето му бе много напрегнато.

— Инжектира ли ти нещо?

— Не. — Рейна поклати глава. — Канеше се да го направи, но не успя. Само съм дрогирана.

Той я притегли към себе си и я прегърна толкова силно, че едва не я задуши.

— Този неин химикал е много опасен — каза тя, заровила лице в ризата му. — Касиди каза, че две дози ще довършат Пандора.

— Взех химикалката ѝ, а Брамбли ще я претърси за други оръжия.

— А димът в задното помещение?

— Още се усеща, но не толкова силно, че да ми повлияе.

— Калвин и Джоан как са?

— Живи, слава богу. В безсъзнание са — съобщи Брамбли от вратата. — Също и Касиди. Какво, по дяволите, си направил с нея, Джоунс?

— Нищо с траен ефект. — Зак отпусна леко прегръдката си, за да даде възможност на Рейна да диша. — Ще ѝ мине след няколко часа.

— Явно няма смисъл да задавам повече въпроси. — Брамбли се приближи до предната врата на магазина. — Кой от тях хвърли проклетата димка?

— Сигурно Касиди — каза Зак.

Рейна примигна стресната и отвори уста да го поправи. Ръката му стисна нейната леко. Тя замълча.

— Ти как разбра, че сме в беда? — попита вместо това.

— Не питай мен — усмихна се Брамбли горчиво. — Джоунс усети, че нещо не е наред. Сигурно е екстрасенс. — После добави тихо: — Като теб.

52.

Часове по-късно Рейна седеше на канапето и отпиваше от чая, който Зак бе приготвил за нея. Веднага щом се прибраха, тя се вмъкна в банята и сега си почиваше, увита в пухкавия бял халат. Робин топлеше скута ѝ, Батман се гушеше до бедрото ѝ. За глезена ѝ се беше погрижил лекар. Върху прясната превръзка имаше нов пакет замразени зеленчуци.

Зак и Калвин се бяха настанили в двете кресла срещу канапето и пиеха кафе.

Рейна погледна Зак.

— Радвам се, че Бродли е приел твоето предложение да отложим показанията за утре. Днес следобед определено не ми беше до това.

Калвин се ухили. Тя повдигна вежди.

— Кое ти се струва смешно?

— Не искам да разбивам илюзиите ти — каза Калвин, — но Зак не мислеше за твоето удобство, когато убеди Мичъл да изчака за показанията. Зак е истински цар, когато трябва да се уточнят подробностите.

Рейна осъзна казаното от Калвин. Тя погледна Зак.

— Искал си да чуеш цялата история предварително.

— Е, бях загрижен за теб — престори се на обиден Зак. — Ти беше изтощена.

— Не, няма да се хвана. Смяташ, че имам нужда от малко помощ в изясняването на фактите. Признавам, че е така.

Калвин се ухили и отпи от кафето си.

— Добре — кимна Зак. — От опит знам, че не бива да объркваме полицаите с твърде много информация.

— С други думи, няма да им кажеш, че са попаднали на сблъсък между две тайни организации, които се занимават с изследване на паранормални феномени, така ли? — попита тя учтиво.

— По принцип „Джоунс и Джоунс“ предпочита да остави лошите да обясняват тази версия на ченгетата — обади се Калвин.

Тя повдигна вежди.

— Защото така ченгетата смятат лошите за смахнати, а „Джоунс и Джоунс“ запазва имиджа си на напълно нормална и законна агенция за разследвания?

Калвин се ухили още по-широко.

— Разбра идеята.

— Налице са достатъчно основания да ги приберат — допълни Зак. — Нещо повече, Мичъл има силен личен мотив. Не му харесва фактът, че Касиди го е изиграла.

— Убийство, опит за отвличане и опит за грабеж са добро начало — подхвърли Калвин. — Останах с чувството, че Мичъл ще изрови и други.

— Не че ще му трябват — отбеляза Зак, вперил поглед в камината.

Рейна го погледна стреснато.

— Какво искаш да кажеш? Мислиш, че Касиди и Ники ще се отърват?

— Ще ги пратят в психиатрична болница за престъпници, ако приемем, че издържат дотогава.

Рейна се намръщи.

— Не разбирам.

— По всичко личи, че в „Нощни сенки“ не търпят провалите. — Зак отпи от кафето си и остави чашата на масата. — Превръщат хората си в марионетки, като ги правят зависими от лекарството, адаптирано за индивидуалния им психологически профил. Лишени от лекарството, хората полудяват и обикновено се самоубиват до четирийсет и осем часа.

Рейна потрепери от ужас.

— Като Джена?

— Да. Като Джена. Лудостта е неизбежен страничен ефект при всички модифицирани версии на формулата през годините.

— А онова шишенце, което си намерил в апартамента на Брадли?

— То беше почти празно. Бяха останали само следи от лекарството. Не би стигнало дори и за една доза. Касиди го е оставила само защото е знаела, че ще го позная и ще направя извода, че Брадли е човекът, когото търся.

Рейна преглътна трудно.

— Значи Касиди и Ники скоро ще полудеят? Мислиш ли, че те го знаят?

Зак сви рамене.

— Съмнявам се. Нямам представа какво казват лидерите на „Нощни сенки“ на своите агенти, но предполагам, че ги лъжат. Няма да им казват истината. Това би попречило при набирането на нови хора.

Рейна затвори очи и потрепери. После си спомни нещо.

— А какво ще кажеш за кметицата? Този следобед, когато Брадли попита кой е хвърлил димката, останах с впечатлението, че искаше да премълча нейната роля в тази история.

Зак се усмихна одобрително.

— Точно така.

— Но ако тя е замесена?

— Не е — увери я Зак.

— Обясни ми — настоя Рейна.

— Направих бърз оглед на помещението. Чантата на кметицата беше отворена. Съдържанието ѝ беше разпиляно по пода. Предположих, че тя трябва да е човекът, който е донесъл димката в магазина, но около чантата ѝ не долових никаква остатъчна енергия. Тя не е знаела какво прави.

— Тогава защо, по дяволите, Джоан пусна димката? — попита Рейна.

— Най-вероятното обяснение е, че Касиди или Ники имат хипнотизаторски способности — отвърна Зак. — При това способностите им са били изкуствено подсилени от лекарството.

— С други думи, ти мислиш, че някоя от тях е внушила на хипнотизираната Джоан да внесе бомбичката в магазина и да я взриви — каза Рейна.

— Да. — Зак сви рамене. — Затова когато Джоан Ескот дойде в съзнание, не помнеше какво е направила.

Рейна го погледна.

— Какво ще ѝ кажем? Какво ще кажем на Брадли за това?

Зак протегна крака към камината и облегна лакти на страничните облегалки на креслото. Допря върховете на пръстите си.

— Най-простата история е най-добра. Мичъл скоро ще осъзнае, че не може да направи нищо по обвинението за наркотиците, защото няма доказателства. Но какво ще кажеш да лансираме идеята, че Касиди и Ники са планирали да отвлекат кметицата и да искат откуп?

Рейна примигна.

— Мисля, че на Джоан ще ѝ хареса много. Страхотна реклама за предстоящите избори.

Калвин се ухили.

— Много изобретателно, Джоунс.

— Касиди и Ники ще отричат — изтъкна Рейна.

Калвин издаде неразбираем звук.

— Те ще отричат всичко. И какво? След два-три дни и двете ще са в лудница.

— Чудя се защо бяха решили да ме отвлекат — каза Рейна.

— Пристъп на отчаяние — отвърна Зак. — Смятали са да те наблюдават отблизо, за да видят дали си наследила това, което Лорънс Куин е очаквал да получи от Вела. Ти си била последната следа. Моята поява тук само е потвърдила теорията им, че знаеш нещо изключително важно. Решили са, че не могат да си позволят да чакат и да оставят „Джоунс и Джоунс“ да измъкнат тайната от теб.

— Горките жени — прошепна Рейна.

Мъжете си размениха погледи, но никой нищо не каза.

Рейна отпи от чая и остави чашата. Намръщи се леко на Зак.

— Ти каза, че в лабораториите на „Аркейн“ имат проби от лекарството. Би трябвало вече да са научили доста за него. Не могат ли вашите експерти да направят нещо, за да спасят Касиди и Ники?

Зак я изгледа слисан.

— Искаш да спасиш тези вещици? Касиди Кътлър вероятно е косвено отговорна за смъртта на Лорънс Куин, а може би и на онзи мъж, който беше блъснат до клуба. Тя опита да убие Пандора и да отвлече теб. Ники е неин съучастник.

Рейна придърпа по-плътно халата си.

— Просто се ужасявам при мисълта за това, което ги очаква. Леля ми бе на ръба на лудостта в продължение на години и това бе най-лошият ми кошмар. От мисълта, че може да се остави някой, който и да е, да пропадне в тази пропаст, направо ми призлява.

Зак погледна Калвин.

Калвин повдигна масивните си рамене.

— Не гледай мен. Откъде да знам дали са открили
противоотрова?

Зак се поколеба още минута, после с неохота извади телефона си.

— Ще проверя дали Фалън знае на какво ниво са проучванията.

53.

Рейна беше в леглото, а Батман и Робин спяха сгушени в краката ѝ, когато чу, че телефонът му звъни. Звукът беше приглушен заради затворената врата към банята и шума от душа. После течащата вода рязко спря. Рейна долови гласа на Зак.

След няколко минути той се появи в спалнята ѝ. Беше гол, само с една хавлия около кръста. Косата му беше мокра. Спря до леглото с мрачно изражение.

— Обади се Фалън. Говорил е с шефа на лабораторията, където проучват пробата от лекарството, с което се сдобихме в Стоун Кениън. Засега са успели да установят единствено, че веществото само по себе си е инертно. Според тях то трябва да се комбинира с някакво друго вещество, за да подеЙства. А никой не знае коя е липсващата съставка и в какво съотношение се смесват.

— С други думи, изследователите още не са започнали дори да мислят за противоотрова — каза Рейна.

— Да.

Тя затвори очи и се облегна на възглавницата си.

— Ники и Касиди са обречени да полудеят и най-вероятно ще се самоубият.

— Да.

Последва дълго мълчание. Тя отвори очи и видя, че той я наблюдава с изражението на човек, който се е провалил.

Рейна рязко седна в леглото.

— О, за бога, не ме гледай така. Вината не е у теб. Знаех, че шансът е съвсем малък. Благодаря ти, че все пак се обади.

Зак не каза нищо. Тя хвана ръката му и го дръпна да седне на леглото до нея.

— Мисля, че снощи се разбрахме, че не можем да спасим всички — каза нежно тя.

— Да ти кажа ли истината? Изобщо не ми пука, че няма да спася Кътлър или Плъмър. Те се опитаха да те отвлекат. Щяха да те убият,

след като получеха това, което искаха от теб. А и да не го получеха, пак щяха да те убият, в интерес на истината. Не ме интересува дали ще скочат от прозореца, или ще гният в някоя лудница до края на живота си.

Понякога тя забравяше безмилостния му прагматизъм. Това навярно бе една от чертите, които го превръщаха в идеалния кандидат за магистърския пост. Хубаво беше лидерът да е състрадателен и далновиден, но това бяха безполезни качества, ако не се съчетаваха с желязна воля.

— Разбирам. Обадил си се на Фалън заради мен. Не се е получило и точка. Приключваме с тази тема. Но може би ще трябва да усвоиш още един урок.

— Какъв?

— За разлика от правилата, наложени в „Нощни сенки“, в реалния живот провалът не е нещо невъзможно. Той просто се случва. Така се учим, променяме се и израстваме. Ако не си оставиш възможност за провал, ще изживееш живота си в желязна клетка, която ще става все по-малка и по-малка, докато накрая няма да можеш да дишаш в нея.

Зак я погледна подозрително.

— Накъде биеш?

— Калвин ми каза, че Съветът те смята за най-подходящия кандидат за поста Магистър.

— По дяволите! Калвин ти е говорил за това?

— Познавам те отскоро, но мисля, че е прав.

— Има и други, които могат да свършат тази работа.

— Може би, но Съветът иска теб. — Рейна потисна тъгата, която извираше дълбоко в нея. — Ти си идеален за този пост, при това си Джоунс, имаш рядък талант и се справяш добре с даването на заповеди.

Челюстта му се напрегна.

— Джена ми показва, че не съм толкова добър, за колкото се мислех.

— Стъпи на земята. Джена е успяла да преодолее всички защитни механизми и бариери на Обществото както никой друг досега. Ти си бил този, който я е разобличил, Зак. Твоят талант и

интелигентността ти са попречили на „Нощни сенки“ да омъжат своята агентка за следващия Магистър на обществото „Аркейн“.

— На косъм беше — каза той тихо.

— Понякога става така. Помисли за това, което се случи днес.

Той стисна нежно дланта ѝ в своята.

— Не се тревожи. Няма да забравя как едва не те загубих.

— Ясно е, че Обществото ще се бори не само за своето оцеляване през следващите няколко години, но ще трябва да защитава и нас, останалите, независимо дали имаме паранормални способности или не. Ти каза, че Обществото е единствената организация, която знае какво представляват „Нощни сенки“. Докато не се намерят съюзници, ти и Съветът ще имате много работа. Не можеш да отхвърлиш тази отговорност и дълбоко в себе си не мисля, че наистина искаш да го направиш.

Зак я погледна невярващо.

— Дядо ми случайно да е говорил с теб?

Рейна се усмихна, потискайки чувството за загуба, което заплашваше да избликне на повърхността.

— Не. Сама стигнах до този извод.

Той мълча дълго време. Толкова дълго, че Рейна започна да се притеснява. Накрая Зак се размърда.

— Знаеш ли, ако нашите учени успеят да създадат антидот за наркотика, това би променило всичко.

— Защото ще се спасят хора като Касиди и Ники ли?

— Не само. Това ще бъде ясно послание до ръководната йерархия на „Нощни сенки“, че Обществото също умее някои неща. Освен това откриването на антидота ще отслаби влиянието на „Нощни сенки“ върху хората от по-ниските нива. Може да настрои някои от тях срещу организацията. А малко вътрешна информация няма да ни се отрази зле.

— Не се бях замисляла за това. — Тя обви ръце около коленете си. — Приеми истината, Джоунс. Ти си роден да бъдеш лидер на Обществото в това поколение.

Той не отговори. Вместо това Рейна усети как енергията запулсира помежду им. Сетивата ѝ реагираха веднага.

Зак се изправи, изгаси лампите, свали хавлията си и се пхна в леглото.

54.

Портланд, Орегон, 6,30 сутринта

Джон Стилвел Наш беше в съблекалнята в клуба, когато телефонът му иззвъня. Той закопча последното копче на ризата си и погледна номера, изписан на дисплея. Веднага го разпозна. Предстоеше му да научи резултатите от операцията в Ориана. Усети прилив на адреналин.

Не бързаше да вдигне телефона, колебаейки се дали иска да чуе добри новини или не. Добрите новини означаваха, че Джанюари е успяла и следователно ще укрепи позициите си в организацията. Добрите новини означаваха, че тя се е превърнала в още по-сериозна заплаха за него. Добрите новини означаваха, че той трябва да потърси начин да се освободи от нея. А това нямаше да бъде лесно.

От друга страна, добрите новини означаваха, че той първи ще се сдобие с информацията от Талънтайър. А това щеше да му осигури невероятна власт.

— Операцията в Ориана се провали — каза гласът от другата страна на линията. — И двамата ни агенти са заловени от полицията. Предявени са им криминални обвинения.

Наш конвулсивно стисна телефона. Кучката се беше провалила. *Внимавай какво си пожелаваш...*

— Какво се знае за агентите ни? — попита той с леден тон.

— Състоянието им бързо се влошава. Малко вероятно е да останат живи повече от няколко дни.

Изведнъж го заля облекчение, направо се разтрепери. Седна на пейката и се насили да диша бавно. Кучката щеше да бъде мъртва съвсем скоро. И това беше най-важното.

Въпреки огромното си желание да получи информацията, която Лорънс Куин му беше обещал да изтръгне от Вела Талънтайър, той не можеше да не си даде сметка, че Касиди Кътлър става все по-опасна. Страхът, който го ядеше отвътре през последните няколко седмици, започна полека да отстъпва.

— Какво става с информацията от Талънтайър? — попита той, прикривайки с огромно усилие на волята всяка своя емоция. — Съществува ли, или Куин се е заблуждавал?

Последва кратко мълчание, после гласът отсреща заговори отново:

— Нямаме резултат. „Джоунс и Джоунс“ все още имат свой човек в Ориана и трябва да приемем, че ако информацията съществува, тя рано или късно ще се озове в ръцете на Обществото.

Въздухът в стаята внезапно придоби кървавочервен оттенък. Наш скочи на крака, сграбчи една обувка и я запрати към шкафа.

— Какъв е този шум? — попита смутено човекът отсреща.

Постъпни глупаво. Не трябва да губиш контрол.

— Нищо — каза той, като възвърна спокойния си тон. — Една обувка падна от шкафчето ми.

— Някой друг слуша ли този разговор? — В студения глас се долови уплаха.

— Разбира се, че не. Даваш си сметка какво означава това, нали? Ако информацията от Талънтайър попадне в ръцете на Обществото и ако Куин е бил прав за потенциала на тази информация, може да имаме сериозен проблем.

— Да — каза гласът.

Започна да се поти. Това не беше малка пречка или дребен неуспех.

— Ще поддържаме връзка — каза той.

Наш затвори и остана неподвижен, опитвайки да овладее яростта и паниката. Всичко щеше да бъде наред. Касиди Кътлър се беше борила със зъби и нокти да обере лаврите за проекта в Ориана. Така й се падаше. Той щеше да се погрижи Кътлър да понесе цялата отговорност за провала. За щастие бе анализирал рисковете предварително и се бе дистанцирал от проекта. Възнамеряваше да изчака, докато успехът бъде гарантиран, и едва тогава да претендира за заслугите.

Беше му се разминало за съвсем малко. В цялата каша имаше едно хубаво нещо. Поне се беше отървал от онази зловеща кучка.

55.

Рейна подложи глава под горещия душ, предвкусвайки простото удоволствие да закуси със Зак, когато студен полъх я предупреди, че не е сама в банята.

— Усещам чуждо присъствие наоколо — заяви тя с пресилено драматичен глас. — Невидимо същество е влязло. Говори, ти невидимо същество.

— Права си — каза Зак от другата страна на завесата на душа. — Ще приема магистърския пост.

Изведнъж ѝ стана адски студено под горещия душ. Пое дъх с усилие и обърна лице към водата, за да отмие напиралите сълзи. Знаеше, че това ще се случи, напомни си. Така трябваше да стане. Така беше редно. Обществото се нуждаеше от него. Тя щеше да изживее настоящето възможно най-пълноценно, без да мисли за бъдещето. Една тайна връзка със Зак можеше да продължи дълго време. Месеци. Години.

Кого заблуждаваше? Рано или късно той щеше да се ожени и това щеше да бъде краят на връзката им.

— Радвам се — успя да промълви. — Ти ще бъдеш страхотен Магистър.

Зак дръпна завесата настрана. Беше обул панталона си. Рейна се смути от собствената си голота.

— А сега искам да знам какво ще правим с нас двамата.

Тя машинално придърпа хавлиената кърпа към гърдите си, докато се опитваше да осмисли въпроса му.

— Не разбирам — каза накрая.

— Вчера следобед, когато животът ти беше в опасност, аз усетих нещо. Вечерта, когато аз бях нападнат, ти усети нещо.

— Странно, нали?

— Между нас има изключително силна психическа връзка. Не знам за теб, но аз никога не съм изпитвал подобно нещо. С никого.

Тя примигна.

— Дори и с Джена?

— С Джена изобщо. А ти?

— С никого.

— Е, какво ще правим в такъв случай? — попита той.

Рейна трябваше да помисли, да се вземе в ръце, но не можеше да го направи, докато стоеше гола пред него.

— Не може ли да говорим за това по-късно? — попита тя, без да храни особена надежда. — Може би докато закусваме?

— Това, което се случва с нас, е много важно — каза тихо той. — Мисля, че го знаеш не по-зле от мен. Прекалено дълбоко е. Усещам го до мозъка на костите си.

— О, Зак.

— И при теб ли е така? Дълбоко чувство за връзка?

Той не се отказваше.

Рейна измъкна завесата от ръката му и я дръпна обратно, за да скрие голото си тяло. После подаде само главата си и го погледна строго.

— Знаеш какво изпитвам към теб — каза тя сърдито.

— Не, не знам. Усещам привличането между нас и съм убеден, че ще останем свързани за цял живот. Но това е единственото, което знам със сигурност.

Тя избухна:

— По дяволите, влюбих се в теб още първата вечер в Шелбивил. Трябва да си разбрал това. Нали си огледален талант?

Той отново дръпна завесата, протегна ръка и издърпа Рейна изпод душа.

— Зак, ще се измокриш.

Той свали халата ѝ от закачалката и я уви в него. После я прегърна силно.

— Това, че съм огледален талант, не ми дава всички отговори — каза той. Хвана лицето ѝ в дланите си. — Това важи най-вече за личните неща. Проблемът с нюансите, нали помниш.

— Да — прошепна тя. — Помня.

— А в този случай е съвсем лично. Аз не просто започнах да се влюбвам в теб първата вечер в Шелбивил. Аз се влюбих до уши. Разбрах, че ти си жената за мен, в мига, в който отвори вратата на стаята си.

Тя го изглежда поразена.

— Наистина ли?

— Омъжи се за мен, Рейна.

Тя сякаш изпадна в безтегловност.

— Това не е възможно — извика тя.

— Защо не?

— Защото ти ще бъдеш следващият Магистър. Не можеш да се ожениш за дъщерята на човек, който е бил отхвърлен от Обществото. Знаеш това. Семейството ти и Съветът ще се ужасят, когато разберат за намеренията ти, да не говорим за „Джоунс и Джоунс“. Ти трябва да се грижиш за традициите. Единственият шанс за нас е да поддържаме тайна връзка. До момента, в който решиш да се ожениш...

Зак я застави да млъкне, като я избута до затворената врата и я целуна с властна настоятелност. Когато тя най-после спря да се съпротивлява и се отпусна в ръцете му, той вдигна глава.

— Има нещо, което явно не разбираш във връзка с поста на Магистъра — каза той дрезгаво.

Рейна преглътна трудно.

— Какво?

— Магистърът е шефът.

— И?

— И като шеф мога да правя каквото си поискам.

— Като съдя по това, което прочетох за баща си в досието на „Джоунс и Джоунс“, може би ще ти се наложи да пренапишеш цялата история.

Зак се усмихна бавно и самоуверено.

— Няма проблем.

Болка и отчаяние се надигаха в нея. Защо я измъчваше така?

— Ако се ожениш за мен, със сигурност ще имаш проблеми — настоя тя. — На мен също няма да ми е леко. Не искам да бъда заобиколена от хора, които ме гледат с подозрение. Може да се окаже по-мъчително, отколкото да внимаваш да не те помислят за луд.

— Имай ми доверие, скъпа.

— Зак, трябва да бъдеш реалист. Никой в Обществото, който познава миналото ми, няма да ме приеме. Завинаги съм дамгосана от постъпката на баща ми. Ако се ожениш за мен, Съветът може да отхвърли кандидатурата ти за Магистър.

— Остави на мен да се тревожа за това.

— Но ти искаш тази работа.

— Не повече, отколкото искам теб.

Рейна беше слисана.

— Би се отказал от поста заради мен?

— Без да се замисля.

— Зак.

Той се разсмя.

— Но ти сигурно ще се чувстваш виновна, ако го направя, така че няма да се откажа. Просто ще се погрижа да получа поста. Така е по-лесно.

— Ами агенцията за запознанства на „Аркейн“?

— Те ме свързаха с Джена, забрави ли? Нямам намерение да им давам втори шанс.

— Говориш сериозно, нали?

— След това, което преживях последната година, мога да те убедя, че бракът е едно от нещата, които приемам сериозно.

Рейна си пое дълбоко дъх, опитвайки да запази здравия си разум.

— Това се случва прекалено бързо. Познаваме се едва от няколко дни и през цялото време сме били в ситуация на силен стрес.

Зак я погледна преценяващо.

— Знаеш ли, ако беше израснала в Обществото, щеше да разбереш, че тази връзка помежду ни е много, много специална.

Тя вирна брадичката си.

— Както отбелязахме повече от веднъж, не съм израснала в Обществото. — Рейна разпери ръце. — Не знам какво правя тук. Нямам никаква идея.

— Знаеш, че искаш мен, нали?

Тя затвори очи с всичка сила.

— Да, искам теб. Повече, отколкото съм искала нещо друго в живота си.

— Това е достатъчно засега.

Зак смъкна ципа на панталона си. Тя го погледна изненадано.

— Какво правиш?

— Не мога да устоя, като знам, че си цялата мокра. Разгорещявам се.

Половин час по-късно, малко по-спокойна, Рейна отвори една кутия с котешка храна. Батман и Робин реагираха на звука така, както в миналото моряците са реагирали на корабните сирени. Дотичаха ентусиазирано в кухнята и спряха пред нея. Наблюдаваха с обожание как тя отваря кутията с храната им.

Рейна погледна пъстрите им муцунки. Изневиделица гласът на Вела отекна в съзнанието ѝ.

Всеки носи маска.

Зак стоеше до плота и правеше кафе. Погледна я въпросително.

— Какво? — попита той.

— Мисля, че знам какво е имала предвид леля Вела, когато е написала да търся зад маската на Уайлдър Джоунс.

56.

Телефонът на Зак иззвъня, докато паркираше колата пред къщата в Шелбивил. Той изгаси двигателя и отговори на обаждането.

Рейна изчака, загледала в къщата през мокрото от дъжда стъкло на колата.

— Беше Мичъл — каза той, след като затвори.

— Досетих се. — Рейна се обърна към него. — Лоши новини ли?

— Поне за Касиди Кътлър и Ники Плъмър, да. И двете показват признаци на тежко психическо разстройство. Извикали са психиатър да ги прегледа. Не казах на Мичъл, но ако се съди по съдбата на разкритите от „Джоунс и Джоунс“ агенти на „Нощни сенки“, състоянието на двете жени вероятно ще се влошава прогресивно.

Рейна потрепери.

— И нищо не може да се направи.

— Нищо. Абсолютно нищо. Но Мичъл ми каза нещо интересно. Преди да започне да затъва в лудостта, Ники Плъмър доста е поприказвала. Побесняла срещу Кътлър, защото се опитала да я натопи.

— За опита за отвличане?

— Не — каза Зак. — За убийствата, които описва в книгите си.

— Мили боже, Касиди е убила онези хора?

— И после е натопила други. Според Ники е станало така.

Рейна се вцепени от ужас.

— А хората, арестувани за онези ужасни убийства, са били невинни, така ли?

— Така твърди Ники. — Зак се усмихна леко. — Но благодарение на тромавата ни съдебна система никой от тези хора не е стигнал до електрическия стол. Можеш да си представиш как се чувства Мичъл.

— Има си хас. Ако Ники му е казала истината, това ще е случаят на десетилетието. Издигането му е гарантирано. Сигурно ще се появи книга за това, а може би и филм.

— Той каза, че Ники му е дала достатъчно материал, за да започне разследване. С малко късмет и дискретната помощ на „Джоунс и Джоунс“ след няколко месеца Мичъл ще се превърне в национален герой.

— Удивително. — През цялото пътуване от Ориана до Шелбивил Рейна се беше чувствала зле, но чутото я ободри значително. — Надявам се, че Ники не го е подвела.

— Мисля, че казва истината. — Зак свали предпазния колан и навлече якето си, за да скрие кобура на пистолета. — Не е имала никакъв мотив да говори за престъпления, в които е замесена.

— Вярно. — Рейна свали своя колан, грабна черния шлифер и отвори вратата. — Да видим сега дали съм права за маската на Уайлдър Джоунс.

Двамата изтичаха под ситния дъжд до входа на къщата. Беше студено от предното ѝ идване в Ориана, помисли си Рейна. Дърветата зъзнеха в очакване на сняг.

Между подпорите на верандата още беше опъната жълта полицейска лента. Рейна спря на стъпалото и извади ключа.

— Сигурен ли си, че можем да влезем? — попита тя.

— Когато се обадох на Лангдън тази сутрин, той ми каза, че неговите хора са приключили. Нямаше нищо против да влезем в къщата.

Рейна отвори вратата. Малкото антре тънеше в сенки.

Зак се огледа любопитно.

— Къде долови лошите вибрации преди?

— В кухнята и мазето. Убиецът беше влязъл през задната врата.

Минаха покрай камината, в която никога не бе горял огън, и се качиха на втория етаж. Заради навехнатия глезен Рейна се подпираше на парапета. Тя потисна паранормалните си сетива, доколкото е възможно. Въпреки това би предпочела да не докосва парапета с гола ръка. Често използваните повърхности в къщата като парапетите и дръжките на вратите резонираха с мъчително ехо, породено от годините депресия, самота и отчаяние.

Зак постави ръка върху парапета и веднага я отдръпна.

— Разбирам защо не обичаш тази къща.

— Надявам се да я продам, но се страхувам, че може да се окаже невъзможно. За нещастие данъците не спират поради това, че

собственикът е починал.

— Кажи на агента си да потърси клиент, който се интересува само от земята. Човек, който възнамерява да събори къщата и да построи нова по свой вкус.

— Добра идея.

— Няма да получиш много пари, но поне ще се отървеш от данъците.

— Засега и това ми стига.

Тя стигна до горната площадка и закуцука към спалнята на Вела. Вратата беше открената. Рейна я бутна и влезе.

Малката стая беше най-мрачното помещение в цялата къща. Завесите бяха спуснати. Рейна се протегна да светне лампите, подготвяйки вътрешните си сетива за допира с ключа.

Ръката на Зак рязко стисна китката ѝ и я спря. Тя се обърна към него стресната и понечи да отвори уста.

Той поклати глава и притисна пръст към устните ѝ.

После и тя чу тихия шум долу. Някой беше отворил вратата на кухнята. Напрежението се засили. Сетивата ѝ се изостриха максимално.

— Госпожице Талънтайър? — извика Дъг Спайсър. — Аз съм Дъг, от „Спайсър Пропъртис“. Къде сте?

Зак дръпна ръка от устата ѝ. Рейна не осъзнаваше колко е напрегната, докато не усети облекчението. Напоследък ми се събра твърде много, помисли си тя.

— Мъжът от агенцията за недвижими имоти — обясни Рейна.

Пое въздух дълбоко, за да се успокои, и излезе на площадката. Стисна парапета и погледна надолу. Зак застана до нея. Дъг Спайсър стоеше в подножието на стълбата, опрял ръка на подпорната колона. С другата ръка стискаше куфарчето си.

— Здравей, Дъг — каза тя. — Просто дойдохме да вземем някои от нещата на леля ми.

Той ѝ се усмихна широко.

— Видях главен инспектор Лангдън в кафенето тази сутрин. Той ми каза, че ще пристигнете днес с придружител. — Той насочи вниманието си към Зак. — Струва ми се, че не се познаваме. Дъг Спайсър.

— Зак Джоунс.

Дъг кимна и отново се обърна към Рейна:

— Дойдох да ви кажа, че получих оферта за къщата. Не е много впечатляваща, за съжаление, но при сегашните обстоятелства определено ви препоръчвам да я обмислите.

— Шегуваш ли се? Ще я приема, каквато и да е. За мен е такова облекчение да чуя, че някой иска да купи тази къща.

— Купувачът е от Сиатъл — продължи Дъг. — Търси си къща в планината, където да прекарва уикендите. Щях да ви пращам офертата по факса днес, но след като сте тук, можем направо да задвижим сделката.

— Ей сега ще сляза.

— Чудесно. Ще седнем тук, в кухнята. Ще приготвя документите.

Той стисна дръжката на куфарчето си, обърна се и тръгна бързо към кухнята.

— Изглежда, днес е щастливият ми ден — каза Рейна и тръгна надолу.

Зак стисна китката ѝ и я спря.

— Чакай тук — каза той тихо.

Рейна го погледна изненадана. Той бързо мина край нея, слезе по стъпалата и докосна мястото на колоната, където бе подпрял ръката си Дъг.

Дръпна ръката си от дървото, обърна се и тръгна обратно нагоре, като прескачаше по две стъпала.

— О, по дяволите! — прошепна тя. — Май не е най-щастливият ми ден.

Той пак стисна китката ѝ. С другата ръка извади пистолета.

— Спалнята — каза, прилепил устни до ухото ѝ. — Бързо.

Стискайки зъби заради болката, която пронизваше глезена ѝ, Рейна се стремеше да не изостава от Зак.

Почти бяха стигнали до вратата, когато глезенът я предаде. Тя загуби равновесие. Това, че Зак стискаше китката ѝ, ѝ попречи да се просне в цял ръст, но политна и падна на коляното си.

Погледна през рамо и видя Дъг Спайсър между перилата. Той беше в кухнята и се криеше зад вратата.

— Вещица! — изкрещя той и вдигна ръка.

Преди Рейна да осмисли сцената, Зак падна върху нея и изкара въздуха от дробовете ѝ. Рейна долови някакво отсечено думкане и почувства как тялото на Зак потрепери.

Студен огън заля сетивата ѝ. Инстинктивно усети, че споделя физическата реакция на Зак. Куршумът го бе уцелил.

— Зак!

Той се раздвижи и се претърколи с нея в стаята. Втора серия изстрели отекна в къщата. От вратата се разхвърчаха трески.

Усещането за леден огън се разсея. Знаеше, че Зак бе успял да потисне сетивата си.

Залегнал по корем, той се подаде през вратата и стреля два пъти.

— Не мога да го видя оттук — каза той тихо. — Трябва да го изчакам да се качи горе.

Последва дълга пауза. Гласът на Спайсър, неестествено писклив, отекна по стълбището.

— Има само един начин да се убие вещица — извика той от кухнята.

Рейна погледна Зак. Забеляза червеното петно върху ризата му и тръгна към него. Той ѝ направи знак да отиде до прозореца.

— Ще излезем оттам.

— Ранен си. Трябва да спрем кървенето.

— Не сега. Има по-важни неща.

— Какво говориш?

После усети остър мирис на бензин.

— Мили боже — прошепна тя. — Той смята да изгори къщата заедно с нас. Както е правил и преди.

— Тръгвай! — заповяда Зак и се изправи на крака.

Тя се хвана за ръба на нощното шкафче и се надигна предпазливо. Благодарение на адреналина успя да преодолее болката в глезена. По някакъв начин чантата ѝ се бе озовала в спалнята заедно с нея. Сега лежеше на пода. Стар колкото света женски инстинкт я накара да я вдигне.

Забеляза снимката, пхната в един от ъглите на рамкирана картина, и се закова на място. Отиде до нея, дръпна я и я пхна в джоба си. После протегна ръка и откачи картината със злоецо усмихнатата маска. В нишата на стената имаше малък сейф.

Зак вече беше отворил прозореца. Студеният въздух нахлу в стаята.

— Какво правиш, по дяволите! Ела тук!

— Ей сега.

Сейфът беше стар модел. Рейна набра рождената си дата.

— Остави това — извика Зак и прехвърли аварийната въжена стълба през рамката на прозореца. — Каквото и да е, не струва колкото живота ти.

Но тя вече беше отворила вратичката на сейфа. Единственият предмет в него бе малко, подвързано с кожа томче. Рейна го прибра в чантата си.

Чу се свистящ звук откъм стълбището.

— Гори, вещице — изпищя Спайсър. Безбройните противопожарни аларми на Вела се задействаха и засвириха.

Рейна хукна към прозореца. Зак буквално я изтика навън. Рейна стъпи на първото стъпало на стълбата и погледна надолу. Стълбата се тресеше и трепереше, но щеше да издържи.

Зак я последва бързо.

Рейна стъпи на земята и се дръпна настрана.

— Насам. — Зак леко залитна, когато слезе от стълбата, и притисна ръка до гърдите си. Аленото петно растеше с всяка изминала секунда.

Добраха се със залитане до малката барака, където някога бяха държали дървата за огрев. Вела складираше там градинарските си инструменти. Рейна стисна зъби заради болката в глезена, но знаеше, че Зак го боли много повече. Щом той се крепеше на крака, тя също трябваше да издържи.

Минаха зад ъгъла на бараката и спряха. Рейна видя пламъците и черния дим, който се издигаше към небето. Пожарът вече бушуваше като огромен динозавър, който внезапно бе оживял и поглъщаше всичко наоколо.

— Седни — нареди му Рейна. — Преди да си паднал.

Зак се покори неохотно и се отпусна на земята, после извади телефона си. Взрян в горящата къща, все още с пистолет в ръка, той се обади на 911.

Рейна бръкна под якето му и издърпа пропитата с кръв риза. Дясната страна на гърдите му бе превърната в кървава пихтия. Не

можеше да се определи къде точно е раната. Рейна събра кураж и плъзна пръсти по гърдите му, докато напипа разкъсаните краища на дупката от куршума. Зак рязко си пое дъх.

Тя свали дългия шал и го уви плътно около ребрата му. Когато свърши, и двамата бяха покрити с кръв.

Къщата вече гореше цялата. Огънят я поглъщаше с ужасяваща бързина. Ако не бяха аварийните стълби на горния етаж, поставени заради фобията на Вела...

Не, помисли си Рейна. Не мисли за това. Благодаря ти, лельо Вела.

— Спайсър трябва да си е тръгнал — прошепна тя.

Зак поклати глава веднъж, без да отделя поглед от къщата.

— Не мисля. Не може да си тръгне така. Той трябва да е сигурен.

— Той е луд.

— О, да.

Няколко секунди по-късно Рейна отново чу гласа на Спайсър.

— Умри, вещице. Умри, както умря тя.

— Всеки момент ще забележи стълбата — каза тихо Зак. — Сега ще превърти.

Пронизителният писък на Спайсър надвика грохота на огъня.

— Не можеш да избягаш — извика Спайсър. — Трябва да изгориш. Това е единственият начин.

— Той видя бараката — каза Зак. — Идва насам.

В далечината вече се чуваха сирени. Спайсър не им обръщаше никакво внимание.

— Демонът винаги побеждава — извика той. — Демонът е по-силен от теб, вещице.

Зак се надигна бавно, притиснал гръб до стената на бараката.

— Хвърли пистолета, Спайсър — извика той. — Ченгетата идват насам. Всичко свърши.

В отговор Спайсър изстреля серия от куршуми, после настъпи пауза. Рейна не разбираше много от оръжия, но знаеше, че от време на време трябва да се презареждат.

Зак се подаде иззад ъгъла на бараката и стреля веднъж.

Дъг Спайсър беше още жив, когато Уейн Лангдън и един от заместниците му спряха пред къщата. После се появи пожарна кола,

последна дойде линейката.

Рейна не изчака медиците да се занимават с Дъг. Скочи и размаха ръце да привлече вниманието им.

— Първо се погрижете за него — посочи тя Зак. — Той е добрият.

57.

Два часа по-късно Рейна седеше в чакалнята на болницата в Шелбивил. Уейн Лангдън беше до нея.

Очакваха новини за Зак. Цяла вечност го държаха в спешното отделение. Един лекар се появи за кратко и съобщи, че раната не е толкова страшна, колкото изглежда. Той поясни, че куршумът е минал само през кожа и тъкан и не е засегнал никакви органи.

— Много шевове, няколко дни антибиотик и ще се оправи. Господин Джоунс ще си остане с един интересен белег, но без трайни увреждания.

Лесно му е на него, помисли си Рейна. Беше сигурна, че никога няма да забрави мига, в който куршумът улучи Зак. Ужасът, който изпита, когато осъзна, че е прострелян, щеше да изплува отново и отново в кошмарите ѝ като призрачните гласове.

Имаше нова превръзка на глезена и чифт патерици.

— Получихме пълно признание от Спайсър, преди да го вкарат в операционната — съобщи ѝ Лангдън. — Не можахме да го накараме да млъкне, честно казано. Не спираше да бръщолеви, че трябвало да изгори вещиците.

— Аха. — Рейна се засуети с патериците. Трябваше да свикне с тях.

Лангдън се намръщи.

— Оценявам, че не ми повтаряте: „Нали ви казах“.

— Е, трудно ми е да се сдържа.

— Има си хас — подсвирна Лангдън тихо. — Трябва да ви кажа, че признанието на Спайсър не би могло да дойде в по-добър момент.

— Защо? — попита Рейна, като погледна часовника си.

— Обвинението срещу Бъртън Росър започна да се пука по шевове. Оказва се, че той има желязно алиби за поне едно от убийствата. По времето, когато е било убито първото момиче, той е лежал в затвора за грабеж и изнасилване.

— Предполагам, че Спайсър е подхвърлил доказателствата срещу него?

— Да. Очевидно здравата сте го изплашили, когато сте намерили момичето в мазето. — Лангдън се прокашля. — Имам чувството, че нещо у вас му е подействало много изнервящо.

— Понякога имам този ефект върху хората. Това е дарба.

Лангдън, изглежда, не знаеше как да тълкува това. Той се изчерви леко и се престори, че нищо не е чул. После пак се прокашля и продължи разказа си:

— Спайсър е решил, че най-добрият начин да се защити е, като ни даде заподозрян. Оставил е колана в къщата на Бъртън Росър. После е копирал снимките на жертвите от собствения си компютър на преносима памет, а от нея — в компютъра на Росър. Преди няколко минути намерихме същите снимки в компютъра на Спайсър.

— Но защо е решил, че Росър е подходящият заподозрян?

— Избрал е човек, когото хората в града познават по-малко и от самия него. Освен това Росър е самотник и според слуховете бивш затворник.

Телефонът ѝ иззвъня. Рейна го извади от чантата си и погледна дисплея. Скрит номер.

— Ало? — попита тя предпазливо.

— Рейна Талънтайър ли е на телефона?

Мъжки глас или по-скоро ръмженето на раздразнена мечка. Трудно беше да се определи.

— Мисля, че сте сгрешили номера — каза тя.

— Фалън Джоунс е на телефона — изръмжа мечокът, освирепял, че му се налага да се представя. — Опитях да се обадя на Зак. Телефонът му е изключен. Какво, по дяволите, става?

Рейна отпрати към Лангдън кратка широка усмивка.

— Извинете, трябва да проведе един разговор.

— Разбира се, няма проблем.

Тя се изправи, взе патериците и закуцука към изхода. Навън беше студено, но това не ѝ пречеше. В момента генерираше повече енергия, отколкото бе необходимо, за да ѝ е топло. Облегна се на едната патерица и вдигна телефона до ухото си.

— Приятно ми е, господин Джоунс — каза тя учтиво. — Значи вие сте шеф на фирмата, която разби живота на семейството ми преди

години.

— Моля?

— Не мога да ви опиша колко съм възмутена от начина, по който вашият агент Уайлдър Джоунс е провел така нареченото си разследване.

— Какво? Слушайте, госпожице, аз нямам нищо общо с това. Случило се е много преди да оглавя „Джоунс и Джоунс“.

— Не се нуждая от оправдания, Джоунс. Искам извинение. Уайлдър Джоунс е разбил сърцето на леля ми.

— Ядосана сте, защото са имали връзка? — попита Фалън напълно озадачен. — Луда ли сте?

— Не, за щастие. Но заслугата за това не е на „Джоунс и Джоунс“ или на „Аркейн“.

— Какво говорите?

— Според вашето досие, било общоизвестен факт, че има висока статистическа вероятност да съм наследила паранормална чувствителност от определен тип и степен, която е много трудна за овладяване в обикновения живот. Известно ли ви е какво се случва, когато споделите с някого, че чувате гласове? Смята ви за луд. И знаете ли какво? Накрая наистина полудявате.

— Вижте, аз нямам вина, че досието ви е било погребано. Всичко във връзка с вашето семейство е било засекретено.

— Имам добри новини за вас, господин Джоунс. „Джоунс и Джоунс“ може и да смятат, че провеждат операциите си сякаш са ФБР, но според мен не е така. За мен това е просто поредната частна детективска агенция.

— По дяволите...

— Нещо повече, дори и да беше законна правителствена агенция, пак щях да съм бясна.

— Успокойте се, госпожице Талънтайър.

Това беше заповед. Тя не ѝ обърна внимание.

— Аз съм напълно спокойна, благодаря. И понеже говорим за тоталното пренебрежение, с което се отнасяте към правото на личен живот на хората, бих искала да добавя още нещо. Никак не ми допада фактът, че в началото на този случай сте накарали аналитиците си да проверят всичко, свързано с мен, от медицинския картон до навиците ми на пазаруване. Тези неща са поверителни, господин Джоунс.

— Искам да говоря със Зак.

— Обмислям възможността да съдя „Джоунс и Джоунс“. Само си представете какво би означавал един процес за вашата фирма и обществото „Аркейн“ като цяло. Обзалагам се, че с добър адвокат и подходящ съдия мога да ви принудя да отворите всичките си така наречени засекретени досиета. Помислете за заглавията. Детективска агенция за парапсихични разследвания поддържа тайни досиета на обикновени граждани.

— Дайте ми да говоря със Зак. Веднага! — настоя Фалън.

— Съжалявам, не може да се обади.

— Къде е той?

— В спешното отделение.

— Ранен ли е? Какво става?

— О, да. Сигурно не знаете за последния провал на „Джоунс и Джоунс“. Оказва се, че сте сбъркали, когато сте потвърдили, че полицаите от Шелбивил са заловили серийния убиец.

— Казах, че аналитиците прецениха вероятността да е заловен истинският извършител на деветдесет и шест цяло и три процента.

Рейна подсвирна.

— Не е достатъчно, господин Джоунс. Вашите аналитици са сгрешили на сто процента. Истинският убиец стреля няколко пъти по нас днес следобед. Единият куршум улучи Зак. Това се случи, преди убиецът да направи опит да ни подпали.

— Зле ли е?

В гласа му прозвуча искрена загриженост. Тя омекна леко.

— Лекарят каза, че ще се оправи. В момента съм в чакалнята на болницата в очакване на новини.

— Заловиха ли убиеца?

— Имате предвид дали са хванали истинския убиец? Отговорът е да, но не благодарение на „Джоунс и Джоунс“.

— Не знам как сме го пропуснали. Очевидно сме имали недостатъчно или фалшива информация.

— Може би трябва да разчитате по-малко на паранормалните способности на аналитиците си и да заложите на традиционните методи за разследване на престъпления.

— Не разполагахме с много време за проверки — отвърна Фалън твърдо. — Имахме други приоритети, ако си спомняте.

Рейна се канеше да изстреля нещо в отговор, но видя Зак от другата страна на стъклената врата. Той беше на крака и се движеше. Това беше добър знак. Медиците бяха срязали ризата му. Носеше коженото си яке на голо. Виждаше се ивица от бинтованото му тяло.

— Зак току-що излезе от спешното — каза тя. — Трябва да вървя.

— Чакайте! — извика бързо Фалън. — Не затваряйте. Искam да говоря с него.

— Добре. Но преди това има нещо, което ние с вас трябва да изясним.

— Какво? — попита той предпазливо.

— Доколкото разбирам, „Джоунс и Джоунс“ отговаря единствено пред Управителния съвет и пред Магистъра на обществото „Аркейн“.

— Да, и?

— Както вървят нещата, скоро ще бъда съпруга на следващия Магистър.

— Какво?

— Тази позиция ще ми осигури доста голяма власт, не мислите ли? — Рейна махна с патерицата си на Зак. — Най-добре да не ме ядосвате повече, господин Джоунс.

— Дайте ми Зак — изръмжа Фалън.

Зак излезе през стъклената врата и тръгна към нея.

— Обажда се господин Джоунс от „Джоунс и Джоунс“ — каза тя на Зак. — Искa да говори с теб.

— Очаквах да се обади — каза Зак.

— Да те предупредя, току-що му съобщих новината, че двамата с теб ще се женим.

Мъжко задоволство озари лицето му. Очите му станаха много, много сини.

— Добре — каза той тихо. — В Обществото това се приема за официално съобщение. Той как го прие?

— За малко не получи удар.

— Не се тревожи, ще оцелее.

— Зак? — долетя гласът на Фалън откъм слушалката. — Чуваш ли ме?

— Ще ти се обадя по-късно — каза Зак разсеяно. — В момента съм зает.

Той затвори телефона, пусна го в джоба си и целуна Рейна.

58.

Бяха се събрали в дневната ѝ и пиеха прекрасно пино ноар, което Гордън беше донесъл от Орегон. Двамата с Андрю твърдяха, че имат нужда от виното като лекарство, за да се отърсят от преживяния шок. Те седяха на канапето с котките помежду им. Зак и Рейна заемаха креслата.

— Как се сети къде е скрила дневника? — попита Андрю. — Знаеше ли за сейфа в стената?

— Не. — Рейна погледна подвързаната с кожа книга, която лежеше на масичката за кафе. — Но тази сутрин внезапно си спомних нещо, което леля Вела ми каза преди няколко години. Попитах я защо, след като мрази Уайлдър Джоунс, пази снимката му, пъхната в рамката на една картина в спалнята си. Тя ми каза, че я държи там, за да не забравя лицемерието и коварството на Уайлдър.

Зак се загледа в огъня.

— Ами картината на стената на стаята?

— Тя беше първата от серията картини с маски — обясни Рейна. — Внезапно ми просветна, че трябва да е била вдъхновена от Уайлдър Джоунс.

Гордън погледна томчето на масичката.

— Какво откри в този дневник?

Тя се подкрепи с глътка вино и остави чашата.

— Баща ми е изпробвал върху себе си своя вариант на формулата.

— По дяволите! — Гордън смръщи посребрените си вежди. — Това вече обяснява доста неща.

— Така е — съгласи се Андрю.

— Знам какво си мислите всички — каза тя. — Джъдсън Талънтайър е типичният луд учен.

— Не — обади се Зак. Той отпи от виното си. — В обществото „Аркейн“ тази чест принадлежи на моя предшественик Силвестър Джоунс.

Рейна вдигна глава изненадана.

— Наричаш основателя на обществото „Аркейн“ луд учен?

— По-точно е да се каже луд алхимик, тъй като е живял в края на седемнайсети век. По онова време май не са използвали думата учен. Но всъщност е едно и също нещо. Силвестър е бил гениален без съмнение и наистина е имал изключително силни паранормални способности. Но освен това не е тайна, поне в семейство Джоунс, че бил маниакален, параноичен и склонен към самозаблуди, поне в края на живота си.

— Интересна семейна история — отбеляза Андрю.

— Фамилната история предлага изобилие от хора, които в Обществото наричат с евфемизма екзотични таланти. Но в случая със Силвестър някои от странностите му вероятно са били предизвикани от експериментите, които провеждал върху самия себе си.

Андрю се намръщи.

— Силвестър Джоунс ли е изобретил оригиналната формула на лекарството?

— Заедно с това, което е трябвало да действа като противоотрова — обясни Зак. — Но във викторианската епоха Обществото е разбрало твърде късно, че антидотът не работи. Силвестър умрял в края на седемнайсети век, сам в лабораторията си, която се превърнала в негова гробница. Никой не знае със сигурност от какво е умрял, но в семейството се смята, че се е отровил с медикамента, изготвен по собствената му формула. Антидотът се е оказал неефикасен.

Гордън разсеяно погали Батман и погледна Рейна.

— Предполагам, че баща ти се е заел с формулата, защото е вярвал, че ще успее.

— Да. — Рейна вдигна чашата си и пийна малко вино. Щеше да й трябва, за да разкаже остатъка от историята. — Той е инжектирал лекарството и на Вела.

Последва кратка, ужасена тишина, докато всички осмисляха новината. Андрю затвори очи.

— Това обяснява още някои неща.

— Лекарството е подействало — продължи тя с равен тон. — То е усилило многократно способностите на леля ми и баща ми. Но татко скоро открил, че има проблеми. Двамата с леля Вела трудно

контролирали паранормалните си сетива. Нормалните им сетива също се влияели от дрогата.

— Старият проблем — обади се Зак.

— Баща ми незабавно спрял работа по подобряването на формулата и се заел с антидота. Вярвал, че има напредък. През последната година от живота си работел ден и нощ в лабораторията си. Отчаяно се опитвал да спаси себе си и леля Вела.

Андрю я погледна.

— Открил ли е нещо?

— Да — кимна Рейна. — Започнал да дава антидота на леля Вела и да го взема сам, въпреки че бил още в експериментална фаза. Лечението включвало серия от инжекции, които трябвало да се направят в продължение на няколко седмици, за да могат да се наблюдават внимателно резултатите и страничните ефекти. Но татко загинал в катастрофата, преди двамата да са завършили лечебния курс. Оставала им една последна доза.

Зак застина.

— Леля Вела пише в дневника си, че отчаяно искала да си сложи последната инжекция. Но точно тогава открила, че спи с врага. Знаела, че Уайлдър е открил лабораторията и се кани да я унищожи.

— Взела ли е последната доза? — попита Гордън разстроен.

— Да. — Рейна пак отпи глътка от виното. — Помня, че двете отидохме с колата до лабораторията онази нощ. Тя знаеше кода, с който се отключваше вратата. Щом влязохме вътре, тя ме остави на един стол с една от любимите ми книжки. Беше за коне. Обичах тази книга много, но онази вечер не можех да се съсредоточа.

— Нищо чудно — обади се Андрю. — Същия ден е било погребението на баща ти.

— Помня, че леля отиде в малката стаичка, където баща ми беше инсталирал специален хладилник. — Рейна гледаше пламъците, които танцуваха в камината. — Уайлдър Джоунс и мъжете му нахлуха в лабораторията малко по-късно и започнаха да трошат всичко. Леля Вела дотича от малката стаичка и ме взе на ръце. Тя плачеше и крещеше на Уайлдър. Следващото, което си спомням, е как двете с нея седим на задната седалка на колата, а един от хората на Уайлдър шофира.

— Онази вечер Вела е взела последната доза от антидота — каза Зак замислено. Той насочи вниманието си към Андрю и Гордън. — Колко време след това забелязахте болестните симптоми?

Андрю и Гордън размениха погледи.

— Три, може би четири месеца по-късно — обясни Андрю. — Но пристъпите се повтаряха с нарастваща честота през годините. Всеки нов пристъп на болестта беше по-тежък и по-продължителен от предишния и я оставяше все по-крехка и уязвима.

— Но до миналия месец е била жива. — Зак се облегна на стола си и протегна крака. — И кой знае колко години щеше да живее, ако не я бяха убили.

— Накрая се наложи да я настаним в клиника — напомни му Гордън.

— Да, но доколкото разбирам, тя е била относително спокойна и с бистър разум през последната година от живота си благодарение на лечението и терапията на Огилви. Освен това знаем, че е била в състояние да разсъждава достатъчно ясно вечерта преди смъртта си, за да остави писмо на Рейна.

— Накъде биеш? — попита Рейна.

— Въпреки очевидните недостатъци, антидотът на баща ти е преодолял някои основни технически бариери.

Рейна изглеждаше объркана.

— Какво имаш предвид?

— Леля ти е живяла по-дълго от всеки друг, който някога е получавал лекарството, изготвено по оригиналната формула. Във всички останали случаи хората са умирали в рамките на няколко дни, след като са били лишени от дрогата. Повечето от тях не издържали и посегнали на живота си. Но Вела Талънтайър, при цялото ѝ странно поведение, не е загубила разсъдъка си и не е опитала да се самоубие. В историята на „Аркейн“ това е уникален случай.

Всички мълчаха, осмисляйки чутото. След малко Рейна се размърда на стола си.

— В такъв случай може би трябва да узнаеш, че онази вечер леля Вела не е отишла в лабораторията само за да вземе последната доза от лекарството.

Зак я погледна напрегнато.

— Какво друго?

— Баща ми пазел бележките си на три места — в компютъра си, на разпечатка и в дневника си. Уайлдър Джоунс знаел и за трите копия и ги унищожил. Но преди да пристигне в лабораторията, леля преснела страниците от дневника на татко, в които записвал резултатите от изпробването на антидота. Онази вечер взела копията със себе си.

Зак присви очи.

— Според доклада на Уайлдър, той е претърсил леля ти, преди да се качите в колата.

— Не знам дали си е мислел, че съм прекалено травмирана от случилото се, или просто се е паникьосал от истеричната ярост на Вела, но мен не ме претърси. Леля Вела беше скрила листовите в моята книга за конете. Всъщност аз изнесох формулата на антидота от лабораторията.

Всички насочиха вниманието си към коженото томче на масата.

— Веднага щом се прибрахме вкъщи, леля взе страниците от мен. Никога повече не ги видях, докато не отворих този дневник. Бяха пъхнати отзад.

Зак наблюдаваше пламъците на огъня със загадъчно изражение.

— Е, една от мистериите на семейство Джоунс най-после беше разгадана.

— За каква мистерия говориш? — попита Рейна.

— Вече е ясно защо чичо Уайлдър се е променил толкова много през последните три месеца от живота си. Всички разправят, че той направо си търсел смъртта. Но татко е бил прав. Била е замесена жена.

Рейна го погледна.

— Да не би да ми казваш, че според теб е бил влюбен в леля Вела?

— Мисля, че Уайлдър е намерил любовта на живота си, но в тези обстоятелства не е могъл да постъпи по друг начин. И не се е надявал да има надежда за любовта му. Затова се е отправил на онази последна самоубийствена мисия.

Рейна дълго обмисля чутото.

— Не е трябвало да я лъже — каза накрая.

— Тя го е излъгала за формулата — изтъкна Зак.

— Двамата са се лъгали един друг — заяви Гордън мрачно. — Като съдя по собствения си опит, този подход в междуличностните отношения никога не е водил до добро.

Брадли Мичъл се обади по-късно същата вечер. Зак вдигна телефона. Рейна се появи откъм банята в момента, когато приключваше разговора. Той затвори и я погледна.

— Мичъл казва, че Касиди Кътлър е успяла да намери отворен прозорец в болницата. Скочила е. И си е счупила врата.

Рейна се отпусна на ръба на леглото, свила ръце в скута си.

— Самоубийство.

— Да.

— А Ники Плъмър?

— Още е жива, но според лекарите затъва в тежка психоза. Вече не говори, некомуникативна е. Никой не очаква да излезе от това състояние. — Зак седна до нея и хвана ръката ѝ. — Обичайният модел.

— Брадли каза ли нещо за предполагаемите убийства, извършени от Касиди Кътлър?

— Каза, че обвинението става все по-солидно с всяка изминала минута.

Рейна изглеждаше довольна.

— Това ще му помогне за кариерата. А най-хубавото е, че заслугата ще си е само негова.

Зак я дръпна да легне на леглото и се надвеси над нея.

— Надявам се да не ми кажеш, че ти липсва съвместната работа с него. Защото това никак няма да ми хареса.

Тя обви ръце около врата му.

— Как го правиш това?

— Кое?

— Да изглеждаш страшен, строг и секси едновременно.

Той сериозно се замисли над въпроса ѝ.

— Не знам. Сигурно е...

— Дарба — разсмя се тя и го придърпа към себе си. — Няма да ми липсва Брадли, а само работата.

Зак я целуна леко и повдигна глава.

— Знам. Ясно ми е, че това е необходимост за човек с талант като твоя. Но не се тревожи, като съпруга на Магистъра на обществото „Аркейн“ и консултант на свободна практика към „Джоунс и Джоунс“ ще имаш достатъчно работа.

Рейна примигна.

- Ще стана агент на „Джоунс и Джоунс“?
- Защо не? Ти си родена за тази работа.
- Обсъждал ли си този план с Фалън Джоунс?
- Няма какво да го обсъждам. Аз съм шефът.

Зак заглуши смеха ѝ с целувка. Въздухът около леглото започна да припуква от невидимата енергия.

59.

Вашингтон, Психиатрична болница „Уинтър Кавър“, същата нощ

Дежурният спря пред стая 705 и надникна през малкото прозорче. Пациентката още спеше. Виждаше се на светлината от нощната лампа. Беше в абсолютно същата поза като преди час, лежеше настрана, с гръб към вратата. Беше се завила през глава с чаршафа. Не беше помръднала.

Стори му се, че в неподвижната ѝ поза има нещо неестествено. Той дежуреше в това отделение вече няколко нощи. Наблюдаваше я от първия ден на пристигането ѝ. Никога не беше спала толкова непробудно.

Завладя го неприятно предчувствие. Пациентката беше под специално наблюдение, за да не се самоубие, но той беше работил тук достатъчно дълго, за да знае, че когато човек наистина е решил да го направи, обикновено успява.

Введе кода, с който се отключваше вратата, влезе в малката стаичка и тръгна към леглото.

— Госпожице Плъмър? Будна ли сте? — Той се протегна да я разтърси за рамото.

Когато осъзна, че под чаршафа вместо тяло има няколко възглавници и одеяла, беше твърде късно.

Чу тихо плъзване на чехъл по плочките зад себе си. В следващия миг болката изригна в главата му.

Светът изчезна.

Беше избрала един от по-дребните дежурни, но дрехите му пак ѝ бяха прекалено големи. Ризата вонеше на мъжка пот и цигарен дим. Беше разучила нощния график много подробно. Сега просто трябваше да мине по коридора до стълбището незабелязана. Ако стигнеше дотам, имаше огромни шансове да се измъкне от болницата. С малко късмет никой нямаше да забележи липсата на дежурния.

Слезе по стълбите до съблекалнята на служителите, намери шкафчето на дежурния и извади шапката и якето му. Пъхна косата си под шапката и вдигна яката на якето.

С помощта на малък хипнотичен трик пазачът на служебния вход забрави всякакво съмнение дали познава излизащия служител.

Няколко минути по-късно вече беше в очуканата кола на дежурния и се отдалечаваше от болницата. Реши, че трябва да изостави тази кола и да си намери друга, преди да се съмне.

Караше бързо, за да се отдалечи максимално от болницата. А докато караше, тя правеше планове.

Организацията я смяташе за мъртва. Но това щеше да се промени, когато откриеха изпадналия в безсъзнание дежурен.

Вътрешният кръг щеше да разпреди издирването ѝ, след като новината за бягството ѝ се разчуеше. Ченгетата и „Джоунс и Джоунс“ също щяха да я търсят. Ники Плъмър трябваше да изчезне по много убедителен начин, поне докато не беше готова да докаже пред Вътрешния кръг, че Джон Стилвел Наш е предател.

Когато докажеше, че само тя е разбрала колко опасен е Наш, директорът щеше да ѝ благодари. И след това щеше да ѝ даде поста на Наш в организацията. Оттам оставаха само няколко стъпки до Вътрешния кръг и до поста на директора.

Имаше да се чудят как е оцеляла без лекарството, разбира се. Можеше да им внуши, че притежава вроден имунитет спрямо страничните ефекти. Или да разиграе фарса, че Наш изобщо не ѝ е давал истинското лекарство, защото се е страхувал, че тя ще стане по-силна от него. Да, така щеше да се получи чудесно, помисли си тя. Наш ѝ е давал фалшиво лекарство. Супер. Още един гвоздей в ковчегата му.

Хората от Вътрешния кръг вярваха, че тя е с талант на стратег средна степен, подсилен до девета степен от лекарството. Истината бе, че притежаваше талант на хипнотизатор девета степен и само се преструваше на стратег по-ниска степен. С нейните способности не бе проблем да подмени малките шишенца, преди да ѝ инжектират първите три дози от лекарството, тези, които трябваше да развият у нея пристрастеност. По-късно, когато беше сама, тя просто изхвърляше обичайните дози в най-близкия канал.

От самото начало беше усетила, че щом организацията раздава подсилващото лекарство свободно на агентите си, то би трябвало да има някакъв сериозен недостатък. Вътрешният кръг искаше да разполага със средство за контрол на опасно силните таланти, които създаваше.

Беше се оказала права.

Всъщност тя желаше да използва лекарството също толкова силно, колкото и останалите, но беше решила да не го взема, докато не се увери, че е безопасно или че има сигурен антидот. Тя лично беше видяла как влияе лекарството на Джон Стилвел Наш.

Казват, че семейните вражди са най-отвратителните. Не се съмняваше в това ни най-малко. Щеше да ѝ бъде интересно да види изражението на Наш, когато откриеше, че не е единственият резултат от репродуктивните експерименти на Джон Стилвел в края на 1800 г.

Не оцеляваха силните, мислеше си тя. Оцеляваха най-умните.

Фалън Джоунс прочете новината на екрана на компютъра си на следващия ден. Беше дреболия, която всеки друг, не толкова педантичен към дреболиите, би пропуснал.

... Ники Плъмър, участвала в опита за отвличане на кмета на Ориана, Вашингтон, е избягала от психиатричната болница „Уинтър Кавър“. Предполага се, че се е удавила.

Жена с външността на Ники Плъмър е била забелязана да се качва на нощния ферибот в Сиатъл. На борда на ферибота е открита кола, открадната от паркинга на болницата.

Плъмър е била под наблюдение заради суицидни опити, докато е преминавала през психиатрична оценка на състоянието ѝ. Според властите тя е скочила от ферибота някъде между Сиатъл и Бремергън. Трупът ѝ не е намерен.

Фалън се изправи и отиде до прозореца, който гледаше към потъналия в мъгла Скаргил Коув. Дълго стоя там и обмисля детайлите.

60.

Лос Анджелис, една седмица по-късно

Главната квартира на обществото „Аркейн“ в САЩ се намиреше в една офис сграда от стомана и стъкло в Лос Анджелис. Тя включваше изненадващо малък брой офиси, защото Обществото по принцип не одобряваше централизацията. Повечето му членове бяха ярки индивидуалисти, които не търпяха принудите и формалните авторитети. Официално Съветът се срещаше в Лос Анджелис няколко пъти годишно. През останалото време общуваха през интернет или по телефона.

Решението главната квартира да се помещава в Лос Анджелис беше взето през тридесетте години на миналия век, когато бе станало очевидно, че Калифорния е идеалното място, където да се скрие група, посветена на странното и необичайното. В Лос Анджелис всичко беше странно и необичайно.

Хубавото е, мислеше си Зак, че след като поемеше поста Магистър, нямаше да им се наложи да живеят в този огромен град на блясъка, магистралите и слънцето. Ориана беше чудесно място за живеене и отглеждане на деца. Двамата с Рейна вече си търсеха къща.

Но първо трябваше да се справи със Съвета.

В отсрещния край на масата дядо му довършваше своето съобщение. Висок и достолепен, Банкрофт Джоунс излъчваше власт. Той притежаваше не само мощен паранормален талант, а и харизматичността на роден лидер. Освен това той имаше светкавично бърза мисъл и впечатляващи способности на ловец, въпреки почетната си възраст от седемдесет и осем години.

— ... Имам удоволствието да ви съобщя, че моят внук Закъри Джоунс прие поста Магистър — довърши Банкрофт.

Последваха ентузиазирани аплодисменти. Десетте мъже и жени, седнали около масата, се обърнаха към Зак. Всички притежаваха силни паранормални таланти, но с различен профил. Зак знаеше, че всеки от тях има големи лични амбиции и забележителен талант за политическо

маневриране, щом бяха успели да стигнат до Съвета. Бъдещата им обща работа щеше да бъде истинско предизвикателство.

Един мъж на средна възраст, който седеше точно срещу Зак, се изправи и прочисти гърлото си.

— Сигурен съм, че ще изразя всеобщото мнение, като кажа, че сме удовлетворени от решението ти да приемеш поста — каза Хектор Гереро. — Трябва да знаеш, че се спряхме на теб не само заради дългата и уважавана връзка на твоето семейство с Обществото.

В далечния край на масата Мерилин Хюстън се засмя.

— Ако се интересувахме само от това да поставим начело на Обществото някой Джоунс, щяхме да имаме достатъчно богат избор. Сам знаеш, че си от голямо и плодовито семейство.

Всички се засмяха. Зак прие хумора с усмивка.

Гереро отново се прокашля и продължи:

— Всички усещаме, че през следващите няколко десетилетия Обществото ще се изправи пред големи предизвикателства. Предстоят ни трудни, а може би и опасни времена. Имам предвид необходимостта да излезем на светло и да се справим с нарастващата заплаха, която представлява „Нощни сенки“. Тази организация трябва да бъде ликвидирана. Тя има потенциал не просто да унищожи Обществото, но и да инфилтрира свои хора във водещите американски корпорации, дори и в правителството, и да се заеме с огромни по мащабите си манипулации.

Беше идея на Банкрофт точно Гереро, един от най-влиятелните членове на Съвета, да държи заключителната реч.

— Перспективата агентите на Нощните сенки, които притежават изкуствено подсилени паранормални способности, да се наложат като могъщи фигури във висшите ешелони на страната, е напълно недопустима — предупреди Гереро. — Щетите могат да бъдат неизчислими. Трябва да се борим с тази сериозна заплаха и поне в непосредствено бъдеще се налага да водим тази битка сами. — Последва кимане и одобрително шушукане от хората около масата. — Всички знаем, че не можем да се надяваме на открита подкрепа от правителството, медиите или институциите — добави Гереро. — Официално повечето хора в страната се придържат към възгледа, че паранормалното е от категорията на научната фантастика, измислицата, шарлатанството. Да се убеди обществеността, че

съществува тайна организация на хора с паранормални способности, срещу която трябва да се води борба, според мен е невъзможно, поне засега. — Хората около овалната маса слушаха с мрачни и напрегнати лица. — Така че да приветстваме с добре дошъл сред нас новия Магистър, който ще ни ръководи в тези опасни времена. — Гереро отпрати пронизващ поглед към Зак. — Бихме искали да произнесеш клетвата и да поемеш поста Магистър, Закъри Гейбриъл Джоунс.

Зак се изправи, но не пое към почетното място на масата. Вместо това бавно огледа един по един десетимата членове на Съвета. След това решително постави папката, която държеше, върху масата от полиран мрамор.

— Преди да положи клетвата — каза той, — ще ви представя моята годеница госпожица Рейна Талънтайър, дъщеря на Джъдсън и Миранда Талънтайър.

Името удари стаята като метеор. Всички ахнаха от изненада. Зак знаеше, че някои от присъстващите са били членове на Съвета и по времето, когато Джъдсън Талънтайър е бил изхвърлен от Обществото. Останалите също добре знаеха това име.

Преди някой да успее да каже и дума, Банкрофт отвори вратата и покани Рейна в стаята.

Тя спря точно до вратата от вътрешната страна и кимна спокойно на всички. Изглеждаше строга и недостъпна, облечена в черно сако на Армани, панталон и обувки с високи токове. Тъмната ѝ коса беше стегната в елегантен кок на тила. Очите ѝ блестяха, дълбоки и загадъчни, зад очилата с черни рамки.

Как, по дяволите, извадих такъв късмет? — помисли си Зак. — *Ще я обичам до края на живота си, а дори и след това.*

Зак заобиколи масата и хвана Рейна за ръка, без да крие гордостта си.

— Добре дошла, скъпа. Позволи ми да ти представя членовете на Управителния съвет на обществото „Аркейн“ в Съединените щати.

Той бързо изреди всички имена. Те кимваха сдържано. Неколцина смотолевиха някакъв поздрав. Повечето не бяха възстановили способността си да говорят.

Рейна им отпрати ослепителната си усмивка.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — каза тя с перфектно овладян тон.

Зак едва съдържа усмивката си. За щастие никой от членовете на Съвета не разбра истинските й чувства към тях.

— Както повечето от вас са отгатнали — обади се той, — годеницата ми е дъщеря на Джъдсън Талънтайър, който преди много години е бил разследван от „Джоунс и Джоунс“ за неправомерна изследователска дейност. След това разследване Талънтайър е бил изключен от Обществото. Всички документи, свързани с работата му, са били унищожени.

Никой не помръдна. Всички знаеха историята.

— Това, което нито Съветът, нито „Джоунс и Джоунс“ са знаели в онзи момент, е, че основният обект на изследванията на Талънтайър не е била формулата на основателя, а антидотът за нея.

Това предизвика нова поредица от приглушени възгласи.

— Единствената причина, поради която Талънтайър е създал своя версия на формулата, е възможността да експериментира с антидота за нея.

Лицата на хората около масата изразяваха смайването им от чутото, на неколцина започна да им просветва. Поне трима в стаята бяха със силна интуиция и вече предсещаха накъде отива това обяснение.

— Сигурен съм, че си давате сметка какво огромно стратегическо преимущество ще ни осигури антидотът в нашата битка срещу „Нощни сенки“ — продължи Зак.

— Освен всичко останало, той ще отслаби влиянието на организацията над собствените й агенти.

— Антидотът би бил изключително полезен — отбеляза Пол Акашида. — В момента наказанието за провал или предателство в „Нощни сенки“ води автоматично до смърт или лудост. Съществуването на антидот ще ни даде възможност да привлечем на наша страна отстъпниците. Джанис Форстър се оживи.

— А може да ни позволи да внедрим свой агент в организацията.

В далечния край на масата се обади Конър Прайс:

— Дори само слухове за антидота ще навредят на „Нощни сенки“.

Около масата се разнесоха развълнувани разговори. Банкрофт стоеше мълчаливо, сплел ръце зад гърба си, а в очите му грееше

задоволство. Той намигна на Зак. Ситуацията се развиваше точно според предвижданията.

Уилсън Евърли прекрати оживения си разговор с Акашида и се обърна към Зак:

— Да не би да ни казваш, че Джъдсън Талънтайър наистина е създал антидот?

— Не е съвършен — обясни Зак. — Досега е изпробван само върху един човек, и то с частичен успех. Но предварителните анализи на нашите експерти сочат, че Талънтайър е успял да преодолее най-сериозния технически проблем, който досега е възпрепятствал създаването на истински антидот.

Банкрофт заговори:

— Доктор Джеймсън ме информира, че работата на Талънтайър ги е отвела в съвсем нова и плодотворна посока. Той смята, че е възможно до няколко месеца неговите хора да успеят да създадат устойчиво и ефикасно вещество, с което да противодействат на опасната дрога, използвана от „Нощни сенки“.

— Това е огромен пробив — обобщи Гереро. — Това ще бъде първото ни истинско оръжие срещу „Нощни сенки“. Но защо научаваме за това чак сега? Талънтайър умря преди години.

Зак очакваше този внимателно формулиран въпрос.

— Тайната на антидота се е загубила след смъртта на Талънтайър. В хода на едно скорошно разследване на „Джоунс и Джоунс“ Фалън Джоунс взе решение да отвори наново досието на Джъдсън Талънтайър. Оказва се, че в него са останали много неизяснени неща.

Банкрофт продължи внимателно обмислената история:

— Талънтайър е възнамерявал да предаде антидота на Обществото, но е загинал в катастрофа, преди да успее да разкаже за откритието си. Почти всички негови записки са били унищожени от агентите на „Джоунс и Джоунс“. Формулата на антидота обаче е била спасена от сестрата на Талънтайър. След като е видяла по какъв начин се е отнесло Обществото с брат й, тя не е имала стимул да ни предаде формулата. Отнесла е тайната в гроба.

Зак погледна Рейна. Беше неин ред. Тя огледа хората около масата.

— Папката на масата съдържа копия на окончателния доклад от новото разследване на „Джоунс и Джоунс“ за дейността на баща ми. Вярно е, че той е бил изцяло обсебен от работата си и е стигнал в изследванията си до непозволени области. Но новото разследване на „Джоунс и Джоунс“ установи, че той никога не е възнамерявал да използва формулата за престъпни цели.

— Талънтайър се е интересувал единствено от науката — допълни Зак. — Точно задълбоченото му познаване на биохимичния аспект на формулата на основателя е позволило да направи пробива си в търсенето на антидота.

— Чакайте — прекъсна го Джанис Форстър. — Казахте, че формулата на антидота е била загубена.

— Била е загубена до смъртта на Вела Талънтайър — каза Зак. — Но преди няколко седмици беше намерена сред личните ѝ вещи, останали като наследство на моята годеница.

Всички насочиха вниманието си към Рейна.

Рейна отново им отправи специалната си усмивка. Зак забеляза, че тази беше по-топла.

— Аз реших да предам формулата за антидота на обществото „Аркейн“ — каза тя. — Доверявам ви се, че ще бъде използвана разумно. Това би било и желанието на баща ми.

Около масата отново изригнаха развълнувани разговори.

Зак се наведе към Рейна.

— Ето как се пренаписва историята — прошепна той в ухото ѝ.

Тя се засмя.

— Обичам те, Закъри Гейбриъл Джоунс.

— Обичам те, Рейна Талънтайър.

Той я целуна пред дядо си и пред целия Съвет. Последваха аплодисменти. Зак усещаше как живителната енергия на любовта искри във въздуха. Знаеше, че и Рейна я усеща. Щяха да я споделят до края на живота си.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Клада от страсти
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.